

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 90
18 de desembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 46, tercera reunió

SUMARI

Dossier

Projecte de llei
de mesures fiscals, financeres i administratives (debat de totalitat) (tram. 200-00034/10) p. 3

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00033/10) (continuació) p. 27

Projecte de llei
de mesures fiscals, financeres i administratives (debat de totalitat) (tram. 200-00034/10) (continuació) p. 27

Projecte de llei
de mesures en matèria de transparència i accés a la informació pública (tram. 200-0035/10) (retirat) p. 27

Proposició de llei
de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 202-00056/10) p. 27

Projecte de llei
de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00036/10) p. 48

Projecte de llei
de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en les relacions de consum en l'àmbit de crèdits i préstecs hipotecaris i la substitució del Registre de serveis públics de consum pel Directori de serveis públics de consum (tram. 200-00003/10) p. 55

Projecte de llei
del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública (tram. 200-00014/10, 202-00033/10 i 202-00041/10) p. 72

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació juvenil (tram. 302-00227/10) p. 83

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 46.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb el quinzenès punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives.

Projecte de llei

de mesures fiscals, financeres i administratives (debat de totalitat)
(tram. 200-00034/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa el conseller d'Economia i Coneixement, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Bon dia a tothom. Molt honorable presidenta, il·lustres senyores i senyors diputats, em pertoca presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives. Aquesta llei integra dos blocs diferenciats de mesures, tant fiscals i financeres com administratives, que pretenen complementar l'ordenament jurídic per mitjà de reformes o modificacions normatives de caràcter puntual i instrumental que permetin una millor i més eficaç execució del programa del Govern.

La llei conté 98 articles, 12 disposicions addicionals, 6 de transitòries, 2 de derogatòries i 2 de finals.

Pel que fa a les mesures de caràcter fiscal, la Generalitat preveu un increment de la recaptació anual de 13,1 milions d'euros. Així, el títol primer de la llei preveu la creació de vuit noves taxes i la modificació de trenta-dues ja existents. S'incorporen alguns canvis en l'àmbit dels tributs propis i cedits.

Les principals novetats són les següents: quant als tributs propis, en primer lloc, es recullen les modificacions efectuades en la regulació del cànon de l'aigua, per incentivar els usuaris a fer un ús eficient dels recursos hídrics. En aquest sentit, s'incorpora un recàrrec del 20 per cent sobre el tipus de gravamen general que grava les captacions d'aigua que es realitzin directament de masses d'aigua declarades en mal estat quan-

titatiu per l'Agència Catalana de l'Aigua, l'ACA, per efectes de desincentivar aquestes conductes.

En el cas dels usos industrials, es modularà millor la tributació, en funció de la contaminació que fan els subjectes passius.

També s'incorporen canvis en la tarifa social, ampliant de forma notable el nombre de potencials beneficiaris, i es predefineix el règim de tributació, per garantir una seguretat jurídica major. A més, s'incorporen determinats usos ramaders de l'aigua a la tributació, de forma gradual en un període de tres anys.

En segon lloc, s'actualitzen els tipus de gravamen dels cànon amb la disposició del rebuig dels residus municipals destinats a dipòsits i incineració. L'objectiu és incentivar comportaments més respectuosos amb el medi ambient.

I, en tercer lloc, es modifica l'impost sobre les estades en establiments turístics, per tal d'ampliar l'exempció prevista actualment per als joves de fins a sis mesos a tots els menors d'edat. La finalitat és el foment del turisme familiar, alhora que es fa compatible l'àmbit de l'exempció amb la majoria d'edat legal.

Les modificacions del règim de taxes de la Generalitat consisteixen en la introducció de nous fets imposables en taxes ja existents, en adaptacions formals a la normativa substantiva de cada matèria, en la introducció de nous supòsits d'exempció, en aclariment dels conceptes que conformen els elements del tribut i en l'actualització dels imports vigents, entre d'altres.

Quant als tributs cedits, es redueix la càrrega administrativa del contribuent amb relació a l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que ja no haurà de presentar davant l'Administració tributària el document del contracte de lloguer si ja l'ha presentat a l'Incasòl.

Passo al bloc de les mesures administratives. S'han acordat mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques. En aquest sentit, s'ha modificat la Llei de finances públiques, ja que la Generalitat veu limitada actualment la seva capacitat d'emetre deute o formalitzar préstecs durant els primers dies de gener de cada any. Aquesta limitació provoca una pèrdua de competitivitat en els mercats financers, ja que l'Estat o altres comunitats autònomes no tenen cap limitació. Així, aquesta modificació permetrà flexibilitzar i agilitzar la gestió financera, en permetre la creació de deute durant el mes de gener de l'any següent, sense necessitat d'informe previ favorable del Departament d'Economia i Coneixement. També se simplifica la tramitació de determinades transferències de fons, com són les de funcionament ordinari de centres i serveis d'ensenyament.

En aquest títol s'introdueixen modificacions en matèria patrimonial. Bàsicament són dues: una, sobre l'autorització del conseller d'Economia i Coneixement per part d'acceptar herències intestades; i l'altre és el requeriment d'aplicar determinats criteris quan han de regir l'ocupació dels espais d'ús administratiu de la Generalitat, tant dels departaments i dels seus organismes, així com altres entitats del sector públic.

Les mesures de funció pública inclouen diverses posicions, que responen a la necessitat de continuar avançant en la gestió dels serveis públics en qualitat, però també amb eficiència econòmica, evitant així els sobrecostos. Podem destacar en aquest apartat la regulació de les retribucions dels funcionaris en pràctiques, per tal de clarificar quina administració és responsable de pagar els costos de personal funcionari i laboral que vol accedir a una altra administració.

D'altra banda, es crea la Mesa general de negociació dels empleats públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i del seu sector públic, per tal de possibilitar la legítima negociació col·lectiva en àmbits en els quals actualment no hi ha representació sindical del sector públic.

Finalment, en aquest apartat s'adopten mesures pacífiques del personal de l'Institut Català de la Salut, pel qual s'autoritza els professionals de la salut a prestar els seus serveis entre centres sanitaris del Siscat. Es modifica la llei que regula els cossos dels Mossos d'Esquadra, per tal que els agents que ocupin un segon lloc de treball amb funcions no policials de suports tècnics hauran de cobrar un complement específic, establert a les taules retributives corresponents. Es fa també una modificació de les policies locals per tal d'harmonitzar-los amb el Cos dels Mossos d'Esquadra.

En el bloc de les mesures de reestructuració i racionalització del sector públic, s'introdueixen diverses modificacions en algunes entitats del sector públic. Així, s'autoritza el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada per impartir cursos de caràcter administratiu; s'autoritza el Consell Nacional de Cultura i de les Arts a exercir una activitat privada, sempre que no pugui comprometre la independència, la imparcialitat o l'objectivitat de les tasques que desenvolupa el Conca. També podran exercir una segona activitat en el sector públic.

S'amplien les competències de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, que assumirà de manera gradual, fins a l'1 de gener del 2016, i s'atribueix al Departament de Cultura la gestió de les aportacions i les subvencions nominatives a entitats participades per la Generalitat.

El Servei Meteorològic de Catalunya prestarà serveis d'informació meteorològica a la navegació aèria.

S'autoritza l'Institut Català d'Energia a dur a terme la liquidació definitiva d'Eficiència Energètica, Societat Anònima –Efiensa–, que s'emmarca en el procés de reorganització iniciat pel Departament d'Empresa i Ocupació en el seu sector públic.

Es modifica el règim jurídic del Centre de Propietat Forestal, que s'adscriu al Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i el president en serà el conseller.

S'adapta la Llei 23/1998, d'estadística de Catalunya, a la legislació estadística europea. Les modificacions principals són: dotar de la figura del director de l'Institut d'Estadística de Catalunya d'una regulació espe-

cífica, mitjançant nomenaments entre dos i cinc anys, amb base a criteris professionals i tècnics.

Regular per llei el consell rector del consell del Sistema Estadístic de Catalunya, per equiparar-lo a la regulació del Consell Català d'Estadística.

Ampliar, en línia amb la normativa europea, l'accés a dades confidencials amb finalitats científiques, que ja tenien l'Institut d'Investigació Científica i els investigadors als centres de recerca i a les entitats de dret públic dedicades a l'avaluació de polítiques públiques, sempre respectant la normativa de protecció de dades.

Regular l'accés a arxius i registres administratius, a fi de millorar l'eficiència i l'eficàcia en la producció d'estadístiques d'interès de la Generalitat, com a font prioritària d'informació.

Es traslladen al Departament de Salut les competències relatives a tecnologies de la informació de l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries de Catalunya, per tal que se situïn sota la mateixa responsabilitat pública que la resta d'administracions de la Generalitat.

En el títol cinquè es regulen les mesures administratives en matèria d'habitatge, ordenació ambiental, aigües i transports.

Pel que fa a les mesures en matèria d'habitatge, s'amplia fins a l'1 de gener del 2018 el termini d'exigència del certificat d'aptitud de l'edifici per a les transmissions d'habitatges, i es permet utilitzar masies habitades com a hotels rurals.

En matèria d'urbanisme, es modifiquen diversos articles del text refós de la Llei d'urbanisme, fent menció especial a la determinació de la compatibilitat en sòl no urbanitzable de l'habitatge d'ús turístic amb l'ús d'habitatge familiar legalment implantat.

En matèria d'ordenació ambiental, es creen noves facultats inspectores en matèria d'activitats extractives, es modifiquen els òrgans competents per imposar sancions, i s'atorga al secretari general del Departament de Territori i Sostenibilitat la facultat de suspendre provisionalment l'activitat extractiva.

Es regula l'enllumenat de les pistes d'esquí i el règim d'inspecció i control de les activitats sotmeses a la normativa de prevenció i control ambiental.

Es modifica la Llei 20/2009, de prevenció i control ambiental de les activitats, per facilitar el règim de revisió, alleugerint els requisits administratius, regular el seu cessament per adaptar-lo a la normativa comunitària, i modificar el sistema de control, que passa a ser d'inspecció, segons les determinacions comunitàries i de normativa bàsica.

Es modifica la Llei reguladora del residus, per tal d'establir la jerarquia següent per ordre de prioritat: la prevenció de residus, mitjançant la reutilització de productes, la preparació per a la reutilització al reciclatge, altres tipus de valoració, i la disposició final.

També s'adapta la definició de la instal·lació corresponent a la deixalleria al previst al Programa de prevenció i gestió de residus i recursos de Catalunya 2013-2020.

Finalment, també es modifiquen aspectes del règim sancionador en matèria de residus, per tal d'assolir una correcta protecció del medi ambient.

Pel que fa a les mesures en matèria d'aigües, es modifica l'ordenació d'aigües, que es concreta en la modificació de diferents articles del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3 del 2003, de 4 de novembre.

S'inclou una previsió relativa al patrimoni de l'Agència Catalana de l'Aigua, així com d'altres sobre l'àmbit d'aplicació del Programa de mesures i dels plans i programes de gestió específica i la seva relació amb el Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya, o la possibilitat que els ens locals puguin delegar a l'Agència Catalana de l'Aigua la gestió de les instal·lacions de sistemes públics de sanejament en alta de la seva competència.

Destaca, per últim, la cobertura de les necessitats de finançament en concepte de costos indirectes d'explo-tació, establint un sistema d'atribució de fons que permeti assegurar als ens gestors dels sistemes públics de sanejament més complexos la percepció dels recursos econòmics suficients per al manteniment dels serveis de competència local, així com la previsió d'un model d'atribució de recursos específics per a aquells ens gestors que s'hagin constituït en entitats locals de l'aigua, acabant de perfilar la reforma del model d'atribució de recursos que efectua l'Agència Catalana de l'Aigua per contribuir al finançament dels sistemes públics de sanejament en alta, amb l'objectiu d'assolir una major eficiència en l'assignació de fons públics.

En matèria de transport, es regula el règim jurídic del sector del taxi. Així, es modifica la Llei 19/2003, de 4 de juliol, del taxi, pel que fa al règim sancionador. Així, s'especifica que poden ser subjectes infractors l'oferta de serveis de taxis sense disposar de la llicència o autorització preceptiva per realitzar-los, o –cito– «de la comunicació prèvia o títol habilitant per a dur a terme la mediació en la seva contractació, les persones que comercialitzin o ofereixin aquests serveis de taxi.»

D'acord amb el nou redactat de la norma, es fixen els preus de les sancions de la manera següent: les infraccions lleus se sancionaran amb un advertiment o multa de fins a 250 euros; les greus, fins a 1.250 euros, i les molt greus, fins a 6.000 euros. En aquest darrer cas, és a dir, quan les autoritats detectin conductes que puguin constituir infraccions molts greus, els agents de la inspecció del transport i els cossos de seguretat podran immobilitzar el vehicle.

S'estableixen amb rang legal les condicions amb què s'han de prestar els serveis turístics o transports de viatgers per carretera, atesa l'evolució experimentada pel sector d'ençà de la promulgació de la Llei 12/1987, de 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicle de motor.

Per últim, s'atribueix a Aeroports Públics de Catalunya, SLU, en tant que societat pública que gestiona actualment els aeroports de Lleida-Alguaire i de la Seu d'Urgell - Andorra, la condició de mitjà pro-

pi instrumental i de servei tècnic de l'Administració de la Generalitat, a fi i efecte de potenciar el grau de col·laboració d'aquesta entitat, especialment, amb el Departament de Territori i Sostenibilitat. Així s'introdueixen modificacions al text refós de la Llei de carreteres, aprovat pel Decret legislatiu 2/2009, de 25 d'agost, que responen a una voluntat de simplificació administrativa i la necessitat d'adaptar la llei a la transposició de la Directiva 2008/96/CE, en matèria de seguretat viària, i a la defensa del patrimoni viari.

El títol sisè regula les mesures administratives en competències de medi natural i agricultura. En destaca la modificació de la Llei de regulació de l'accés motoritzat al medi natural, per tal de tipificar com a infracció la circulació motoritzada per les pistes i camins delimitats en xarxes i itineraris sense disposar d'autorització específica. Pel que fa a la caça, es fa efectiva la segregació del terme municipal de la Vall de Boí de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars i la creació de la Reserva Nacional de Caça de la Vall de Boí.

Amb relació a les mesures administratives en matèria de turisme i consum, es modifica la Llei de turisme de Catalunya. L'aspecte més destacat és la regulació del funcionament dels departaments turístics. S'introdueixen algunes modificacions a la Llei 13/2002, de 21 de juny, de turisme de Catalunya, que incideixen positivament sobre la capacitat inspectora i disciplinària de l'Administració pel que fa al control de l'oferta il·legal d'allotjament turístic. També s'adapta la normativa a noves modalitats d'inversió en establiments turístics sota el règim del condomini, amb reforçament, com a contrapunt, de la garantia d'unitat empresarial d'explo-tació de l'establiment. Es tipifica com a infracció específica l'incompliment de l'obligació de fer constar el número d'inscripció al Registre de turisme de Catalunya de les empreses i els establiments turístics en tot tipus de publicitat, *online* i *offline*, de l'allotjament.

Finalment, en el títol vuitè s'elimina l'autorització prèvia del Govern de la Generalitat per a la signatura de convenis de col·laboració en l'àmbit de l'acció humanitària internacional.

S'amplia l'àmbit subjectiu de l'habilitació per a l'accés a les dades de caràcter personal per part de determinats departaments i ens de l'Administració de la Generalitat. S'habiliten les administracions públiques competents en matèria de serveis socials perquè puguin comprovar d'ofici, sense consentiment previ de les persones interessades, les dades personals declarades pels sol·licitants de serveis socials. També es comprovarà, si escau, les dades identificadores, la residència, el parentiu, la situació de discapacitat o dependència, el patrimoni i els ingressos dels membres de la unitat econòmica de convivència, amb la finalitat de comprovar si es compleixen en tot moment les condicions necessàries per a la percepció de les prestacions i en la quantia legalment reconeguda.

Es modifica la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, per tal que el professorat dels cossos docents universitaris i el personal docent investigador contractat a temps complet d'una universitat pública puguin ser autoritzats per la universitat per impartir

docència en ensenyaments universitaris oficials en un o més centres adscrits a la mateixa universitat, per tal d'afavorir la mobilitat.

Es crea un registre de policies locals de Catalunya i es crea una acreditació professional per als membres dels cossos de policia local.

La part final de la llei comprèn dotze disposicions addicionals, sis transitòries, dues derogatòries i dues finals.

De les disposicions addicionals podem destacar l'obligació dels òrgans de contractació dels ens locals de remetre al Registre públic de contractes de la Generalitat de Catalunya la informació sobre els contractes que adjudiquin. La modificació i resolució dels contractes públics preveu concurrència de causa d'interès públic per dur a terme la modificació dels contractes del sector públic, amb motiu de l'aplicació de les mesures d'estabilitat pressupostària. La creació d'una prestació de servei de dret subjectiu de caràcter temporal per atendre necessitats bàsiques d'alimentació de persones i famílies en situació d'urgència social; aquest servei el poden prestar els ens locals o les entitats privades d'iniciativa social, degudament acreditades i inscrites en el Registre d'entitats, serveis i establiments de serveis socials. L'impuls d'aliances estratègiques i projectes de gestió compartida entre els centres, els serveis i els establiments que formen part del sistema sanitari públic.

El conjunt d'aquestes mesures que els he exposat ha de permetre un millor i més eficaç funcionament de la nostra Administració en els diferents àmbits en què desenvolupa la seva acció. Per tot l'exposat, doncs, els demano el seu vot favorable a aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació tenen la paraula els grups parlamentaris per defensar les esmenes a la totalitat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Consellers, conseller, diputats, en primer lloc els he de confessar que encara avui no hem estat capaços d'entendre l'estratègia del que estem fent, tramitant uns pressupostos i una llei de mesures absolutament ordinaris, com si el procés nacional no existís, sense donar resposta a la creació d'estructures d'estat i, a més a més, tramitant-ho amb un calendari que no quadra amb el que la majoria de catalans volem o, si més no, amb el que els independentistes voldríem, que és la celebració d'unes eleccions durant el primer trimestre del 2015, unes eleccions que nos han de portar a la independència de Catalunya. I no som capaços d'entendre què pretén el president Mas portant-mos a un tràmit de pressupostos que en el millor dels casos, segons el calendari fixat pel mateix Go-

vern, nos portarà que el proper 5 de febrer estiguem debatent i acabant d'aprovar estos pressupostos en esta cambra.

I no nos podem imaginar que el president el proper 5 de febrer encara no hagi convocat eleccions i no nos podem imaginar que el proper 5 de febrer encara no s'hagi dissolt esta cambra. Perquè, si això passés, voldria dir que no podríem celebrar eleccions plebiscitàries o eleccions constituents fins al 12 d'abril i, tenint en compte que el dia 1 d'abril se convocaran eleccions municipals i, a més a més, tenint en compte que no sembla raonable –més aviat sembla absolutament insensat– que solapem dos processos electorals, per les dificultats organitzatives i logístiques que això comportaria..., de forma que si el 5 de febrer estem aquí debatent pressupostos només nos queden dos alternatives: una, celebrar estes eleccions el proper 24 de maig, de forma solapada amb les municipals, cosa que faria perdre el sentit d'unes eleccions tan importants per als nostres pobles i ciutats com és l'elecció dels seus alcaldes i, a més a més, també faria de desvirtuar el sentit plebiscitari d'unes eleccions catalanes, i la segona alternativa passaria per celebrar les eleccions el 2016, com han manifestat molts de dirigents de la federació Convergència i Unió, ja que, amb les eleccions estatals a la tardor, lo darrer quadrimestre del 2015 queda inhabilitat per a poder celebrar les nostres eleccions.

I, la veritat, no nos podem imaginar ni nos volem imaginar este escenari de cap manera. Los ciutadans d'este país, que nos hem manifestat massivament per la independència de Catalunya, que nos hem il·lusionat col·lectivament durant les últimes diades, no nos mereixem que la resposta del president Mas sigui «qui dia passa, any empeny». I la veritat és que els ciutadans que vam anar a votar massivament el passat 9 de novembre, amb la il·lusió i amb la promesa que estàvem a les portes d'un procés constituent d'un nou país, a les portes de la independència, no nos mereixem que la resposta siga lligar-se a la presidència d'una autonomia agònica un parell d'anys més, i no propiciar la construcció d'un procés històric que resolga d'una vegada per totes les nostres misèries i angonxes econòmiques.

Los ciutadans que patim, que pateixen com a usuaris o com a treballadors públics les conseqüències de les retallades en l'àmbit de la salut o de l'educació, los ciutadans que pateixen les conseqüències de la crisi i veuen com el Govern del seu país no té els recursos necessaris per a poder ajudar-los com se mereixen, o els joves que han de marxar del país i que no tenen cap oportunitat, cap ni una, a casa nostra, o la gent dependent que no rep la resposta necessària per part de l'Administració per manca de recursos, tota esta gent no es mereix que demorem la solució definitiva. I si desitgen de veritat, com deia el president Mas l'altre dia, que passen un bon Nadal, fem-los el regal que saben que estan esperant.

I no és de rebut que des del Govern no s'estiga ja treballant per aprofitar una finestra d'oportunitat que tenim avui al davant. I, com saben, molt sovint les finestres obertes se tanquen i les oportunitats que no s'apro-

fiten quan toca acaben passant de llarg. I seria altament irresponsable envers la història del nostre país i irrespectuós cap a la gent que ha posat tota la seua illusió en este procés, seria irrespectuós que el proper 5 de febrer encara estiguem en este Parlament intentant quadrar uns pressupostos impossibles de quadrar, uns pressupostos que no podem complir, perquè els ingressos que es pinten, com saben, no existiran mai; ho sap el Govern català, ho sap el Govern espanyol i ho sabem tots els diputats d'esta cambra.

Falten 2.500 milions, la major part dels quals depenen exclusivament de la bona voluntat del senyor Montoro, i si alguna cosa té el senyor Montoro és que és clar com l'aigua, ningú dubta de quina és la seua voluntat, ho hem vist i ho hem contrastat durant massa anys: la seua voluntat no és altra que la d'ofegar les finances del nostre país. I ho hem vist quan impossibilita que puguem aplicar l'impost de dipòsits bancaris. I ho hem vist quan des de fa anys se neguen a liquidar los deutes acumulats en la disposició adicional tercera. I ho vam veure quan el senyor Montoro va decidir apujar l'IVA, va decidir que les administracions catalanes pagaven molt més IVA, però que no percebrien ni un euro del 50 per cent que mos hauria de correspondre. I ho hem vist reiteradament quan ha incomplert amb Catalunya los seus compromisos de despesa en l'àmbit de la dependència i en tants altres àmbits. I ho veiem en els compromisos d'inversió en infraestructures que no es complixen, que no arriben mai.

I em sembla que tots tenim molt clar que les solucions de Catalunya no passen per la bona voluntat del ministre Montoro ni per la bona predisposició de cap ministre de l'Estat. Me sembla que ja som majoria los convençuts que Montoro és el problema i no és pas la solució a cap dels problemes econòmics dels catalans. I saben que el Projecte de pressupostos que avui debatem, que avui se planteja, ja no s'aguanta, i saben que l'èxit de generar nous ingressos extraordinaris los darrers anys ha estat limitat; més aviat ha estat un gran fracàs, per dir-ho clar. I saben que ja no hi ha més tela per a pintar i el dret pressupostari ja no dona per a més. I saben que només recuperarem los ingressos si acabem amb la dependència econòmica i política de l'Estat espanyol i podem disposar dels ingressos que genera l'economia catalana per a cobrir les necessitats dels catalans, i no per cobrir les necessitats del senyor Zapatero o del senyor Rajoy de torn. I saben que l'única manera de sortir-ne és que el sostre de déficit que fixa Bruselles no es quede a Madrid. I és que fins i tot les polítiques d'austeritat que fixa Europa mos arriben retallades, i el tros gros del pastís se l'acaba quedant Montoro per a abaixar els impostos, mentre que aquí hem de rebaixar la despesa, quan les necessitats del país i dels ciutadans cada any van creixent. I saben que per a poder pagar la segona paga extra o el 15 per cent dels ingressos dels interins cal que puguem gestionar els nostres impostos, perquè saben que els ingressos pintats no arribaran mai, com ja no han arribat el 2014.

I el senyor Mas-Colell sap perfectament que tot això és cert; no li estic descobrint cap secret. I ens diu i ens dirà que això és un gest polític. I és cert: era un

gest polític valuós, durant anys, reivindicar tot allò que legítimament mos corresponia i que Madrid mos en privava. Però és un gest avui anacrònic, un gest que abans del 19 de novembre tenia sentit, però ara el gest que el país necessita, el gest que el país espera no és este, és el de donar la veu als ciutadans per a fer la consulta definitiva, com diu el president Mas.

I per tot això mos sembla que l'ordre lògic, democràtic, raonable de tot plegat és, primer, celebrar unes eleccions constituents –o plebiscitàries, si volen–, i si la voluntat majoritària dels ciutadans del nostre país passa per guanyar la independència, llavors un nou govern, al màxim d'unitari possible, avalat per les urnes per a fer el que necessitem fer, pot afrontar uns pressupostos i una llei de mesures no ordinàries, com els que estem tramitant. I este nou govern, legítimat per les urnes per a fer el que necessitem fer, ha de tenir l'oportunitat d'aprovar una llei de mesures que impulsi la transició nacional, la creació de les estructures d'estat, la modificació i l'adaptació del marc legislatiu perquè puguem, de forma àgil i ràpida, donar resposta a les urgències que haurèm d'afrontar en el camí cap a la independència amb la màxima seguretat jurídica possible.

I sembla que el president del Govern fa conferències, planteja uns reptes a abordar durant els propers divuit mesos, i quan té l'oportunitat de posar-hi fil a l'agulla, quan té l'oportunitat d'aplicar el seu propi full de ruta, no ho fa, més aviat fa tot el contrari. I tornem a tenir la sensació que estem esperant i que desaprofitem l'oportunitat que durant el 2015 fem este pas endavant, i ho dic veient que estem desaprofitant, s'està desaprofitant la millor eina per impulsar les estructures d'estat, que, com saben, és la Llei de mesures. I, en definitiva, deixant passar esta oportunitat deixem passar una de les millors oportunitats que tenim damunt de la taula.

No trobem en els pressupostos cap consignació pressupostària per a desenvolupar les estructures d'estat imprescindibles per avançar cap a la independència de Catalunya, ni veiem propostes en la Llei de mesures fiscals encaminades a accelerar-ne la implementació: ni entre els noranta-vuit articles de la Llei de mesures que abans descrivia el conseller Mas-Colell, ni entre les vint-i-dos disposicions addicionals no hem estat capaços de trobar cap –cap ni una– mesura encaminada a facilitar la transició nacional, cosa que sí que va passar en la Llei de mesures de l'any passat.

I mos presenten avui uns pressupostos i una llei d'acompanyament per a cobrir el dia a dia, sense cap ambició nacional, sense el compromís que el procés necessita. I per este motiu, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presentem una esmena a la totalitat en este Projecte de llei de mesures fiscals, perquè este projecte no afronta, com hem dit, els reptes fonamentals que el país té durant el 2015.

I hem volgut presentar un text alternatiu al projecte, perquè a Esquerra Republicana mos sembla que, davant el moment polític que viu el país, hem de donar respostes en positiu. El país no espera que els membres d'esta cambra fem una oposició purament parti-

dista, purament tàctica; el país i el moment històric mos exigixen responsabilitat i mos exigixen que entre tots ho fem tot.

I la proposta de text alternatiu que presentem no pretén ser un recull exhaustiu, pretén fixar l'atenció en sis aspectes que mos semblen rellevants, i alguns d'ells, força prioritaris. I voldríem posar èmfasi en les propostes que recollim en les dos disposicions addicionals que incorporem, dos propostes que simplifiquen allò que creiem que hauria de ser la Llei de mesures del 2015: un instrument al servei del procés de la transició nacional.

Per un costat, fixem un termini: proposem un termini de tres mesos al Govern perquè trameta al Parlament un projecte de llei tributària de Catalunya, i citaré un fragment de l'informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional sobre l'administració tributària de Catalunya. I deixeu-me fer un peu de pàgina: és molt bo tenir consells assessors, i sobretot és molt bo tenir consells assessors de luxe, però també és molt bo de tant en tant fer-los cas, perquè, si no, esdevenen més aviat mobles de luxe. I diuen en la pàgina 104 de l'informe que «a fi de disposar de les bases de l'ordenament jurídic tributari al més aviat possible, pensem que es podrien iniciar els treballs de redacció de la futura llei general tributària de Catalunya. D'esta manera la societat catalana podrà percebre no només la determinació política d'avançar cap a la construcció de l'administració tributària de l'estat propi, sinó també quins seran els seus drets i deures com a contribuents de Catalunya».

Amb la mateixa voluntat, també plantejem una reforma de la Llei de patrimoni de la Generalitat de Catalunya, una modificació que ha de preveure, volem que preveja els mecanismes d'inventari del patrimoni de què disposa l'Administració de l'Estat al nostre país, per reforçar la posició catalana en una futura aplicació del Conveni de Viena sobre successió d'estats en matèria de béns, arxius i deutes de l'Estat.

I, per altra banda, entrant en algunes propostes més vinculades amb el dia a dia, proposem la modificació de l'impost de grans establiments comercials, i incorporar com a fets impositius els establiments comercials entre els 1.300 i els 2.500 metres quadrats, i també restarien subjectes a l'aplicació de l'impost aquells grans establiments comercials de caràcter col·lectiu.

I proposem, per altra banda, que la fiscalitat dels casinos retorne a la situació anterior a la modificació feta a mida per a BCN World, perquè entenem que esta rebaixa dels impostos als casinos mai va tenir ni sentit social, ni sentit ètic ni sentit econòmic, i avui en dia encara menys.

I incorporem a la nostra proposta l'equiparació del tractament fiscal de les famílies monoparentals al de les famílies nombroses.

I dediquem també un títol de la nostra proposta a racionalitzar el règim retributiu del personal directiu de la Generalitat, que fixa com a sou màxim el d'un conseller i introdueix totes les retribucions percebudes.

I acabo com començava. Insistixo que no compartim el calendari que mos proposen, no veiem ni de lluny en la proposta que mos fan la Llei de mesures de transició nacional que necessita avui el país. Però, tot i això, la voluntat del nostre grup parlamentari és facilitar el procés nacional per damunt de tot. I entenem que el país espera dels polítics que siguem capaços d'arribar a acords durant les properes setmanes per a dibuixar conjuntament la pròxima estació cap a la independència després del 9 de novembre.

I mos sembla que, des del sentit de la responsabilitat cap al país, el millor que pot fer el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana avui és desbrossar el terreny de la negociació, allargar la mà, fer gestos de responsabilitat que han de permetre millorar i generar un millor clima durant els propers dies per tancar unes negociacions que mos han de dur, sí o sí, a unes eleccions per la independència durant el primer trimestre de l'any vinent; gestos que, com ja va comentar el company Pere Aragonès, no poden amagar la nostra discrepància envers l'estratègia del Govern, i gestos que tampoc no poden ser entesos com un xec en blanc i sense termini.

Amb este sentiment de responsabilitat envers el país, votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades per la resta dels grups parlamentaris, i retirarem la nostra esmena a la totalitat al Projecte de llei de mesures. Les propostes que hem incorporat com a text alternatiu les reproduïrem en forma d'esmenes parcials, que esperem que servisquen per inspirar una llei de mesures que en el futur permeti avançar de forma definitiva en la transició nacional i en la construcció del nou país que somien.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, perdonin, però per un moment he pensat que m'havia equivocat de punt de l'ordre del dia. He pensat: «Ostres, potser li toca intervenir al portaveu del meu grup parlamentari», perquè realment ha tardat gairebé dotze minuts el senyor Salvadó a parlar de la Llei de mesures que avui es debat en aquest Ple del Parlament. Ens ha parlat vostè de moltes coses.

M'ha sorprès molt –i permeti'm que faci aquest parèntesi i jo dediqui dos minuts a la intervenció d'Esquerra Republicana– que ens ha dit que seria un regal que hi hagués eleccions anticipades. Miri, sap què seria un regal, senyor Salvadó? Pensar una mica més en les persones i menys en el país en abstracte (*remor de veus*), pensar una mica més que el regal que necessiten les persones (*alguns aplaudiments*) són menys atur, que puguin escalfar casa seva aquest Nadal, que puguin menjar els nens que en aquests moments estan passant desnutrició. Aquest seria el regal que moltes

persones esperarien per Nadal, i no una convocatòria d'eleccions anticipades.

Per tant, escoltin, deixin de parlar-nos de país en aquest sentit i parlin una mica més de la gent, que és el que ens interessa, i de fet és del que volem parlar nosaltres davant de la presentació d'aquesta Llei de mesures fiscals i financeres que ens presenta el Govern.

Senyors del Govern, conseller Mas-Colell, li haig de dir que ens presenta una llei de mesures fiscals i financeres que de nou crea noves taxes, de nou incrementa taxes ja existents, algunes d'elles modificades l'any 2014, és a dir, no fa ni un any que les van modificar; Déu n'hi do, la seguretat jurídica. Per tant, vostès, com sempre, acaben apostant d'una manera clara per la fiscalitat indiscriminada, per taxes universals, i perjudiquen, com sempre, a qui més està patint la crisi, aquelles persones que estan d'una manera més clara sent colpejades més fortament per la crisi: ciutadans, classes populars, classes mitjanes, i també –ho veiem en aquesta Llei de mesures– emprenedors i autònoms; taxes que significaran de nou menys renda disponible per als ciutadans, que ja han vist d'una manera molt clara reduïda la seva renda a través, per exemple, de l'increment de l'IRPF o de l'IVA, encara que no sigui a causa d'una voluntat d'aquest Govern de la Generalitat.

M'agradaria recordar-los que el 72 per cent de la recaptació correspon a l'IVA i a l'IRPF; això vol dir que recau sobre les persones físiques, sobre les quals cada dia hi ha més pressió fiscal. En canvi, l'impost, per exemple, de societats, doncs, recapta el 13 per cent de la recaptació total. Per tant, de nou, més pressió fiscal per a les classes populars, per a les classes mitjanes, per als ciutadans.

Però bé, no només això: aquesta Llei de mesures fiscals i financeres, com deia, crea noves taxes, augmenta taxes ja existents i fa una altra cosa: sota el títol de la racionalització de l'Administració pública, vostès, mirin, modifiquen trenta-cinc normes –l'any passat, cinquanta-quatre–, normes que res tenen a veure amb la llei d'acompanyament, que en teoria el que ha de fer és regular impostos, modificar taxes, és a dir, incrementar els ingressos, recercar ingressos, i complementar així els pressupostos que vostès ens han presentat. Aquest és el sentit de la llei, i no el que vostès hi volen donar, que és un calaix de sastre: modificar lleis diferents per estalviar-se el tràmit parlamentari, per estalviar-se el debat democràtic, per estalviar-se la transparència de la qual tant vostès parlen.

Miri, s'entendria, alguna modificació puntual de lleis –és lògic que es pugui aprofitar això–, però és que vostès no fan això: com els deia, vostès augmenten la inseguretat jurídica modificant trenta-cinc normes diferents que res tenen a veure amb el que hauria de ser una llei d'acompanyament.

Per tant, ens presenten una llei injusta, que com sempre carrega més pressió fiscal davant d'aquells que més estan patint la crisi, i ens presenten una llei sense relat, una llei trampa, una llei poc rigorosa, una llei poc sòlida, que no respon a res, és un poti-poti de modificacions puntuals.

Miri, la veritat és que aquesta valoració que faig és una valoració molt semblant a la que feia ahir el meu company portaveu del grup parlamentari, el senyor Lucena, que deia que ens presentaven vostès uns pressupostos –i hi podria afegir: i una llei de mesures– que està fet amb desgana, amb mandra, amb una «actitud lènguina», deia ell, sense ambició. Això és el que ens han presentat vostès entre ahir i avui: dues lleis sense ambició, que no estan preparades per governar i per donar resposta als problemes que en aquests moments té el nostre país. Per això nosaltres hi presentem aquesta esmena a la totalitat, i evidentment, la mantenim.

M'agradaria entrar una mica més al detall després d'aquesta valoració més genèrica que n'he fet. Mirin, sobre les noves taxes. Creen set noves taxes que afecten tres sectors: el sector agroalimentari, el sector farmacèutic i la seguretat privada.

Em voldria centrar en el sector agroalimentari. Em sap greu que no hi hagi el conseller Puig: ell diu moltes vegades que és un dels grans sectors estratègics, és veritat, que Catalunya ha definit dins del RIS3CAT. I és cert, però, la veritat, veient aquesta Llei de mesures, doncs, no sembla que vostès hagin decidit que aquest sigui un sector estratègic.

I ho dic per què? Home, perquè augmenten els costos d'una manera molt important al sector agrícola i al sector ramader; un sector que està patint molt: miri, en els darrers quatre anys ha vist com el 40 per cent dels recursos al Departament d'Agricultura queien; veu com els ingressos que se li han de fer via subvencions o expropiacions es retarden any rere any; ha vist com la seva renda agrària ha perdut els darrers anys un 30 per cent; veu com cada vegada té més costos per adaptar-se a la normativa mediambiental, a tota la normativa de benestar animal. És a dir, més costos, de tot tipus –energètics i el que els deia ara–, però també més impostos per a la producció, i ara noves taxes: algunes de noves, d'altres que augmenten.

La veritat, expliquin vostès si és cert que aquest és un sector per vostès estratègic i un sector pel qual aposten; un sector que a més a més genera una certa cohesió territorial, perquè, per sort, de sector agroalimentari n'hi ha gairebé a tot el territori català. Doncs, bé, vostès no deuen estar prou contents amb això, perquè augmenten els seus costos quan vostès saben que és un dels elements que hauríem de reduir per convertir les nostres empreses en més competitives.

Però bé, no només en això augmenten taxes, sinó que també en modifiquen trenta-tres, algunes, deia, modificades fa un any –Déu n'hi do. Doncs, bé, algunes de les que modifiquen: el cànon de l'aigua. És un tema, eh?, que fa ja quatre anys que modifiquen; un cop més ho tornen a fer, externalitzant els costos de la Generalitat cap als ciutadans via la tarifa de l'aigua. Per tant, de nou més costos per als ciutadans, menys renda disponible per als ciutadans per consumir, per generar una dinàmica econòmica que hauria d'afavorir la creació de llocs de treball i riquesa al nostre territori. Per tant, un nou augment, una nova afectació als ciutadans.

Voldria posar-li una nova taxa..., que és puntual i que fa referència als emprenedors, a com vostès, doncs, castiguen d'alguna manera els emprenedors, malgrat que sempre han estat, el Govern... –o vostès, com a mínim, s'han identificat així, amb aquesta etiqueta–, que és el *business friendly*. Ara resulta que si jo sóc un emprenedor i vull posar una autoescola a la meua ciutat, doncs, escolti'm, ara m'hauran vostès augmentat la taxa, en un any, més d'un 30 per cent. De 328 euros, ara en pagaré 425. Però és que, a més a més, si vull fer cursos de director –el curs de director d'autoescola–, o vull fer que la gent que vingui a treballar amb mi faci el curs de professor, doncs, també tindrà un augment, en algun cas, de més d'un 50 per cent. És a dir, tornem, tornem vostès a castigar aquells que volen emprendre, a castigar aquells que volen iniciar una activitat econòmica, que ja s'ha de tenir valor per fer-ho; doncs, a sobre vostès els ho posen una mica més complicat.

Sincerament, conseller, es fa difícil parlar bé d'aquest projecte de llei que vostè ens presenta, sobretot tenint en compte que vostè avui aquí ens podia haver presentat una proposta valenta, amb voluntat, realment, d'obtenir ingressos fent contribuir a qui més té i qui menys està patint aquesta crisi. Vostè podria haver vingut aquí amb una proposta que plantegés un sistema fiscal més proporcional i redistributiu. Com sap, els socialistes i altres grups li ho demanem des de fa temps. Podria haver proposat –que sembla que d'això el senyor Salvadó se n'ha oblidat–, per exemple, la modificació de l'impost de successions per tornar-lo a la situació per exemple, que tenia el 2008, i quan estàvem ingressant 1.000 milions d'euros. Avui n'ingressem poc més de 300. O, per exemple, podia estar modificant l'impost del patrimoni o podria estar eliminant alguns beneficis fiscals regressius. Això ho podria haver portat avui aquí per aconseguir més ingressos i protegir d'una manera clara l'estat del benestar o millorar la reactivació econòmica.

Però vostè, doncs, per desgràcia, això no ho fa. Segueixen castigant els ciutadans, segueixen castigant les classes populars i mitjanes, amb taxes universals, amb impostos injustos. Per tant, de nou aquest Govern de Convergència i Unió perd l'oportunitat de posar-se al costat dels que més pateixen i dels que realment necessiten una intervenció pública molt més clara dels seus governs.

Com li deia, el seu Govern ha creat noves taxes, ha modificat trenta-tres taxes, però també fa una cosa sota aquest títol que li deia de la racionalització de l'Administració pública, i és que modifica trenta-cinc normes que res tenen a veure amb la recerca de més ingressos. Algunes com l'Institut Català de la Salut, la Llei del taxi, la guia ferroviària, el Servei Meteorològic de Catalunya, l'Idescat, el CTTI, l'Icaen. En fi, lleis que res tenen a veure i les modificacions de les quals res tenen a veure amb la recerca d'ingressos. Si no, evidentment, estariem fent una altra valoració.

I, miri, m'agradaria posar dos exemples o tres que són flagrants i que a nosaltres ens sembla increïble que estiguin en aquesta llei de mesures. Miri, pel que fa a la Llei de la funció pública, vostès fan dues propos-

tes. I, miri, permeti'm que digui que des de l'inici de la legislatura la vicepresidenta del Govern ens està dient que portarà una reforma de l'Administració. Doncs, espero que no s'acabi la legislatura, perquè, en fi, no ens ha presentat encara ni un paper. No tenim aquesta aposta que necessitaria l'Administració per convertir-se en una administració més eficient. Però bé, vostès no ens presenten aquesta reforma valenta que nosaltres creiem que necessita l'Administració, sinó que ens fan algunes modificacions puntuals, dues greus. La primera: home, ens creen un fons de funcionaris interins. Agafen vostès els funcionaris interins que hi ha repartits per la Generalitat, creen un fons dependent de la Direcció de Funció Pública, i diuen: «Els utilitzarem per a programes puntuals o per a quan hi hagi acumulació de tasques.» I després? Ah, doncs, després amortitzem les places. Per tant, mentre que per un costat vostè ens està dient que pagaran el cent per cent de la jornada i el sou als funcionaris interins, per un altre costat i de manera obscura i poc transparent, ens diuen que els passaran en una bossa comú, sota la Direcció General de Funció Pública, per fer programes temporals, i quan aquests s'acabin, doncs, amortitzem les places.

Escolti'm, quines contradiccions! Vostès podrien ser una mica més clars i no enganyar-nos d'aquesta manera que ho fan. Per tant, a vegades no sé si creen estructures d'estat, si les volen eliminar. En fi, estem una mica sorpresos amb les seves propostes, mig amagades en aquesta llei de mesures.

I l'altra és grossa, l'altra que ens proposen és grossa. Ens proposen crear una mesa única de negociació a la Generalitat de Catalunya. Una mesa de negociació que tingui com a objecte regular les matèries del funcionari laboral, estatutari, funcionari, tot el personal dels consorcis, fundacions, societats mercantils, etcètera. Una proposta que no han pactat amb els sindicats, de què estan totalment en contra, i evidentment aquí també ens tindran en contra a nosaltres. Però bé, tampoc ens sorprèn de vostès, perquè de fet ja van aprovar la reforma laboral amb el Partit Popular al Congrés dels Diputats. Perquè vostès ja estan d'acord amb aquest model neoliberal, en el qual la negociació col·lectiva va desapareixent. És tan així que avui ens fan una proposta de mesa única negociadora a la Generalitat de Catalunya. Per tant, en contra totalment d'aquesta proposta, i sobretot de fer-ho d'aquesta manera, doncs, tan, tan amagada i tan obscura com fan vostès.

Un altre exemple, també gros, que també se'n parla bastant en aquest Parlament: Institut Català de la Salut. Temes de salut. Home, fan alguns canvis que Déu n'hi do –Déu n'hi do–, conseller. Miri, algunes propostes que vostès fan. Bé, evidentment, reduir la participació, reduir la decisió col·legiada i compartida dels òrgans de l'Institut Català de la Salut, i donar-li un poder unipersonal al director de l'Institut Català de la Salut. En molts aspectes, eh?: amb la signatura de convenis, d'acords, de prestació de serveis. Abans això ho aprovava el consell de direcció; ara ho aprova el director de l'Institut Català de la Salut. Prenen algunes decisions que realment són sorprenents, en moments com aquests en què caldria més gestió compartida i

collegiada. Doncs, vostès, tot el poder al director de l'Institut Català de la Salut. Realment, és vostè sorprenent.

I després, per exemple, amb els òrgans de regió territorial de salut, que vostès saben que va ser una aposta important i que estava funcionant molt bé; doncs, vostès a això també li treuen alguna de les seves funcions. Abans veien el pressupost per anticipat, abans que s'aproves, i ara només li donaran informació un cop aquest s'hagi aprovat.

I després, algunes coses que també sorprenen, en un moment de crisi, en un moment en el qual el sector salut està patint molt, els seus professionals han perdut molta capacitat adquisitiva –reducció de sous, etcètera. Doncs, bé, vostès posen un precepte en el qual, doncs, si ho acorda el Govern podran incrementar un 30 per cent el sou dels càrrecs directius de l'ICS. Home, Déu n'hi do; Déu n'hi do, en aquests moments, que vostès creïn aquesta prerrogativa per poder augmentar el sou als càrrecs directius. I així exactament ho diu la llei, no m'invento pas res.

Per tant, realment, algunes propostes de modificació i de canvi, des de l'obscurantisme i amb la falta de transparència i de debat que tocarien per modificar lleis importants, que res tenen a veure amb els ingressos, que és del que hauria de parlar la Llei de mesures fiscals i financeres. Per tant, com els deia, com li deia, conseller, una llei injusta, que no té en compte qui més està patint, que no demana un esforç a qui més té perquè més incorpori recursos al general i puguem protegir l'estat del benestar, i una llei sense relat, poc rigorosa, que no deixa de ser un poti-poti d'interessos que no sabem massa a què responen, però segur que no als interessos dels ciutadans.

Una llei que genera molta inseguretat jurídica, que és el que no necessiten les empreses, justament, per venir i instal·lar-se a Catalunya, per créixer i per consolidar-se. Per tant, ja m'explicaran vostès per a qui governen, ja m'explicaran vostès per a qui han plantejat aquesta llei.

Com deia, una llei que demostra un govern, doncs, que té mandra; que no sap massa on vol anar, com deia ahir el portaveu del meu grup; que no defensa els problemes de la gent; que sembla, potser, que en defensa d'altres, però els de les persones que estan patint més, no. Per tant, un govern que no vol governar, un govern que no respon a les necessitats i als problemes del país, un govern que desgoverna. Espero que això ho puguem arreglar, conseller; que vostès, doncs, atenguin les peticions que fem, fa el nostre grup i altres, i puguem, potser, presentar una llei una mica més decent i que respongui més a allò que necessita el Govern de la Generalitat, el país i els seus ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari Popular, el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, avui estem davant d'un nou projecte de llei, presentat pel senyor Mas-Colell, que representa més pressió fiscal i més burocràcia. Amb aquest projecte de llei, senyores i senyors diputats, l'únic que aconsegueixen, el Govern de Convergència i Unió, és perjudicar la baixada d'impostos que a partir de l'1 de gener, d'aquí a dues setmanes, serà efectiva per al conjunt de contribuents de tot Espanya. Aquesta llei és la demostració d'un govern esgotat, sense idees; d'un govern dèbil i inestable; d'un govern que està acabat, que per enèsim any, amb el senyor Mas-Colell de conseller d'Economia, torna a iniciar un exercici pressupostari amb els pressupostos prorrogats; d'un govern que acabarà l'any 2014 amb un dèficit públic per sobre del que va deixar l'any 2013; d'un govern, amb el senyor Mas-Colell de conseller d'Economia, que ha multiplicat per dos el deute que va generar el tripartit en set anys; d'un govern que ha incrementat més de cent vegades els impostos i taxes autonòmiques en només quatre anys.

Estem davant d'un govern que no serveix per gestionar les finances públiques de la Generalitat de Catalunya. Quatre anys amb la mà foradada, provocant dèficit i deute. Quatre anys en què ens han convertit en els campions indiscutibles d'augmentar i crear nous impostos i taxes. Quatre anys sense donar la cara pels enormes nyaps provocats per aquest Govern –Spanair, Eurovegas, Barcelona World, Aigües Ter Llobregat, l'Agència Catalana de l'Aigua, BTG Pactual.

Avui es crea ocupació i es creix econòmicament, malgrat Artur Mas, malgrat el dèficit públic creixent provocat pel senyor Mas-Colell. Avui es creix i es crea ocupació, malgrat els pressupostos inventats que ahir es van debatre en aquest Parlament, malgrat el deute públic desbocat provocat pel senyor Mas-Colell, i malgrat que els catalans paguin els impostos i taxes autonòmiques més elevats del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya. Malgrat tot això, les empreses catalanes, les petites i mitjanes empreses catalanes, els emprenedors i els treballadors catalans han fet un gran esforç, que avui està permetent que Espanya sigui, junt amb la resta d'espanyols, l'economia de la Unió Europea que més creixerà l'any 2015. O està fent, per exemple, que avui més del 40 per cent dels nous ocupats a tota la Unió Europea siguin espanyols.

Una llei de mesures fiscals i financeres que té esmena a la totalitat..., tenia, vaja, hem vist en el míting del senyor Salvadó que no s'ha referit a la llei. Senyor Salvadó, debat del Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives; vostè aquí ha vingut a fer un míting d'Esquerra Republicana. Doncs, tenim una esmena a la totalitat de la resta de grups, on Esquerra Republicana pretenia fer una argücia per acabar donant suport, finalment, al Projecte de llei de mesures fiscals i financeres de Convergència i Unió. I efectivament, així ho faran; han retirat el projecte de llei alternatiu, han retirat l'esmena a la totalitat, i no permetran que les esmenes a la totalitat prosperin. Per tant, senyor Salvadó, senyors d'Esquerra Republicana, els pregunto: on queda allò que deien el senyor Junqueras i el senyor Pere Aragonès, amb molta força des

d'aquesta tribuna, quan afirmaven: «No donarem suport mai a uns pressupostos autonòmics»? Doncs, bé, avui, i ahir, els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, els pressupostos autonòmics de l'any 2015 passaran el primer tràmit de totalitat gràcies al vot d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Aquí queda molt clar el *modus operandi* d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquests són els principis d'Esquerra Republicana de Catalunya; si no els agraden, doncs, en tenim uns altres. Com es demostra avui i ahir, com vostès..., tot i afirmar amb molta contundència: «No donarem suport als pressupostos autonòmics!» Doncs, bé, avui el tràmit parlamentari d'aquests pressupostos..., passaran gràcies als vots d'Esquerra Republicana de Catalunya. Però, clar, jo entenc per què vostès hi donen suport. Vostès hi donen suport perquè aquests pressupostos van en la línia del que reiteradament ha afirmat el senyor Oriol Junqueras en diferents fòrums, que és que vol paraitzar l'economia catalana. I efectivament, aquesta Llei de mesures fiscals i financeres i aquest pressupost paraitzen l'economia catalana, i lògicament, com això ho fa, com fa intangibles els seus objectius, afirmats àmpliament, doncs, avui donen suport a aquests pressupostos, que efectivament provoquen el que provoquen, que és paraitzar una mica més, si pot ser, l'economia catalana.

Vostès, senyor Salvadó, són un partit que viuen de la crisi. A les crisis hi ha persones víctimes de la crisi i hi ha beneficiaris de la crisi. I vostès el que volen és fer negoci, en forma de vots, amb la crisi. Per això cada dia que passa, i cada dia que no hi ha eleccions, vostès perden vots, vostès perden pistonada. Cada setmana que a Catalunya es creen mil nous llocs de treball, vostès saben perfectament que perden vots, i per això estan desesperats amb el fet que es convoquin eleccions immediatament. Perquè, si no es convoquen, com vostès viuen de la crisi, viuen d'inventar-se un enemic exterior i dir que és culpa d'aquest enemic exterior, que és una conspiració mundial contra Catalunya..., per això vostès el que volen, immediatament, és una convocatòria electoral. Una convocatòria electoral, ho torno a reiterar, perquè vostès són beneficiaris, volen ser beneficiaris, volen fer negoci en forma de vots, de la crisi econòmica. I per això estan absolutament desesperats, com ens diu el senyor Junqueras, perden els papers, com hem vist avui, vostè, perquè es convoquin eleccions immediatament mentre hi hagi crisi econòmica.

És una llei, senyores i senyors diputats, que penalitza l'economia catalana, perquè castiga els agricultors, amb més taxes. No veuen que els agricultors no tenen cap poder de mercat, cap poder de decidir sobre els preus? Amb la qual cosa cada nova taxa el que fa és afectar-los, directament i totalment, els agricultors. És una llei que castiga la cultura, amb la taxa de filmacions i sessions fotogràfiques en espais públics. És una llei que genera més burocràcia i més traves, amb taxes per signar contractes amb l'Administració o pel fet de registrar documents davant de la Generalitat de Catalunya. És una llei que castiga els estudiants, amb més cost per a l'expedició de títols acadèmics. És una llei

que castiga els estudiants d'idiomes, amb més taxes en l'àmbit de l'estudi de llengües estrangeres. És una llei que, fins i tot, castiga els pescadors recreatius. És una llei que castiga la indústria, amb més taxes.

Castiguen les empreses farmacèutiques, imagino, com a compensació que la Generalitat no paga els medicaments als malalts. Doncs, com a compensació pels impagaments a les farmacèutiques, vostès el que fan és posar noves taxes per, imagino, que se sentin compensats pels seus continus impagaments. És una llei que castiga a qui vulgui obrir una entitat de distribució de medicaments per a l'ús humà. Imagino que algun membre de la imputada família Pujol deu tenir accions en alguna d'aquestes empreses d'aquest sector, i, per tant, vostès el que fan és castigar la possibilitat d'obrir una entitat en aquest àmbit.

Castiguen les famílies i persones, amb el cànon de l'aigua, que acabaran pagant els usuaris de l'aigua, els contribuents. Castiguen les empreses que produeixen productes cosmètics. Castiguen el sistema de farmacovigilància. Inclús castiguen l'obertura d'autoescoles, imagino, perquè algun membre de la imputada família Pujol deu tenir algunes accions, algunes participacions en algunes escoles, vist que ja tenien algun interès en les ITV, pel que vam conèixer. Castiguen els comerciants que vulguin reclamar davant qualsevol sanció.

Senyores i senyors diputats, Convergència i Unió i Esquerra Republicana –com va dir molt bé el nostre portaveu Enric Millo, ahir, en el debat de pressupostos– estan aprofitant la rebaixa d'impostos del Govern d'Espanya per apujar encara més les taxes i els impostos autonòmics. A partir de l'1 de gener hi haurà una rebaixa d'impostos a tot Espanya, que retornarà 9.000 milions d'euros a totes les butxaques de tots els contribuents espanyols. I, per descomptat, també catalans.

Senyores i senyors diputats, quan Espanya creix econòmicament ens podem permetre, amb aquest creixement i amb aquest compliment dels objectius de dèficit, poder rebaixar impostos. Per tant, cap llició, cap, de cap diputat de Convergència i Unió després que hagin incrementat més de cent vegades els impostos i les taxes autonòmiques en quatre anys.

Clar, alguns ens critiquen que, després de tres anys, després d'haver reduït el dèficit públic, després d'haver garantit que la Generalitat no entri en fallida, després d'haver començat a reduir l'atur, el Govern d'Espanya abaixi impostos, mentre altres no tenim cap tipus d'esperança que portin mai a terme una baixada d'impostos.

Senyors de Convergència i Unió, saben què és abaixar un impost? Senyor Teixidó, sap què és abaixar un impost? Vostè ha votat alguna vegada una baixada d'impostos les últimes dues legislatures en aquest Parlament? Ha votat, vostè, amb el seu dit, alguna baixada d'impostos des que vostè és diputat en aquestes dues últimes legislatures?

Vostès han convertit Catalunya, senyors d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, en un infern fiscal. Mentre la imputada família Pujol s'emportava di-

ners a paradisos fiscals, es convertia Catalunya en un infern fiscal. I aquesta llei que avui debatem l'únic que fa és agreujar aquesta greu situació, una situació completament insostenible. Els impostos i les taxes de la Generalitat de Catalunya són insuportables per a les famílies, persones i empreses catalanes.

Els catalans no mereixem un govern de la Generalitat de Catalunya que no sap què és abaixar un sol impost. Estem davant la típica llei pujolista-convergent de més traves, de més burocràcia, de més impostos i més intervencionista. Una llei inútil, que no permet complir amb l'objectiu, que té una llei de mesures fiscals i financeres que és garantir els ingressos per equilibrar les despeses.

Per altra banda, Esquerra Republicana ens presentava inicialment, el senyor Salvadó, una proposta trampa per intentar justificar el fet de no donar suport a aquesta llei de Convergència i Unió, a la qual finalment vostès acabaran donant suport.

El problema, senyors d'Esquerra Republicana, no són vostès, que vostès volen paralitzar l'economia catalana, que ja els coneixem, que vostès viuen de la crisi, que són beneficiaris de la crisi, que volen fer negoci, en forma de vots, de la crisi. El problema no són vostès. El problema és qui ha permès que vostès manin a la Generalitat de Catalunya en els últims dos anys. Vostès són un soci tòxic, senyors d'Esquerra Republicana de Catalunya. Van pactar amb el PSC i ja veuen com està el PSC. I estan pactant amb Convergència i Unió i ja veuen que ni tan sols el president de Convergència i Unió es vol presentar sota les sigles de Convergència i Unió.

Senyores i senyors diputats, els catalans mereixem una altra llei de mesures fiscals, financeres i administratives. Per això proposem la no-creació ni increment de cap impost i de cap taxa. Proponem establir mesures administratives de reducció d'organismes, entitats, fundacions i empreses públiques. Demanem que no es fomenti l'endeutament, a diferència del que fa aquesta llei de mesures fiscals i financeres. Exigim que la llei de mesures fiscals i financeres introdueixi canvis en la Llei de finances públiques de Catalunya per garantir la necessària transparència del Govern de la Generalitat de Catalunya i del seu conseller d'Economia i Empresa i Ocupació.

Ahir vam presenciar, senyores i senyors diputats, el debat parlamentari d'uns pressupostos més foscos d'aquest Parlament, d'un conseller incapaç de respondre individualment a cada portaveu parlamentari, com no ha passat mai, i d'una resposta patètica i lamentable a tots els grups, tots ho vam poder visualitzar en directe. Mentre es demana més transparència, més regeneració democràtica, el conseller d'Economia, senyor Mas-Colell, va portar a terme el debat menys transparent i menys democràtic d'aquest Parlament. Li era tant igual el debat de pressupostos, senyor Mas-Colell, que va començar fins i tot llegint la carpeta equivocada.

Ahir i avui es posa de manifest que la Generalitat de Catalunya necessita un altre conseller, una persona amb coneixements econòmics, per descomptat, però

també amb empena, que no actuï amb desgana, que tingui els objectius clars, que tingui capacitat negociadora i que estigui motivat. Necessitem un conseller d'Economia adaptat a una economia del segle XXI. No pot ser que el conseller d'Economia només comparegui tard i malament per presentar els pressupostos, i que no comparegui periòdicament per donar explicacions de l'evolució econòmica i de les operacions que promou o ha deixat de promoure el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, aquesta esmena a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular català, anirà acompanyada d'un conjunt d'esmenes tant a la Llei de mesures com a la Llei de pressupostos, per disminuir impostos, per afavorir el creixement econòmic, per reforçar les polítiques socials, per afavorir el crèdit a petites i mitjanes empreses i autònoms, i esmenes també per reconèixer els nous ingressos de la Generalitat de Catalunya, que vam conèixer ahir, amb la introducció de l'interès zero en el Fons de liquiditat autònom.

Per això demanem, senyor conseller, senyor Mas-Colell, com hem vist els pressupostos i la Llei de mesures fiscals i financeres, els demanem, senyor Mas-Colell que se'ls emportin –que se'ls emportin–, que els tornin a la conselleria, que els tornin a reformular i que, un cop reformulats, els tornin a portar a aquesta cambra. Els catalans no mereixen, un cop superada la crisi, uns pressupostos socialment injustos i econòmicament ineficients; ans al contrari, cal generar confiança, cal ser creïbles. Estem davant d'uns pressupostos i d'una llei de mesures fiscals i financeres que perjudiquen i hipotequen el present i el futur de la societat catalana. Estem davant d'un engany que posa de manifest que el Govern d'Artur Mas continua sense funcionar, i quan alguna cosa no funciona el que s'ha de fer és canviar-ho.

Per això el nostre compromís és continuar construint una alternativa política de canvi que no passi ni per Esquerra Republicana ni per Convergència i Unió; una alternativa política al servei de les persones, al servei dels catalans, que prioritzi les persones, els seus problemes, la seva situació econòmica, en lloc de posar fronteres, posar estelades i voler paralitzar l'economia catalana. Una altra economia és possible, senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

A continuació té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. Mirin, jo he tingut la temptació de sortir aquí a parlar del des-

bloqueig de Cuba, sobre Cuba, atès que tothom surt, explica allò que l'interessa, i a mi, el que avui m'interessa és com perd l'imperialisme en el món. Excepte la diputada Romero, que és qui s'ha cenyit i ha parlat de la Llei de mesures fiscals, la resta sembla que no estiguem veient que el que estem fent és la discussió de la Llei de mesures fiscals i financeres del 2015. De debò, els he de reconèixer que alguns, també el Govern, estan més situats en la negociació d'una convocatòria electoral que en l'anàlisi dels comptes i les mesures que li fan falta a aquest país. Entre que el senyor Mas-Colell ha fet una lectura gairebé administrativa, ha fet una lectura administrativa d'una llei que tindrà un impacte brutal sobre les condicions de vida de la gent..., i el que calia segurament era una explicació política.

Una llei que tindrà un impacte important, és una llei molt seriosa. És una llei que parla de si la gent podrà pagar la llum, a final de mes. És una llei que parla de si la gent tindrà accés a l'aigua, si podran obrir l'aixeta de casa seva. És una llei que parla de si la gent podrà anar al metge. Per tant, hi ha lleis, senyors d'aquest Parlament, que no es poden prestar al tacticisme, i una d'aquestes és la Llei de mesures fiscals. Pensin, tots plegats, en el país. Pensin en el país, que, segurament, no està esperant una convocatòria electoral, sinó que el que està esperant és intentar sobreviure. Aquí hi ha una part del país, hi ha una part de Catalunya, que el que està fent és intentar sobreviure. I el que hem de fer des d'aquest Parlament és donar resposta a totes aquestes persones.

Perquè els pressupostos i les lleis d'acompanyament són unes lleis que marquen les prioritats d'un govern, unes lleis que serveixen, també, per construir el país. Aquesta llei de mesures hauria de servir per construir socialment, nacionalment i democràticament Catalunya. En canvi, vostès cada any l'entenen com una arma de destrucció social. Saben, perquè ho hem explicat per activa i per passiva, des de fa dies, que el projecte que persegueix Iniciativa i Esquerra Unida és el d'un país just, un país net i un país lliure. La Catalunya lliure, justa i neta que volem construir des del nostre grup no es pot mirar al mirall d'aquesta llei de mesures, perquè no s'hi veu. En comptes de treballar des d'aquesta llei per un país just, un país net i un país lliure, vostès ens estan dissenyant un país desigual, un país opac i un país dependent.

Per cert, senyor Salvadó, retirar l'esmena a la totalitat d'Esquerra Republicana també contribueix a construir aquest país desigual, aquest país opac i aquest país dependent que vol Convergència i Unió. Desigual en les propostes socials, fonamentalment, però desigual també en les propostes d'infraestructures i en les propostes territorials. Opac, perquè no fan servir la transparència en la gestió dels serveis públics. El cas de la sanitat n'és un clar exemple. Opac, perquè continuen venent-se el país als amics del poder i fent dels subministraments bàsics un negoci en mans de mercaders.

I dependents, perquè aquest país està pagant molt car encara els seus pactes amb el Partit Popular; uns pactes com el de la Llei d'estabilitat pressupostària, que van acordar vostès amb el Govern Rajoy i que només

van votar a favor al costat del Partit Popular i d'UPyD. I una dependència que també té molt a veure amb la seva submissió a la troica, els interessos d'uns obscurs poders de la Unió Europea, que ataca els drets de la classe treballadora. Aquestes polítiques de la troica, de les quals vostès han volgut ser uns alumnes avantatjats, són unes polítiques que ja s'han demostrat fracassades.

Una taxa d'atur situada a l'entorn del 19,1 per cent i 220.000 famílies amb tots els seus membres a l'atur és un fracàs. Gairebé seixanta mil infants que han rebut ajuda alimentària, i tres de cada deu nens a Catalunya estan en situació de malnutrició, segons la Creu Roja, és també un fracàs. Hem passat d'un pes de la indústria del 30 per cent del PIB, els anys vuitanta, al 18 per cent del PIB actual, un altre fracàs d'aquestes polítiques d'austeritat, que fomenten la desindustrialització de Catalunya. A Catalunya, 320.000 famílies pateixen pobresa energètica, segons l'Aliança contra la Pobresa Energètica; tenim treballadors públics, els més atacats de tot l'Estat espanyol; Convergència i Unió guanya al Partit Popular en exigir sacrificis als funcionaris, que ja és dir. I aquesta llei de mesures no només és que no soluciona aquests aspectes, sinó que els condemna a ser estructurals i dissenyen, com els deia, un país desigual, opac i dependent. El que calia és un canvi de polítiques econòmiques amb un canvi de fiscalitat. Amb aquesta llei consoliden l'asfíxia a les economies més vulnerables mentre permeten i blinden els privilegis dels amics del poder.

Vull situar primer de tot tres constatacions. La primera, la Llei de mesures s'ha convertit en un instrument per modificar el marc normatiu del nostre país per la porta del darrere sense debat parlamentari, sense consens amb els agents socials i aprofitant el debat de pressupostos per amagar aspectes fonamentals del país. No ho diem només nosaltres, sinó que ho diu l'informe de CTEESC. Segona constatació, és una llei poc reflexionada. El Govern abans de situar qualsevol reforma té l'obligació de fer una radiografia del moment econòmic i social en què estem, analitzar la situació en detall i establir prioritats estratègiques. Convergència i Unió això no hi fa; torna a ser el mateix CTEESC qui fa aquesta reflexió. Tercera constatació, aquest Govern maltracta i fa hostatges als treballadors públics. A la Llei de mesures de l'any passat ja van obrir un marc de desregulació per als sectors clau de l'administració, com són les empreses públiques i la funció pública. Ara reblen el clau, especialment pel que fa a la direcció de l'Institut Català de la Salut, permeten la coexistència en els centres sanitaris de qualsevol tipus de personal contractat per diferents entitats en condicions laborals i retributives diferents, per tant, volen fer vostès de Catalunya un país amb ànima neoliberal: qui paga té drets, qui no pot pagar perd aquests drets. Per tant, el neoliberalisme porta quatre anys manifestant-se a Catalunya amb el cos i l'ànima dels consellers de Convergència i Unió.

Com ho fan, això? Com construeixen un país desigual, opac i dependent? Els ho intentaré explicar en tres blocs, el primer bloc com fan vostès un país més desigual amb aquesta Llei de mesures. La llei torna a

no donar resposta a la pobresa energètica, a l'accés al subministrament d'aigua per a economies vulnerables, per exemple, tot i que s'amplien i es concreten més els supòsits de persones i famílies que es poden acollir a la tarifació social no hi ha gradualitat a l'aplicació d'aquesta tarifa i no s'impedeix el tall de subministrament fins al límit del consum bàsic.

Segon exemple, la consolidació de les excessives tasques de l'any passat, que ara s'actualitzen a l'alça sense una valoració de l'impacte social o de l'impacte ambiental o fiscal que han tingut. Volen centrifugar el deute cap a les administracions del món local, ajuntaments i diputacions, –en tenim clars exemples: les escoles bressol, les escoles de música i dansa–, però fonamentalment volen centrifugar el deute cap a les famílies; volen que siguin les famílies qui a través de taxes o a través de copagament acabin reduint el seu deute. Sobre els residus municipals, s'actualitza el gravamen del cànon sobre la disposició del rebuig d'aquests residus, un gravamen que farà que els ajuntaments que tenen recollida selectiva estiguin penalitzats per contra dels ajuntaments que no la tenen. I una situació semblant és la que hi ha al darrere de les quotes d'aigua on es bonifiquen les concessions d'usos industrials que respectin els cabals de manteniment quan això segurament és el que toca, i el que caldria fer i vostès no s'atreveixen és penalitzar aquells que no ho respecten.

Segon bloc, com fan vostès de Catalunya un país més dependent. Ens fan més dependents perquè volen modificar el marc de negociació col·lectiva. Això que vostès intenten és gravíssim; proposen la creació d'una mesa general de negociació dels empleats de la Generalitat quan el que cal és que cada àmbit tingui el seu propi marc de negociació amb les diferents empreses, ja siguin públiques o siguin privades, de les quals formen part, i no pot haver-hi un marc regulador d'àmbit superior que no tingui la representativitat dels treballadors i que prengui acords que afecten les condicions laborals. Una cosa semblant amb el fons de reserva de funcionaris, que el presenta sense acord amb els agents sindicals.

Afegeixen noves modificacions a la «paca», la Llei de prevenció i control ambiental, ja que ara, a més que determinades activitats empresarials ja no tindran l'obligació de presentar l'avaluació d'impacte ambiental, deslliuren els establiments hotelers de fins a quatre-centes habitacions o els establiments comercials de quatre-centes metres quadrats de la llicència ambiental sense aclarir en quin règim d'intervenció administrativa queden. I fan una Catalunya més dependent també dels amics del poder. El Departament d'Agricultura, que ha abanderat polítiques antiquades, antiecològiques i al mandat dels lobbys, ara a petició dels senyors de la caça, dels senyors de l'aigua i dels senyors de la fusta segueix apostant per la caça creant la reserva nacional de caça de la Vall de Boí, la gestió del Centre de la Propietat Forestal o els interessos que hi ha de gestionar les quotes de l'aigua. Proposen una modificació de la regulació de l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries eliminant les competències en matèria de tecnologies de la informació i comunica-

ció. De les poques estructures que tenim, vostès el que fan és fulminar-les.

I tercer bloc, com fan vostès de Catalunya un país més opac. Una de grossa, plantegen una modificació de la Llei de regulació del Servei Català de Salut transferint la capacitat d'establir acords, convenis, concerts i encàrrecs de gestió del Consell de Direcció al director del servei, per tant, un organisme unipersonal; una sola persona, com és la direcció, podrà decidir lliurement i només tindrà l'obligació d'informar periòdicament. Sembla que vostès no han après de casos com el de les contractacions a Corporación Fisiogestión o les filials de les quals l'actual director del Servei Català de la Salut n'era l'apoderat, o potser és que potser vostès n'han après tant que el que volen és aquest model tan opac.

Sobre gestió del medi ambient, vostès continuen el treball iniciat amb les lleis òmnibus del 2012, subordinant la protecció del medi ambient a l'activitat econòmica i relaxant els requeriments sota l'excusa de l'agilitat administrativa. Vostès canvien la màxima de «qui contamina paga», per la de «qui paga pot contaminar»; vostès no tenen cap inconvenient en saltar-se fins i tot la Llei de l'audiovisual per poder encabir un encàrrec ad hoc a una empresa de comunicació determinada, fan d'aquesta llei un xec a les empreses que els tracten bé. Ens proposen també una modificació que permetria obviar de forma excepcional l'obligació de concedir les subvencions amb publicitat i concurrència; això permetrà una clara discrecionalitat administrativa al gestor de les subvencions, per exemple, el que pretenen al Siscat cobrint l'opacitat a partir de convenis de prestació de serveis entre els centres, siguin mitjà propi, sense haver de passar pel CatSalut ni per cap altre organisme.

I volen també, per exemple, una modificació de la Llei de l'ICS que permeti als càrrecs de direcció, com deia, realitzar activitats de prestació conjunta. És a dir, en un mateix centre, mentre vostès congelen o retallen els sous del personal sanitari i tanquen llits als hospitals públics, els alts directius cobren més, i ara pretenen que puguin fer de directius de més d'un centre ampliant-se el sou en un 30 per cent, és a dir, bastant més que el mateix conseller de Sanitat. Així que vostès, en temps d'atur massiu, el que proposen i el que promouen des del Govern és la pluriocupació.

Per desgràcia, doncs, podria seguir amb molts més casos d'opacitat, amb molts més casos de desigualtat i amb molts més casos de dependència que ens generarà aquesta llei de mesures fiscals. Vostès aprofiten novament la Llei de mesures per contribuir, per construir un país a mida dels interessos foscos, dels beneficis de les elits i fent-lo cada vegada més dependent i, per tant, d'esquena a la gent, a les famílies més vulnerables i als territoris més allunyats de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. És a dir, el Govern de Convergència i Unió ven construcció nacional, però el que de debò està fent per la porta del darrere amb lleis òmnibus com aquesta, sense diàleg parlamentari, sense consens social i amb modificacions ad hoc, el que fan és fer de Catalunya un estat impropri, perquè un país no dona resposta a les necessitats dels més vulnera-

ble és un país que no compartim des d'Iniciativa i Esquerra Unida i per això plantegem aquesta esmena a la totalitat,

Faig una crida, finalment, a aquest Parlament. Escoltin, recuperem el seny, pensem en el país, que és la seva gent; Catalunya és la gent que viu a Catalunya, són els catalans i les catalanes, la majoria d'aquest Parlament està situat en el tacticisme i el país ja no pot suportar-ho més. Reflexionem tots plegats, corregim aquesta Llei de mesures i fem que doni sortida a la situació de les famílies més vulnerables de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller* y los miembros del Gobierno, diputados y diputadas, efectivamente, discutimos en ese trámite parlamentario las enmiendas a la totalidad a la Ley de medidas fiscales, a la Ley de acompañamiento, pero yo tampoco me puedo sustraer del debate general sobre cómo se están discutiendo estos presupuestos y en qué ámbito político se está discutiendo esta Ley de acompañamientos, y estaré en una cosa de acuerdo con el señor Salvadó, con el representante de Esquerra Republicana de Catalunya, que es en la sensación de estupefacción. Él hablaba de estupefacción porque estemos discutiendo en estas fechas estos presupuestos y esta Ley de acompañamiento; mi estupefacción es porque, como dije ayer, la sensación que tenemos muchos es que en realidad no estamos discutiendo estos presupuestos, no estamos discutiendo esta Ley de acompañamiento, estamos haciendo un paripé, un tira y afloja entre Esquerra Republicana y CiU a la espera de que el señor Mas y el señor Junqueras se pongan de acuerdo en esa lista única que quieren, o no, presentar a unas posibles elecciones anticipadas autonómicas. Y en eso estamos, efectivamente, sujetos a la estupefacción.

Como decíamos ayer, aquí el *conseller* ha quedado claro con su actitud y con su forma de debatir que no está intentando ganar votos que apoyen lo que él debería considerar los mejores presupuestos posibles o la mejor ley de acompañamientos o de medidas fiscales posible; el señor *conseller* está pasando un trámite sabiendo que él tiene el acuerdo de Esquerra Republicana de Cataluña para aprobar en este trámite estos presupuestos y esta Ley de medidas fiscales y que, en todo caso, que se aprueben finalmente o no presupuestos o el contenido final de la Ley de medidas fiscales no depende de este debate, no depende ni tan siquiera de una discusión en la que se hable de si los presupuestos tienen que ser más sociales o menos, de si tiene que haber más impuestos o menos, es decir, no depende de una discusión en la que se está hablando de los problemas de los ciudadanos sino que depende de una discusión llevada a cabo de forma opaca en algún despacho o en algún palacio de los que tiene la

Generalitat y en la que se habla no de problemas de los ciudadanos sino de listas electorales, y eso provoca mi estupefacción, efectivamente, y la estupefacción de mi grupo.

Efectivamente, como decía el señor Salvadó, y como decíamos ayer, difícilmente el 5 de febrero vamos a poder aprobar unos presupuestos, ni estos ni otros, y no es por culpa de Ciudadanos, ni por culpa de ningún otro partido, es porque en las agendas del señor Mas y Junqueras en esta fecha o bien habrá una lista única y tendremos esas elecciones que son la estrategia del *president* Mas, unas elecciones según él plebiscitarias y sustitutas de un referéndum imposible, o no habrá acuerdo entre Esquerra y Convergència y, por lo tanto, tendremos un gobierno en minoría, un gobierno incapaz de aprobar presupuestos, un gobierno incapaz de gobernar. En cualquier caso, las agendas del señor Mas y el señor Junqueras son incompatibles con la aprobación de una ley de presupuestos y, por tanto, todo este debate de la Ley de presupuestos y de medidas fiscales, desde nuestro punto de vista, y con el mayor respeto, no es más que un paripé para ir ganando tiempo mientras se va negociando en los despachos.

Es encomiable el intento del diputado Mena de dar importancia a este debate, y sin duda debería tenerla, pero nos tememos mucho que no estamos en ese escenario y que estamos en un escenario, por desgracia, muy distinto.

Desde luego, nosotros presentamos enmiendas a la totalidad tanto por el contenido de la Ley de medidas fiscales –y luego pasaremos– como por este escenario en el que se está discutiendo. Nosotros creemos que, por dignidad, esta cámara debería haber rechazado los presupuestos que se presentaron ayer y debería rechazar esta Ley de medidas fiscales. Parece que la agenda negociadora de Esquerra va por otro lado y va a dar apoyo hoy en la votación –hoy serán las dos votaciones– tanto a la Ley de presupuestos como a la Ley de medidas fiscales; supongo, no porque estén de acuerdo con su contenido, porque desde luego los discursos fueron muy críticos y el discurso de hoy del señor Salvadó ha sido muy crítico con la Ley de medidas fiscales, sino porque le va bien en su estrategia negociadora de la lista única o no única. Muy bien, cada uno será responsable de su posicionamiento.

Pero, en todo caso, esta Ley de medidas fiscales adolece sin duda –y ya pasando al contenido de la misma– de los mismos defectos de que adolecía la Ley de presupuestos. Tanto los presupuestos de un gobierno, el proyecto de presupuestos, como el proyecto de ley de acompañamiento deberían ser, como decíamos ayer, instrumentos al servicio de una estrategia de gobierno. Y el problema que tenemos en Cataluña es que tenemos un gobierno sin estrategia y, por tanto, unos presupuestos y una ley de medidas fiscales planos, grises i vacíos.

Este Gobierno no tiene ambición de liderar la recuperación económica. En una situación como en la que estamos, de dura crisis económica, la política económica del Gobierno debería tener dos obsesiones: atender a las necesidades de los ciudadanos e impulsar la

recuperación. Pero por desgracia este Gobierno dimitió de sus responsabilidades hace tiempo.

Ayer lo dijo el señor *conseller*: no le gusta ser *conseller* de una comunidad autónoma normal. Él quiere ser otra cosa: ministro de un país fuera de España y fuera de la Unión Europea. Me temo, señor *conseller*, que usted va a ser un *conseller* frustrado: ni va a ser nunca ministro de un país fuera de España y fuera de la comunidad europea, porque esa partida se la vamos a ganar, ni va a ser un buen *conseller* de una comunidad autónoma, porque usted dimitió hace tiempo de esas responsabilidades y sigue..., igual que el resto del Gobierno, que sigue en sus ensoñaciones.

Hace dos años que el señor Mas escuchó la voz del pueblo, el clamor popular, y desde entonces Convergencia decidió que su función no era resolver los problemas de los ciudadanos, no era gobernar esta comunidad autónoma, sino que era ir hacia Ítaca. Y en ese viaje se encuentran. Mientras, los ciudadanos necesitarían un gobierno de comunidad autónoma que intentara resolver sus problemas y que intentara obsesionarse con las dos funciones que debería tener actualmente su política económica: atender a las necesidades de los más desfavorecidos con políticas sociales y, por otro lado, impulsar la reactivación económica. En Cataluña, ni una cosa ni otra; seguimos con el juego de las negociaciones en los palacios y en los despachos.

La consecuencia de esto es una ley de presupuestos, un proyecto de presupuestos y una ley de acompañamiento que no se creen ni los que la proponen ni los que la apoyan, con el juego este de presentar una alternativa que luego retiran no se sabe muy bien por qué. En todo caso, insisto, leyes sin estrategia, leyes sin ánimo de liderar esta sociedad, leyes, como mucho, con un ánimo contable de intentar recaudar de aquí y de allá, con el único fin de llegar a fin de mes.

Ya hablamos en algún otro debate del pobre papel que le está tocando jugar, señor Mas-Colell. Pero es que usted lo acepta y no se rebela; no se rebela intentando poner solución a esta situación. La solución lógica de un *conseller* de comunidad autónoma sería que todos los esfuerzos que su *president* está poniendo encima de la mesa en esa agenda hacia la salida de España y la salida de Europa los pusiera hacia conseguir una nueva ley de financiación que solventara los problemas económicos de Cataluña, por lo menos en parte. Si esa hubiera sido su obsesión en estos dos últimos años, en vez de haber interpretado la voz del pueblo, haber malinterpretado, desde nuestro punto de vista, la voz del pueblo, seguramente ahora estaríamos en otra situación.

Pero estamos como estamos, y estamos con esta Ley de acompañamiento que nos presentan, una ley plana, gris, que no sirve para lo que debería ser la ambición de un gobierno normal, que sería salir de la crisis y liderar esa salida.

Una ley en la que crean ocho nuevas tasas y treinta y dos modificaciones; es una forma de hablar: las modificaciones son crear también nuevas tasas por la vía de crear nuevos hechos imposables en tasas que ya

existían. Todo esto para intentar recaudar, según sus propios números, 13 millones de euros en el próximo ejercicio 2015. Para eso ustedes no discriminan sectores, no establecen cuáles son los sectores estratégicos..., porque, claro, como no tienen estrategia, les da igual, y entonces lanzan perdigonada allá donde creen que pueden sacar un euro. Y se meten con los laboratorios farmacéuticos, con los agricultores, con el sector turístico, con «la Caja», con la Escuela Oficial de Idiomas, con los fabricantes de cosméticos, con las empresas de taxis, con los eventos deportivos... Ahora el club de fútbol de mi barrio, cuando haga un partido, si tiene que haber *mossos d'esquadra* y cobran la entrada de cinco euros, parece que va a tener que pagar también tasas. Ustedes hacen un disparo de perdigonada intentando únicamente recaudar de aquí y de allá, sin ninguna estrategia económica que sustente sus políticas, señor *conseller*. Muy triste.

También aprovechan para modificar –ya se ha comentado también– leyes de tapadillo. Aquí hay leyes que se modifican..., un ejemplo sería la Ley de turismo, pero ya se han mencionado otras muchas, cuya modificación merecería un debate sosegado, un proceso de debate parlamentario al uso, pero ustedes prefieren colarlas en esta ley de medidas, en este batiburrillo, que usted ni siquiera prácticamente debate. Simplemente lo pasa como un trámite, y ahí quedarán las modificaciones gracias al voto de Convergencia y al apoyo de Esquerra Republicana de Catalunya.

Hablan de simplificación administrativa. Yo creo que también debería ser un objetivo y una ambición de gobierno, la simplificación administrativa. Y aquí ¿qué proponen? Que, cuando liquidamos los actos jurídicos documentados, en algunos casos no haya que presentar el contrato de alquiler. Esa es la gran ambición de la simplificación administrativa. Hemos pasado de la ventanilla única, de ambicionar una ventanilla única que nunca llega, a decir que en determinados casos, para liquidar el impuesto de autos jurídicos, no tengamos que presentar el contrato de alquiler. Está bien –está bien–, pero quizás sea poco ambicioso.

Y cuando hablamos de función pública llegamos a otro punto en el que consideramos que la ambición debería ser otra. Ni ustedes ni el Partido Popular, en el Gobierno central, se han atrevido, en estos tiempos de crisis, a afrontar de una forma ambiciosa y con ganas la reforma pendiente, la reforma de la Administración pública. En esta grave crisis, las empresas se han tenido que apretar el cinturón, y algunas –las menos competitivas, seguramente– han sido eliminadas, los trabajadores han perdido salario o han perdido puestos de trabajo, pero las administraciones públicas no se han apretado el cinturón, no han aprovechado la ocasión para llevar a cabo una reforma en profundidad –en profundidad. Reforma en profundidad que nosotros no simplificamos con su dimensión –si es bueno que sea un poco más grande o un poco más pequeña–, sino reformas que vayan hacia la eficacia de las funciones que realizan, porque la Administración pública y los servicios que presta deberían ser eficaces; de hecho, deberían ser los más eficaces, puesto que se pagan con el dinero de todos.

Y esa reforma pendiente sigue ahí, sigue sin afrontarse. La vicepresidenta ha anunciado muchas veces muy buenos propósitos, pero ustedes siguen sin afrontar esas reformas, y en esta ley de acompañamiento, por supuesto, tampoco se hace. Se toman algunas medidas, algunas para hacer que las tomas de decisiones sean más fáciles; según ustedes, supongo que más sencillas, pero también seguramente menos sometidas a control. Ya se ha comentado que se pasan algunos poderes de órganos colegiados a órganos unipersonales, que ustedes quieren crear la mesa única negociadora. No sé si la ley de medidas es el ámbito más adecuado o si, como en tantos otros ámbitos, deberíamos haber tenido un debate mucho más sosegado e independiente sobre este tema.

Y alguna otra cosa que se ya se ha comentado, pero que desde mi grupo queremos resaltar, es la modificación en cuanto a modificación de función pública en el Institut Català de la Salut. Efectivamente, se cargan el régimen de incompatibilidades, pero solamente para cargos directivos. Los profesionales siguen sometidos al régimen de incompatibilidades, pero los directivos podrán, en determinadas circunstancias, compatibilizar funciones con más de un cargo y con una retribución superior también, por tanto.

En conclusión, presentan una ley sin ambición, una ley sin estrategia, una ley propia de un gobierno sin ambición y sin estrategia, un gobierno que ha dimitido de sus responsabilidades hace tiempo, un gobierno que no está obsesionado en solucionar los problemas de los ciudadanos; sus obsesiones son otras. Y ya no le pedimos a este Gobierno que rectifique, ya no le pedimos que retire los presupuestos o que retire la ley y traiga otros, porque estamos convencidos de que ustedes son incapaces ya, ustedes ya no son válidos para rectificar sus políticas. Cataluña y los catalanes necesitan otro gobierno, que tenga como obsesión arreglar los problemas y gobernar esta comunidad autónoma.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, nosaltres..., òbviament, la llei d'acompanyament dels pressupostos va vinculada directament als pressupostos, que són uns pressupostos que s'inventen una partida de 2.400 milions d'euros. Se la inventen, no perquè no sigui legítim reclamar-la, sinó perquè no hi és, sobre la taula, i, per tant, la hi inclouen, igual que l'any passat; és exactament el mateix. Així qualsevol fa pressupostos: així els fem nosaltres, així es fan a casa meva, així els fan els meus col·legues... Vull dir, ho pot fer qualsevol, inventar-se una partida de 2.400 milions d'euros i, per tant, començar a repartir i, una mica, quedar bé amb tothom. Em sap greu, però és així.

Ho dic perquè, com que ens hem sentit tantes vegades en aquest Parlament: «Són uns irresponsables! Deuen 100 milions d'una partida per a això! D'on els trauran, eh? –d'on els trauran?», doncs, mira, ens els inventaríem com vostès, no? No, ho faríem una mica més seriosament, nosaltres. Però, en tot cas, és un pressupost que parteix d'un pressupòsit que és comptar amb una partida que no hi és, sobre la taula.

I, per tant, una llei de mesures de mesures fiscals que ha d'acompanyar uns pressupostos per fer que quadrin, quan són uns pressupostos que s'inventen una partida, doncs, és una llei que tampoc té gaire servei, no té gaire utilitat. Per tant, què fan vostès? Una llei d'acompanyament insípida, de tràmit, sense rumb, que va tocant alguns impostos, algunes mesures que eren necessàries per altres raons que no són les de quadrar els pressupostos, però que en realitat no són ni de suport ni d'acompanyament a aquests pressupostos. No hi ha cap mena de necessitat de fer una llei de mesures fiscals que respongui a necessitats concretes reclamades en els pressupostos, quan els pressupostos es poden fer amb partides que no estan sobre la taula, que no existeixen. Que és legítim reclamar-les, però que, en tot cas, per quadrar pressupostos no serveixen.

A nosaltres, però, òbviament, se'ns obre un interrogant greu, polític: vostès com han quadrat els pressupostos de l'any passat? A vostès, com els surten els números? Si l'any passat introduïen una partida d'ingressos de 2.400 milions, dels quals n'han recuperat 300 només, o n'han pogut ingressar 300 –per tant, n'hi ha 2.100 que no haurien de poder quadrar, que no quadren–, com han quadrat els pressupostos? A quin acord han arribat amb l'Estat espanyol? D'on han tret els diners? O és només que tenen líquid, perquè el FLA els permet tenir líquid, però que es va acumulant un dèficit de 2.100 milions d'euros de l'any passat? *(Veus de fons.)* Bé, doncs, així també se sap fer pressupostos, diguéssim. Vull dir, anem a uns pressupostos que generaran més dèficit, que responen a una sèrie de necessitats, però que, en tot cas, per al que ens ocupa ara mateix –Llei de mesures fiscals–, no tenen gaire necessitat que la Llei de mesures fiscals els acompanyi, perquè en realitat es quadren per altres vies que no són la fiscalitat.

Per tant, una llei de mesures fiscals que salva l'any, que salva la papereta, que no assenta bases de futur, que no construeix estructures, que tampoc té intenció ni previsió, justament, de tenir mirada de futur en el que pot passar els propers anys.

Nosaltres, en canvi, hem intentat ressituat-nos i pensar que una llei de mesures fiscals que realment acompanyés un pressupost que respongués a les necessitats de la gent, que respongués a la situació del país, hauria de tenir presents algunes qüestions que estan sobre la taula i donar-hi resposta.

Hauria d'abordar la qüestió d'una fiscalitat més justa. No cal que diguem que un dels principals problemes de les societats, ara mateix, del sud d'Europa és que –i no poden funcionar si no se soluciona– els rics no paguen. I una societat on els rics no paguen, o paguen poquíssim, o fan el que volen amb els seus diners i no

contribueixen, no funciona, no pot funcionar, no pot pagar els serveis. L'acumulació de capital, l'acumulació de plusvàlues que fan a través de l'explotació del treball ha de tributar; si no tributa, se'n van els diners, no van a l'estat del benestar, no es poden pagar els serveis. I això és una realitat a tot el sud d'Europa: els rics no paguen. Sabem que no paguen per moltes raons: no paguen perquè s'escapen, no paguen perquè tenen temes legals que els permeten l'evasió, però a més a més paguen poc perquè hi ha una tributació molt feble amb les grans fortunes. Per tant, nosaltres, si parlem de fiscalitat, de mesures fiscals, hauríem de respondre a una fiscalitat justa i, per tant, que les grans fortunes paguessin, que no s'escapessin, però que, a més a més, si no s'escapen, paguessin el que és just.

Entendríem també que després de la fiscalitat, d'avançar en una fiscalitat justa, cosa que òbviament aquesta llei no reflecteix –principal raó per la qual, òbviament, votarem que no al conjunt de la proposta–, hauria d'abordar una qüestió greu també en el nostre país, que està a l'agenda social i política a diari, que és l'habitatge. I, per tant, nosaltres entendríem un esforç considerable del Govern que hagués pensat, en la Llei de mesures fiscals i d'acompanyament dels pressupostos, mesures de correcció de la Llei d'habitatge o de rehabilitació d'apartats suspesos de la Llei d'habitatge per les lleis òmnibus del passat Govern del Partit Popular i Convergència i Unió, d'aquí, de la Generalitat, la seva rehabilitació per poder fer efectives algunes mesures, cada vegada més necessàries, que els ajuntaments estan impulsant i que el Govern de la Generalitat encara no ha posat en marxa, com són la fiscalització dels habitatges buits i la seva posada al servei de la gent més necessitada, és a dir, al servei de les necessitats socials.

També entendríem que hauria estat correcte avançar en mesures d'acompanyament dels pressupostos que toquessin la pobresa energètica o que toquessin el repartiment, el necessari repartiment del treball. O sigui, aquí hi ha un problema central en aquest país, que és d'atur, que un pot delegar-lo exclusivament al mercat o pot intentar intervenir des de l'àmbit públic en el repartiment del treball per poder facilitar que més persones puguin cotitzar i, per tant, més persones tinguin garantida la seva supervivència diària i la seva cotització a la seguretat social i, per tant, la garantia d'atur. O pot simplement això, delegar-ho al mercat, al lliure mercat: «Ja crearà llocs de treball el lliure mercat. Jo em limito, bàsicament, a fer les funcions que m'han estat assignades en una economia de lliure mercat, a mantenir el “xiringuito” viu, el “xiringuito” del sector públic, diguéssim, o la casa del sector públic, i no intervenir al mercat laboral.» O pot impulsar plans d'ocupació, pot impulsar mesures de redistribució del treball, pot impulsar limitacions horàries als funcionaris públics, que permetin més hores de treball per contractar nou personal laboral, que permetin repartir el treball, que és un esquema bàsic d'igualtat social.

O entendríem també que en aquesta Llei de mesures fiscals hi hauria d'haver hagut un reconeixement del fracàs de l'aposta de l'any passat, no només de forma pública, sinó un reconeixement traduït en forma de

noves mesures que desfessin allò que es va fer en la Llei de mesures fiscals de l'any passat, un reconeixement del fracàs de la política de venda de patrimoni. Vostès van proposar..., òbviament, ja ho vam denunciar l'any passat; o sigui, proposaven ingressar 2.400 milions d'euros en venda de patrimoni, sense cap memòria exploratòria, sense cap esquema que se'ns traslladés als diputats de com ho pensaven fer, de més o menys què tenien explorat, de què havien... Això, òbviament, zero transparència, zero comunicació, zero lleialtat a aquesta cambra. Van forçar l'aprovació, amb Esquerra Republicana, d'uns pressupostos basats en una hipòtesi absolutament irresponsable i inventada, que no responia a cap document ni a cap dallò. I per això van introduir una sèrie de mesures a la Llei de mesures fiscals i d'acompanyament dels pressupostos que deien que..., bé, alienaven el patrimoni de la Generalitat, que el posaven a la venda, etcètera. Entendríem lògic que, un cop fracassada aquella política, es retornés a la situació inicial i es desalienés, és a dir, es tornés a protegir públicament patrimoni de la Generalitat que..., què farem? Que estigui permanentment a la venda el patrimoni de la Generalitat, si és una política fracassada?

I entendríem també molt lògic, que també ha fracassat estrepitosament, com era absolutament previsible, en tot cas, l'objectiu últim de BCN World... En tot cas, ha fracassat en el seu principal promotor, que ha marxat un cop havia aconseguit tot el que havia reclamat, ha agafat les maletes i ha marxat. Nosaltres ja sabem que l'objectiu és vendre els terrenys de «la Caixa», ja sabem que l'objectiu no era fer BCN World, sinó en tot cas urbanitzar-los i que algun inversor els comprés i així fer negoci; ho sabem perfectament. Alguns viuen enganyats i tal i encara hi compten i van venent, diguéssim, històries de disset mil llocs de treball; nosaltres, òbviament, per aquí no passem, no som tan il·lusos. Però, en tot cas, Veremonte ha agafat les maletes, ha marxat; tota aquella legislació *ad hoc* que se li havia fet en aquest Parlament no ha servit de res, no ha mantingut la paraula, com habitualment fan gent d'aquesta pell. I el que entendríem lògic és que es retornés a la situació inicial. Perquè, si no, estem perdent diners; si no, perdrem diners. Perquè hem rebaixat tributacions a un sector que no tenia raons per rebaixar-li tributacions, per caure-li en gràcia a un inversor que ha marxat... Per tant, estem perdent diners en el sector del joc, que no és un sector, diguéssim, d'interès estratègic ni per a la salut pública ni per al benestar col·lectiu.

I entendríem també que ja..., des del principi de la crisi ho vam dir, vam presentar fins i tot una proposta aquí i se'ns va dir que es treballaria amb el Banc d'Espanya, que era la creació de les estructures necessàries per tenir una banca pública pròpia, una banca pública que fes que no tot el sistema financer estigués en mans privades i, per tant, hi pogués haver una intervenció pública en el sistema financer que garantís a la gent la possibilitat de no tenir els estalvis ni comptar amb el crèdit que està en mans de la banca privada i que n'està fent un molt mal ús, perquè no l'està posant a disposició de l'economia productiva, sinó únicament o a disposició de l'economia especulativa o a disposi-

ció pròpia de la mateixa banca. I, per tant, entenem o entendríem que si es redactessin uns pressupostos, una llei d'acompanyament, pensant en les necessitats del país i en les estructures necessàries, ara i en el futur, per intervenir en l'economia, per fer que l'economia progressés, per tant, augmentar el progrés social, etcètera, s'haurien d'haver fet treballs, s'haurien d'haver fet ja mesures que s'incloguessin en aquest pressupost i en aquest Projecte de llei de mesures fiscals i d'acompanyament dels pressupostos, referents a la banca pública.

És clar que, com més va, més veiem que el zero treball fet entorn de la banca pública pròpia, malgrat que s'aproveïssin en aquest Parlament mesures a impulsar fa dos anys cap a la banca pública, el zero treball fet pot respondre perfectament a l'enorme dependència financera de «la Caixa» que té el Govern, no només perquè la major part del deute de la Generalitat és a l'Estat espanyol, però del deute privat, o sigui, a privats, de la Generalitat pertany a «la Caixa», sinó perquè, per a les poques mesures que impulsa el Govern, depenen del finançament de «la Caixa». Si ha d'ampliar carreteres, depèn d'Abertis, que és «la Caixa». Si ha de resoldre la situació d'aquell nyap d'adjudicació, és a dir, la privatització d'ATLL, s'enfronta a un competidor que li està posant denúncies que és Agbar, que és «la Caixa», i per tant ha de negociar amb Agbar, que per això se li cedeix el cànon de l'aigua de l'àrea metropolitana, a veure si es compensa. Si es posa en marxa un nou sistema de passar les targetes per accedir al transport públic, es fa a través d'una T-Mobilitat que finança «la Caixa»... Per tant, hi ha una enorme dependència financera pel que s'ha fet, és a dir, pel que es deu, i pel que es vol fer, és a dir, pel finançament de nous projectes de «la Caixa» que poder expliquen per què, malgrat que és evident que els governs necessiten, que les societats democràtiques i de progrés social necessiten ara mateix, després d'aquesta crisi bancària, tenir banca pública que pugui fer acció pública, és a dir, acció financera, creditícia, amb interès públic, amb interès general, amb interès productiu –és obvi que es necessita–, no ho estan fent els nostres governs, tampoc ho està fent el Govern de la Generalitat.

Com tampoc hi ha cap mesura per explicitar de forma transparent, clara, sintetitzada i general quin és el deute i quins són els nostres creditors; qui, per tant, s'enduu els interessos del nostre deute, que, com vam dir ahir, és la primera conselleria d'aquest Govern, la conselleria del deute. Per tant, absència també d'una proposta que ja van rebutjar aquí en el Parlament, però nosaltres insistirem de fer una auditoria del deute, perquè tothom conegui qui s'està lucrando amb les retallades, qui s'està lucrando amb l'agonia dels pressupostos de la Generalitat i, per tant, amb els nostres serveis públics.

Miri, en el pacte per la llibertat hi havia dos grans acords. N'hi havia un que feia referència a l'organització d'una consulta, que en podem discutir les formes i això, però, en tot cas, finalment es van posar les urnes. I hi havia un altre gran acord amb Esquerra Republicana, que jo no sé si van estar prou atents durant dos anys a la seva execució, però era la construcció d'una

hisenda. Si alguna cosa..., entre d'altres estructures d'estat, aquella important era la construcció d'una hisenda. Més enllà de la contractació d'algun inspector més que van proposar ahir o que ahir en discurs sortia, nosaltres trobem a faltar, sincerament, un plantejament seriós de construcció d'una hisenda pròpia, que tampoc hi és. Però ja no només pel fet que sigui pròpia, sinó perquè ens calen urgentment inspectors fiscals a tort i a dret, vigilància de totes les fortunes del nostre país, perquè estem descobrint que ni tan sols els més propers, ni tan sols en les persones més properes se sabia que tenien diners fora. Per tant, diguéssim, un descontrol en la persecució del frau fiscal que cal eradicar urgentment.

I, finalment, hi ha altres... Hem anat enumerant preocupacions o qüestions que entenem d'actualitat, de les quals no responen ni el pressupost ni el projecte de llei, i n'hi ha una altra que també és greu, vinculada, doncs, a un tema central, que és la corrupció, que és aquest descrèdit de les institucions, de la classe política, que se'n diu «portes giratòries». I en comptes de posar-los fre, a les portes giratòries, en comptes de fer-lo encara més transparent, tot el tema de les portes giratòries, vostès el que fan és una modificació per la porta de darrere de la Llei d'incompatibilitats i el que fan és permetre que els directius de la sanitat –a la sanitat, que està absolutament qüestionada pertot arreu i posada en dubte la seva...–, el que fan és una modificació per darrere de la Llei d'incompatibilitats que permet que un mateix directiu pugui gestionar dos o més centres públics i privats, per estalviar-se segurement noves persecucions de casos com el de Josep Prat o, probablement, per posar en marxa el consorci de Lleida sense problemes. I permeten que es pugui augmentar fins a un 30 per cent el sou d'aquests directius en funció d'aquesta polidirecció de diferents centres públics i privats que puguin fer. I em sap greu que, en comptes de reduir els casos de portes giratòries, de posar-hi fre, de deixar meridianament clar que qui treballa per l'interès públic no treballarà a la vegada per l'interès privat, el que facin és modificacions de la Llei d'incompatibilitats per permetre que es puguin dedicar a ambdues coses, que nosaltres trobem incompatibles.

La presidenta

Per a un torn en contra té la paraula el conseller d'Economia i Coneixement, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, moltes gràcies pels seus comentaris. Mirin, normalment, la llei d'acompanyament és això: llei d'acompanyament, és una llei complementària que arrodoneix per aquí i per allà i que facilita el procés de funcionament pressupostari; el facilita, perquè moltes vegades anar fent les coses una a una, doncs, és un procés molt més llarg.

Dintre de les lleis d'acompanyament, aquesta és força prima, i no ho veig com un defecte. És una llei

d'acompanyament lleugera, eh? Així i tot, és d'esperar que cada un de vostès expressi les seves opinions sobre el tema en concret, o més en general, i que expressin el que toca, que suposo que és el desacord en general.

Però m'he fixat que algun dels temes que tenen més calat no han sortit o han sortit molt tangencialment, amb la qual cosa dedueixo que en temes importants, de fet, hi ha molt acord. Per exemple, la paraula «taxi» només ha estat mencionada de passada per un dels intervinents, i algú podria argumentar que una de les disposicions de més calat d'aquesta llei de mesures té a veure amb la indústria del taxi. O sigui que tenim molt més acord del que pot semblar, com d'altra banda és natural.

Faré uns comentaris a cada intervenció. Esquerra Republicana de Catalunya, ja ho vaig comentar ahir. L'únic que diria és que un any passa molt ràpidament. No es coneixen..., en fi, una vegada cada quatre anys sí, però anava a dir que no es coneixen anys de més de 365 dies. Alguna vegada arriben a 366, però els anys duren el que duren, i passi el que passi durant un any jo crec que és millor no començar de zero. O, en tot cas, no es podrà començar de zero. Es podrà començar del que hi hagi. I jo pensaria que idealment seria millor que entre el que hi hagi ja hi hagués un pressupost aprovat per estructurar qualsevol altra cosa que s'hagi de fer. Depenent dels escenaris, no semblarà que l'elaboració i aprovació d'uns pressupostos, un procés llarg i feixuc, sigui la tasca més important del moment. En fi, dit això, com ahir, els agraeixo que deixin les portes obertes.

El comentari sobre el PSC. Ahir ens va dir que vivíem en un món de fantasia, Walt Disney, etcètera. Vostès, realment, van molt ras de terra, eh?, i hi deuen veure un centímetre per davant dels seus nassos. Però, realment, la seva intervenció és la perdigonada predictable. De vegades un no sabia si era el PP que parlava o era el PSC. Ahir s'havien d'apujar impostos, avui s'han de reduir impostos, etcètera.

M'ha fet gràcia això de la Llei de successions, quan ha dit –jo crec que aquí deu haver-hi alguna cosa– que calia tornar a l'impost de successions del 2008. Si el que volen dir és que vostès es van equivocar amb la reforma de l'impost de successions que van fer el 2008, per què no ho diuen ben alt i ben clar? Diguin: «Ens vàrem equivocar, i volem tornar a la situació que nosaltres vam desfer.» Perquè la situació actual és aproximadament com la van deixar vostès, eh? Ara, si pensen que la política que van fer durant el tripartit va ser equivocada, doncs ho diuen. Jo sé que Iniciativa per Catalunya ho pensa, però m'agradaria saber si vostès també ho pensen.

Anem al senyor Coto. Avui m'ha esmentat per nom set vegades. Jo pensava que arribaríem a les deu. Però no, no hem arribat a les deu. Què vol que li digui? Una ja la hi vaig dir ahir, però avui hi insisteixo, perquè, senyor Coto, l'any vinent, l'any 2015, l'efecte del que vostès en diuen la «rebaixa fiscal» no serà de 9.000 milions d'euros. Serà una quantitat considerablement inferior. Quan diuen 9.000 milions d'euros simple-

ment tracten d'enganyar, de crear fum i de crear la impressió que ho fan per veure si arriba l'efecte fins a les eleccions municipals. La quantitat serà considerablement inferior. I així és com el Govern ja ho ha dit xiuxiuejant o de maneres elíptiques a Europa, perquè el Govern espanyol sap perfectament que no es pot permetre, no li ho permeten a Europa, abaixar d'un cop 9.000 milions. Per tant, no seran 9.000 milions, ja li ho vaig dir ahir. I avui encara no li dic «mentider», però la propera vegada ja li diré «mentider». No seran 9.000 milions.

Diu que negociem. Negociar deu ser tots aquests anuncis que sentim pels diaris i per la premsa sobre si es rebaixen els interessos o no es rebaixen els interessos. Jo ja els faré saber al final en què queda tot això. Però de negociació en tot això n'hi ha hagut absolutament zero. I de possibilitats de negociació n'hi ha hagut, i n'hi ha hagut moltes, perquè jo li asseguro que a cada punt possible de negociació em molesto d'enviar una carta, sempre molt ben educada, al ministre en què li explico quins són els diferents temes que ens interessin.

Vostè ha parlat de pressupostos «socialment injustos». Els pressupostos de l'Estat, que retallen massivament finançaments finalistes per a dependència, etcètera... Jo no sé com té la cara de parlar de «socialment injustos».

I, finalment, m'ha sobtat la seva última frase, que hauria de ser un anunci, un anunci i un avís per a tots nosaltres. Ha dit que «una altra Catalunya és possible». Què vol dir, això? Que encara no han implementat completament el seu pla, eh? Encara no hi són. Al pla del PP per canviar Catalunya encara no hi han arribat. Però hi treballen, hi treballen persistentment. I, miri, senyor Coto: jo i molts, sempre democràticament, sempre pacíficament, farem tot el que puguem perquè la seva Catalunya no sigui possible.

Amb Iniciativa per Catalunya en això de Cuba hi estem d'acord. (*L'oradorriu.*) És una gran notícia.

Ha parlat de la troica. Li assenyalo que a la troica..., hi ha el Fons Monetari Internacional. O sigui que per arrodonir la conspiració no digui que són coses europees. També hi entra el capitalisme monopolista americà, internacional, i les seves institucions.

En fi, no li diré més. Ha esmentat tota una sèrie de coses. Jo crec que algunes estan recollides, d'altres estic segur que tindrem oportunitat de parlar-ne, inclòs el tema de la negociació col·lectiva.

Ciutadans és l'únic que ha esmentat això del taxi, però no sé com interpretar l'esment del taxi.

Vostè parla molt de «paripé», i del fet que no intentem convèncer-lo i del fet que l'aprovació d'aquests pressupostos no depèn del contingut dels pressupostos. Però vostè és el primer exemple d'això. Jo no el puc convèncer. Vostè sap que jo mai el convenceré. Vostè pot tenir uns pressupostos que li agradin perfectament, vostè pot tenir uns pressupostos d'aquests propis d'una comunitat autònoma *comme il faut*, el que jo en dic «una mena de diputació». Però, en fi, és igual, això. I vostè no me'ls votarà. I vostè no me'ls votarà perquè

els hi presento jo, que tinc una altra idea respecte al que ha de ser Catalunya. Per tant, sí, les decisions sobre votar els pressupostos depenen de consideracions polítiques. Però, si us plau, miri's al mirall per veure que és efectivament així. Miri, si vostè té temps, un dia dinem i tracto de convèncer-lo sobre el pressupost. No passarà res, ho farem educadament. Però ja li puc dir quin serà el final de la història.

Em diu que no em rebel·lo, que faig un pobre paper. En fi, potser faig un paper pobre. Però, escolti, aquest és un govern que es rebella. I tant! Precisament, el que a vostè no li agrada és que el Govern es rebel·li. I tant, si volem liderar l'economia catalana! A mi m'agradaria fer, començant demà mateix, el corredor del Mediterrani, sap? Jo preferiria no anar a fer passadissos a Madrid a veure si posen una línia al pressupost per als quatre diners que val el corredor mediterrani. Això es fa perquè s'ha de fer, i a vostè li deu semblar que està bé, però jo preferiria no fer-ho. Jo preferiria demà començar les obres, pagades amb impostos dels catalans. I tant, si volem liderar! I precisament perquè volem liderar, volem instruments per liderar. En fi, ho deixaré aquí.

La CUP en algun moment m'ha semblat que es convertien a l'ortodòxia financera; que si sumen, que si deixen de sumar... Però després ja veig que la cosa era més general. Dependència financera. Doncs tenim dependència financera dels mercats, tenim dependència financera de tota l'estructura financera mundial. De fet, mentre no controlem les nostres bases fiscals i mentre, com a conseqüència, tinguem..., la necessitat..., de tenir dèficit, doncs dependrem de les institucions financeres, perquè algú ens ha de prestar els diners que no tenim, no perquè no els contribueixin els catalans, sinó perquè no ens arriben. Però, d'altra banda, també saben vostès que d'institucions financeres actives a Catalunya, i molt actives, a Catalunya, n'hi han diverses. No sé si són moltes o són poques, però certament són més d'una. I en aquests moments la institució financera més activa a Catalunya es diu FLA, el Fons de liquiditat autonòmica, de vegades també dit «fons de liquidació autonòmica». I aquesta és certament la més activa avui en dia. Quan dic que no tenim altre banc que aquest, això és exactament el que vull dir.

En resum, no és, aquesta llei de mesures, la gran llei de mesures. Són tots temes realment de detall, i alguns dels que potser simbòlicament són menys de detall veig que no han despertat gran desacord, cosa que m'alegra.

La presidenta

I ara un torn de rèplica per un màxim de tres minuts per a cada grup parlamentari que hagi presentat esmena. En primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Algunes reflexions a to d'alguns dels comentaris que s'han anat abocant durant el de-

bat. Respondre a la senyora Romero que no es confonga: Esquerra Republicana no estem per la independència per a canviar la bandera. Moltíssima gent d'esquerrers del nostre país, moltíssima, hem arribat a la conclusió que l'única manera de poder avançar i fer una reforma en profunditat del nostre estat del benestar, una reforma en profunditat de les polítiques socials, i poder afrontar estos reptes que compartim..., per això necessitem més eines, per això necessitem més recursos, i estos recursos i estes eines estem convençuts que nos arribaran a través de la república catalana. I, per tant, no es confonga, no volem canviar la bandera: volem donar resposta a estos problemes socials. No és donar resposta als problemes socials pujar a este faristol i repetir per enèsima vegada que es vol donar resposta a uns problemes sense aportar-hi solucions, sense aportar-hi eines.

Respecte al senyor Coto, hem vist que avui ha ampliat el seu repertori de gags, després que ja estava una mica «sobat» el gag i la gracieta que Esquerra Republicana volem paraitzar l'economia catalana, avui ha incorporat un nou gag, que és el nou partit de la crisi. No entraré a fer conyes de les evolucions electorals de ningú, tothom les sabem llegir. Esquerra Republicana defensem el nou país per acabar amb tot allò que vostès representen. Esquerra Republicana busquem i treballem per aconseguir el nou país des de fa vuitanta-tres anys. Estem, des de fa vuitanta-tres anys, treballant per aconseguir la república catalana i, és veritat, tenim pressa, i tenim ganes d'aquestes eleccions que nos obrin la porta a la independència, sí, al més prompte possible, amb crisi i sense crisi. Fa vuitanta-tres anys que hi treballem i esperem que això nos pugui arribar al més aviat possible, perquè, en definitiva, la gran majoria de ciutadans del nostre país estem convençuts que opinen en la línia del que nosaltres opinem; i segurament vostès, també. Perquè si vostès no estiguessin convençuts que la majoria de ciutadans del país estan pel sí, deixarien fer una consulta i no posarien traves a la democràcia.

I, respecte a la intervenció del senyor Arrufat, és cert, compartim un cert gust amarg, que durant este any 2014 no s'ha avançat satisfactòriament, no s'ha avançat positivament o no s'ha avançat allò que calia en l'àmbit de la hisenda pròpia, no s'ha avançat allò que calia en la construcció de l'Agència Tributària catalana. És cert que s'ha creat el Cos de Gestors Tributaris, però encara està desert a data d'avui. És cert que s'ha anat fent feina amb la creació del Cos d'Inspectors, però encara està desert a data d'avui. I és cert que encara no s'han implementat el cobrament d'executiva i altres projectes que hi havien en curs.

En fi, i, per acabar, entrarem com a esmenes parcials tot allò que formava part del nostre text alternatiu, de la nostra esmena a la totalitat, i, per tant, intentarem que estes propostes puguin incorporar-se en un debat que puguem portar a terme durant les properes setmanes i que finalment se pugui acabar configurant una llei de mesures..., que algun dia puguem aprovar una llei de mesures de transició nacional que esperem que puguin afrontar els reptes de l'any 2015.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Àlícia Romero.

Àlícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, bé, doncs, la veritat és que m'ha sorprès, senyor Salvadó, perquè amb la seva intervenció, doncs, el Govern té dos torns de rèplica: la seva, perquè només ha respost als grups de l'oposició, i ara, després, la de senyor Montañola. Així que, miri, el Govern, que ben dotat que està. Bé.

I vostè diu això i jo li diria una cosa: home, eines, la República Francesa també en té, per tirar endavant el seu país, i li asseguro que està patint la crisi com molts altres. Per tant, a mi el que m'agradaria és que vostès ens expliquin com pensen superar la crisi, si som un país independent. Perquè és que és d'això del que ens agradaria parlar, i és justament del que no ens parlen. Independència, sí, però com?, de quina manera?, com ens trobaríem en aquesta situació. A veure, senyor Aragonès, si un dia ens fa vostè una conferència i ens ho explica, que estaríem molt contents.

Senyor Mas-Colell, conseller, em sap greu la intervenció que ha fet. Primer, perquè jo i el senyor Coto no ens assemblem gaire físicament, diguéssim, però, home, és que el que ha dit el senyor Coto, i el que he dit jo, i el que va dir ahir el senyor Lucena no té res a veure. Nosaltres li hem dit que apugi els impostos a qui més té i que qui més té més pagui, que ja estem patint prou les famílies treballadores, les classes populars. Això li ho va dir el senyor Lucena i això li ho he dit jo. I això com es pot veure? Com s'exemplifica? Amb l'impost de successions. (*Veus de fons.*) Sí, un error, és veritat.

I, escolti'm, no és la primera vegada que surto jo aquí i surten altres diputats del Grup Socialista a dir que hem comès errors; cosa que a altres grups polítics els costa molt venir aquí a acceptar errors. Doncs sí, en vam cometre un, i nosaltres volem tornar a l'anterior situació de l'impost de successions. Perquè em sembla que en aquests moments qui més té ha de contribuir més amb una situació tan difícil com la que estem patint, no com sempre que anem als ciutadans que menys poden contribuir. I ho fa vostè amb noves taxes i augmentant taxes, i això és així. Diu, vostè: «La senyora diputada fa perdigonada.» No, escolti'm, perdigonada ho fa vostè quan ve aquí i en la seva rèplica diu que jo no he dit res. Escolti, he dit moltes coses –he dit moltes coses–, entre altres, que vostès aprofiten la porta del darrere per modificar trenta-cinc normes, que res tenen a veure amb la recerca d'ingressos per poder tirar endavant, doncs, la seva proposta de despesa que ens ha plantejat amb els pressupostos.

Per tant, home, senyor Mas-Colell, jo el respecto moltíssim, em sap greu que vingui aquí a dir que no sap si la senyora Romero i el senyor Coto han dit el mateix i que exactament... No, escolti, m'he llegit la Llei de pressupostos, m'he llegit la Llei de mesures..., en fi, he fet una feinada aquests dies que no vegi, per tant,

sé del que estic parlant. Li asseguro que la nostra intervenció ha sigut des del respecte i des de la contraposició de models, que els tenim, amb el tema dels ingressos. Nosaltres creiem que es podrien aconseguir més ingressos intentant forçar més aquells que més tenen, a través de diferents impostos. I, per tant, espero que això, si no ho han pogut fer de *motu proprio*, ara, acceptant, doncs, algunes de les esmenes que sembla que Esquerra Republicana farà i que nosaltres farem amb l'impost de successions i amb altres impostos, vostès ho puguin acceptar.

Ara, la falta de transparència, la falta de debat democràtic, la falta de participació amb altres normes, com la de l'ICS, com la de, és igual, la Llei del taxi, la del CTTI i etcètera, aquestes sí que em semblen una mica impresentables per un govern dels millors, per un govern rigorós, com és el que hauria de ser i defensen vostès.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, «no donarem suport mai més a uns pressupostos autonòmics», Junqueras i Pere Aragonès *dixerunt*. I avui Esquerra Republicana farà possible que aquests pressupostos passin aquest primer debat de totalitat. Per què? Perquè vostès, a cada nova Enquesta de població activa, a cada nova dada sobre el registre d'atur, on l'atur disminueix, a cada nova dada de creixement econòmic, vostès veuen que cada nova dada on l'economia creix, on l'atur baixa, vostès perden pistonada i perden vots. I per això estan desesperats amb el fet que hi hagi una convocatòria imminent d'eleccions, perquè com no hi hagi convocatòria imminent d'eleccions i l'economia continuï creixent i baixant l'atur, vostès tornaran al que han estat sempre: un partit de costellada i assembleari d'acampada.

Dit això, senyor Mas-Colell, miri, vostè..., home, avui ens hem assabentat d'una cosa, el senyor Mas-Colell està en contra que els catalans que cobren menys de 12.000 euros no paguin IRPF. El senyor Mas-Colell, conseller del Govern del senyor Artur Mas, està en contra que els catalans que cobren menys de 24.000 euros vegin reduït l'IRPF en un 23,5 per cent; o està en contra que els catalans, de mitjana, vegin reduït un 12 i mig per cent l'IRPF. Això ho hem tingut molt clar, perquè vostè al que s'ha dedicat en la seva intervenció, respecte a mi, és a criticar la baixada d'impostos del Govern d'Espanya. Per tant, digui-ho clarament: «No vull que se'ls baixi els impostos als catalans.» I ho demostra, a més, que no ho vol, perquè avui està aprovant amb aquesta llei de mesures amb el suport d'Esquerra Republicana, doncs, vuit noves taxes i mantenir els impostos autonòmics més elevats del conjunt d'Espanya.

Miri, jo no li..., vostè diu que em dirà mentider. Miri, jo sí que puc afirmar que vostè menteix, vostè enganya i vostè estafa. I estafa quan fa uns pressupostos on s'inventa els ingressos; estafa quan promet operacions empresarials que acaben en fracàs, com Barcelona World, com Eurovegas; enganya quan diu que no acabarem havent de compensar la privatització d'Aigües Ter Llobregat per un nyap jurídic que vam provocar vostès, o quan provoca un forat com Spanair de més de 200 milions d'euros. Això és enganyar. Això és sostreure diners de les butxaques dels catalans per acabar pagant la seva incompetència. Per tant, vostè, senyor Mas-Colell, certament té la cara molt dura.

I, miri, té la cara molt dura quan vostè, doncs, ve aquí a criticar el Govern d'Espanya per uns determinats ingressos, quan vostè –que, per cert, no li correspon, d'acord amb la llei– ha rebut 40.000 milions d'euros de liquiditat del Govern d'Espanya, que, a més, ahir vam conèixer que els tindrà a interès zero.

Per tant, li ho pregunto: hagués preferit, vostè, potser, ser rescatat per la troica? Sap per què ho fem, senyor Mas-Colell? No per vostè, el Govern d'Espanya no dona 40.000 milions d'euros en liquiditat a la Generalitat de Catalunya i a ajuntaments catalans a zero interès per vostè, ho fa pels catalans, perquè els catalans no es mereixen patir la incompetència del seu conseller i del Govern de la Generalitat de Catalunya del senyor Artur Mas.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Jo, senyor Mas-Colell, li he de reconèixer que és vostè molt optimista, perquè, clar, sortir aquí a dir que és que no hi ha grans diferències, atès que hi ha determinats temes com el del taxi que ningú no n'ha parlat..., quan té vostè cinc esmenes a la totalitat i una que s'ha retirat per tacticisme, segurament té molt a veure amb el seu optimisme o, si m'ho permet, amb la seva estratègia. Perquè també li he de dir que ha sigut bastant hàbil en el fet de situar tota la pressió a Esquerra Republicana de Catalunya i, vostè, fugir del debat i no entrar en els conflictes que li hem plantejat.

Perquè jo li he parlat de negociació col·lectiva, li he parlat de la situació d'opacitat de la direcció de l'ICS, li he parlat de la gestió de medi ambient, li he parlat de residus municipals, li he parlat de la gestió de l'aigua, li he parlat de la llei de la concurrència, li he parlat de la llei de l'audiovisual, li he parlat de la pobresa energètica, tots aquells elements que aquesta llei impactarà profundament; i vostè només m'ha contestat per Cuba i per la troica, per amagar i per defugir del debat, per situar-ho en un altre cantó. Per tant, li he de reconèixer la seva habilitat en aquest sentit.

No m'ha donat resposta als que jo penso que són els tres principals problemes que avui té Catalunya, que són: la desigualtat, l'opacitat i la dependència. Aquests són els tres principals problemes. Desigualtat social i també desigualtat territorial entre les diferents comarques del país, vostè no hi ha donat resposta. Opacitat, la direcció de l'ICS i com s'està gestionant tot el Departament de Sanitat és un clar exemple d'opacitat d'aquest Govern. I la dependència, com avui amb les seves decisions cada vegada que vostès pitgen un botó, ja sigui a Catalunya o ja sigui al Congrés dels Diputats, fan que Catalunya sigui un país cada vegada menys lliure. D'això, vostè tampoc no me n'ha donat resposta. I el que fa aquesta llei és accentuar, precisament, aquests tres problemes: accentuar els problemes de desigualtat, accentuar els problemes d'opacitat i accentuar els problemes de dependència. Perquè amb aquesta llei qui viu bé, senyor Mas-Colell, viurà millor encara, els amics, els seus amics, les altes direccions dels departaments de la Generalitat, els senyors de la fusta, de l'aigua, de la caça, aquests veuran millor; i, qui viu malament, qui ha d'obrir l'aixeta cada dia, qui ha de pagar el rebut de l'aigua, de la llum, aquesta gent viurà cada vegada pitjor.

I, finalment, també voldria situar una reflexió. Escoltin, jo ja començo a estar fart de si independència sí o independència no, que parli la gent. El que vol aquest poble –perquè encara no ho hem fet amb les condicions de dignitat que ens mereixem– és voler votar, el que volem simplement és democràcia. Deixi'n, els uns i els altres, d'apropiar-se de la decisió que és propietat de totes les catalanes, deixin d'apropiar-se d'un vot o d'un altre quan el que de debò necessitem és que passi per les urnes la voluntat democràtica dels catalans i de les catalanes.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, miembros del Gobierno, diputados y diputadas, dice el *conseller* en su réplica que el sí que quiere liderar. El problema es que usted es *conseller* de un gobierno autonómico y no sé muy bien qué es lo que usted quiere liderar, pero no la política económica de ese Gobierno autonómico y no la política económica que necesitan los ciudadanos de la autonomía que usted gobierna, sin ganas, es verdad, a usted le gustaría gobernar otra cosa, a usted y a todo su gobierno, pero ustedes deberían asumir esas responsabilidades de las que hace tiempo dimisionaron.

No sabemos muy bien qué es lo que ustedes quieren liderar. Lo que sí sabemos es que ustedes gestionan este año 25.000 millones de euros y que deberíamos estar discutiendo en qué los vamos a gastar, cuáles son las prioridades de ese Gobierno. Usted aquí, en vez de convencerlos de que la distribución de dinero, de ingresos y de gastos que nos presenta son las mejores para Cataluña, viene a hacernos una lista de quejas y

de qué bonito sería gobernar y liderar otra cosa diferente a un gobierno autonómico. Pues, lo siento, los catalanes les vamos a pedir cuentas por la gestión que hace usted como *conseller* de un gobierno autonómico, que es lo que es.

Y usted pone como ejemplo el corredor del Mediterráneo. Sin duda usted tiene una gran estrategia para que se construya el corredor del Mediterráneo, que es salir de España y salir de Europa; sin duda la mejor estrategia para que tengamos esa infraestructura. Sí, sí, los planes de su presidente, de su Gobierno, son, en dieciocho meses, salir de España y, por tanto, salir de la Unión Europea; sin duda, señor *conseller*, la mejor estrategia para que tengamos infraestructuras europeas en Cataluña, se lo reconozco.

Ustedes son un gobierno, como decía antes, que ha dimittido hace tiempo de sus funciones y que están en otra cosa, están en construir algo diferente. Y, mientras tanto, los catalanes somos víctimas, todos los ciudadanos, de esa incompetencia lógica, cuando ustedes no están a lo que tienen que estar, que es a gestionar adecuadamente esos más de 25.000 millones de euros.

Pero es que ustedes, además de ser el Gobierno de la mala gestión, son el Gobierno de Spanair, son el Gobierno de ATLL, son el Gobierno de Barcelona World, son el Gobierno de las grandes chapuzas que se han hecho en Cataluña en los últimos años. Además, son el Gobierno sustentado por un partido, Convergencia y Unión, salpicado por la corrupción.

En algo sí que han sido hábiles. Esquerra Republicana, con la estrategia que están llevando, les está tapando todas sus chapuzas, todas sus grandes chapuzas, y además está siendo cómplice para que el *president* Mas no comparezca en la Comisión de Investigación de Corrupción y, por tanto, también les está ayudando a tapar la corrupción. Han encontrado un socio para tapar sus chapuzas y para tapar su corrupción.

Como les decía antes, señor *conseller*, ya no podemos pedirles que rectifiquen, sabemos que no son capaces de hacerlo, sabemos que no son capaces de hacerlo mejor. Solo le podemos pedir que se vayan, que retiren la ley de acompañamiento, que retiren la Ley de presupuestos; que se vayan, convoquen elecciones y den paso a un gobierno autonómico que quiera gobernar esta autonomía y que quiera solventar los problemas de los ciudadanos.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, simplement, per reiterar el nostre vot contrari a aquesta Llei de mesures d'acompanyament dels pressupostos. Nosaltres interpretem que si als pressupostos de l'any que ve, quan en coneguem el compte de resultats i el balanç final, finalment hi ha un dèficit,

doncs, equivalent a aquella partida no ingressada –per tant, fictícia–, que es va incorporar amb un argument fictici, diguéssim, en els darrers pressupostos, entenem que *de facto* el Govern espanyol accepta un dèficit diferent del que oficialment proposa, per un realisme pragmàtic o pel que sigui, però, en tot cas, no entenc tampoc l'actitud del portaveu del Partit Popular quan surt aquí i treu tant de pit, si finalment s'acaben menjant un dèficit que no és el que ells deien que s'havia de respectar.

Dit això, que és una reflexió –deuen saber a quins acords arriben amb l'Estat espanyol perquè es permeti això, o a quins no arriben–, vostè ha dit que depenem financerament bàsicament de l'Estat. En això coincidim. Òbviament, depenem financerament del mercat financer global. Aquesta globalitat del mercat financer a casa nostra es tradueix en una dependència concreta d'una estructura política molt concreta, que és «la Caixa», amb moltes portes giratòries; vull dir, tan global no n'és, sinó que és molt concret i té noms i cognoms. I això ens passarà mentre no tinguem estat que ens permeti tenir uns ingressos propis i, per tant, no tenir dèficit i, per tant, poder-nos finançar amb allò que ingresseu pels impostos; situació que no es dona en cap altre país, perquè tots ells depenen financerament del mercat global i de bancs concrets, que és on s'intercanvien càrrecs amb els governs quan aquests pleguen.

Per tant, no sé, si les pràctiques actuals són aquestes, quin escenari futur canviarà tant amb la independència, si continuem abonant les mateixes polítiques i els mateixos dogmes financers i econòmics, si no construïm les estructures necessàries ara, la banca pública, els sistemes financers diferents, sistemes de moneda diferents, si no construïm ja les estructures per canviar de lògica econòmica i, per tant, de lògica política de dependència. Que també és culpa de la dependència política de l'Estat espanyol que no puguem fer polítiques pròpies, moltes vegades, es diu, no?, que no puguem fer, doncs, això, la creació d'una banca pública o altres... I nosaltres tenim profunds dubtes que, si no es fa un canvi de dogma econòmic i polític, això passi quan tinguem un estat propi. Perquè resulta que en aquelles competències que sí que podem actuar es fa un sistema publicoprivat d'interessos en la sanitat, es fa BCN World perquè vinguin casinos amb una espècie de model turístic que no té res a veure amb el que té el país, s'estableixen portes giratòries entre el sector públic i el privat en tots els sectors en què la Generalitat hi pot tenir mà, tenim al costat de casa l'evasió i el frau fiscal –tan al costat de casa que molts la tenen a dins de casa–, es ven o es privatitza ATLL i es fa un nyap d'aquesta venda, o s'adjudica la T-Mobilitat a una empresa finançada per «la Caixa». És a dir, la dependència financera no només és perquè no tinguem un estat propi, sinó bàsicament perquè responem a una lògica de govern, la del Govern actual, basada justament en la cerca d'aquesta dependència financera.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Bé, moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, iniciem per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió el nostre posicionament respecte del debat de la Llei de mesures fiscals i financeres, popularment coneguda com a «Llei d'acompanyament». I, com que és una llei d'acompanyament dels pressupostos, tampoc podem obviar quins són els pressupostos que es van presentar i que avui passarem a la votació per considerar per què aquesta llei –de caràcter tècnic, ho admetem–, doncs, té la configuració que té.

Uns pressupostos que per primer cop en molts anys podem dir que tenen un caràcter moderadament expansiu, i, per tant, ens congratulem que, després d'anys de dificultats econòmiques severes i d'una tasca dura per part del Govern de la Generalitat, aquesta tasca difícil i aquesta feina que mai és agradable, avui comencin a donar els seus fruits i puguem presentar uns projectes de llei de pressupostos i d'acompanyament que van en una línia certament expansiva.

El que no podem fer, senyors i senyores i senyors diputats, és valorar aquests dos textos legislatius, en aquest cas la llei d'acompanyament, sense tenir en compte el context; perquè llavors ens fem trampes. I quin és el context? El context és que el pressupost de l'any que ve permet a la Generalitat de Catalunya fer un dèficit del 0,7 per cent; que no és massa just, m'ho admetran –no és massa just. No, perquè, a més a més –a més a més–, vostès saben que les comunitats autònomes tenen un terç de la despesa total del conjunt de les administracions públiques i, a més a més, aquesta despesa és la que més afecta els ciutadans, de caràcter social: parlem de salut, parlem d'ensenyament, parlem de benestar social. Per tant, entendran vostès que aquesta primera cotilla sobre la qual fem els pressupostos compliqui molt el debat de les posteriors lleis d'acompanyament.

Estem en un escenari on no hi ha un nou sistema de finançament –ni ganes, sembla, per part del Govern– i, evidentment, no ho volem obviar –i si els cansa, doncs, em sap greu, però no ens cansarem de dir-ho, nosaltres–, d'un dèficit fiscal escandalós que pateix Catalunya, que evidentment encotilla moltíssim qualsevol tipus d'acció econòmica que es fa des del Govern. Si vostès, quan fan la seva crítica, la plantegen tenint en compte el context, podem entrar al debat. Si vostès plantegen el debat tan sols de la llei, obviant el context, doncs, home, ens fem una mica de trampes al solitari.

I aquesta és la veritat. I fóra just i fóra necessari que tots els grups d'aquesta cambra, independentment de la seva adscripció ideològica, ens situéssim a analitzar primer quins són els problemes estructurals que tenim a l'hora de plantejar un projecte de pressupostos i de llei de mesures, i després tenir el debat, òbviament legítim, sobre la perspectiva ideològica que ens emmarca.

Vostès –la majoria dels partits, excepte Esquerra Republicana– han presentat una esmena a la totalitat. I un pot pensar: «Bé, aquests partits, doncs, van llegir el Projecte de llei de pressupostos i el projecte de llei

de mesures i van fer una esmena a la totalitat.» O un pot ser una mica més mal pensat i dir: «No, si aquesta esmena a la totalitat ja la tenien escrita! Si és que és igual el que digui el text! Vostès anaven amb el pilot automàtic.» (*Algú diu: «No...»*) Vostès anaven amb el pilot automàtic, ja sabien que el que importa aquí no és el què, sinó el qui, i, com que a vostès el qui no els agrada, esmena a la totalitat. Bo per al país? No. Bo partidistament? Bé, vostès ho deuen saber. Però, en qualsevol cas, és l'escenari que tenim. Una mica trist, cert; però és el que tenim.

Dit això, hi ha hagut una sèrie de consideracions que, evidentment, no podem obviar, sobretot per part del grup parlamentari que forma part del Govern de l'Estat espanyol. En primer lloc, ens anunciava un escenari apocalíptic, d'una gestió apocalíptica per part del Govern de la Generalitat. I, clar, un quan mira les dades veu que a Catalunya hi ha menys atur que a la resta d'Espanya, hi ha més inversió estrangera, a Catalunya hi ha un creixement econòmic més forjat, i, per tant, això ens porta a una conclusió: o el Govern de Catalunya no ho fa tan malament com vostès diuen... –nosaltres creiem que ho fa molt i molt bé (*remor de veus*)–; l'altra opció més simplista és que vostès són absolutament incompetents en la gestió del seu Govern. Nosaltres comprem aquesta segona: incompetència manifesta i absoluta. Malgrat el que vostès comenten del monotema i del procés, doncs, mirin, les nostres dades econòmiques, millors que les seves. A veure si n'aprenen una miqueta! (*Remor de veus.*)

Segona qüestió. Diuen vostès: «El Govern d'Espanya abaixa impostos.» Home, sí. Però és que vostès abans els han pujat a dalt de tot, de tot, de tot. Els han pujat tots, a tot arreu. No han deixat, com diuen en castellà, *títtere con cabeza*. Això sí, ara n'abaixen una miqueta alguns, se'n congratulen, es posen la jaqueta i diuen: «Mireu els liberals del Partit Popular, com abaixen impostos.» Escolti'm, però si vostès han pujat l'IVA i l'IRPF a òrbites insospitades, desconegudes fins i tot! I, bé, tenen els nassos de venir aquí avui i dir: «Oh!, nosaltres abaixem impostos.» Es queden la gran part del dèficit i, a més a més, fan això. Fantàstic, són vostès uns campions de la gestió econòmica.

I tercer. Vostè, com no podia ser d'altra manera, ha hagut de voler empastifar el debat amb corrupteles, imputacions, etcètera, elements que, evidentment, a aquest grup li desagraden, i moltíssim. Però permeti'ns un detall, i tenint en compte que estem en dates nadal·lenques havíem pensat de potser regalar-li un mirall, perquè amb aquest mirall que li volem regalar es pugui emmirallar vostè mateix, vegi de quin partit és i vegi si encara té potestat per donar lliçons sobre acció pública i corrupció (*alguns aplaudiments*), senyor Coto.

Dit això –dit això–, un altre debat més tècnic, però interessant també. Parlaven vostès de la partida dels deutes que té l'Estat, el Govern de l'Estat, amb el Govern de la Generalitat. Escolti'm, no sé vostès, però aquest grup parlamentari, si un amic li deu diners els hi demana; però, si a sobre qui li deu diners no és un amic, els hi exigeix, li exigeix que li pagui el que li deu. Saben per què? Perquè són diners nostres. I el que faríem, si no poséssim aquesta partida, seria obviar i

insultar-nos a nosaltres mateixos. Per tant, no, no i no: exigim que se'ns pagui el que se'ns deu, perquè és legal i perquè és nostre.

Segon element; ens sembla fonamental també. Senyor Mena, parlava vostè de desigualtat i desigualtat. És evident que tenim un problema amb la desigualtat, i li ho deia ahir el diputat senyor Fernández Teixidó. Però, escolti'm, de veritat vostè creu que hi ha algun diputat d'aquesta cambra que tingui com a finalitat fomentar la desigualtat entre la societat i entre els ciutadans del país? No, home, no! –no, home, no! Tindrem criteris diferents a l'hora de solucionar-ho, però aquí, gent que li agradi la desigualtat perquè sí, no hi ha ningú, afortunadament. Per tant, aquest discurs de superioritat moral, amb perdó, doncs, no l'acceptem. No l'acceptem, i no l'acceptem. I ja està bé que vulguem situar els bons i els dolents sempre des d'aquesta perspectiva.

Parlava d'opacitat també. Home, opacitat! La Generalitat de Catalunya ha estat reconeguda l'últim any com una de les administracions més transparents de la resta de l'Estat; element, per cert, que no passava quan vostès estaven al Govern –perquè hi van estar, també.

Per tant, més enllà dels tòpics, dels discursos construïts a finals de fa tres anys, seria interessant que analitzéssim on som avui, per tal de donar respostes reals als debats que tenim en aquest Parlament.

Per acabar –per acabar–, el senyor Villegas, de Ciutadans, ha fet al·lusió reiteradament al fet que som una comunitat autònoma. Bé, sí, objectivament ho som. Ara li'n faig una altra que també és una obvietat. Repeteixi amb mi: «Catalunya és una nació.» És una nació! (*Veus de fons.*) Sí, perquè com que vostè ha basat el seu discurs a denominar-nos provincians gairebé, doncs, aquest grup parlamentari, que creu que evidentment Catalunya és una nació, sent la necessitat de fer-li saber el que és una realitat per a la majoria dels ciutadans de Catalunya.

I acabo, ja. No tindria sentit –no tindria sentit– aprovar una llei de pressupostos –benvinguda, consellera Rigau; ens alegra veure-la– sense una llei de mesures. Per tant, esperem i agraïm el gest plantejat per part d'Esquerra Republicana per tal que aquests dos projectes legislatius puguin tirar endavant.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (esmenes a la totalitat)
(tram. 200-00033/10) (continuació)

Acabat el debat, i tal com els vaig anunciar ahir, procedirem, en primer lloc, a la votació de les esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte de llei de pressupos-

tos de la Generalitat de Catalunya per al 2015, presentades pels grups parlamentaris Socialista, Partit Popular de Catalunya, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Ciutadans i Grup Mixt.

Passem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2015, han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 en contra. Per tant, d'acord amb l'article 120.2, lletra e, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulta del projecte de llei presentat.

Projecte de llei

de mesures fiscals, financeres i administratives (debat de totalitat)
(tram. 200-00034/10) (continuació)

Passem ara a la votació del Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives. Atès que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha retirat l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, farem la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, que proposen la devolució del Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives, presentades pels grups Socialista, Partit Popular de Catalunya, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Ciutadans i Grup Mixt.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat, de retorn del projecte de llei, han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Vull donar la benvinguda, si m'ho permeten, a l'honorable consellera d'Ensenyament, que va tenir un petit ensurt, o mitjà, o gran –perquè té molt bona cara, per això dic «petit»–, però té molt bona cara i li agraeixo que avui estigui amb nosaltres.

Passem ara al setzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre la Proposició de llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Projecte de llei

de mesures en matèria de transparència i accés a la informació pública
(tram. 200-00035/10) (retirat)

Abans d'iniciar el debat d'aquest punt de l'ordre del dia, els faig avinent que el Govern ha retirat avui el Projecte de llei de mesures en matèria de transparència i accés a la informació pública, que figurava com a punt 17 de l'ordre del dia.

Proposició de llei

de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 202-00056/10)

Passem, doncs, al debat sobre la proposició de llei. D'acord amb els articles 109 i 112 del Reglament, té

la paraula per presentar els treballs de la comissió l'il·lustre senyor Lluís Corominas, que va ser designat ponent relator.

(Remor de veus.)

Senyores diputades, senyors diputats...

Lluís M. Corominas i Díaz

Bé, gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, diputats i diputades i públic que ens acompanya –especialment els de Castellar del Vallès, que ens han volgut acompanyar avui–, com a relator de la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern, passo a donar compte dels treballs que hem fet en ponència d'una llei que ha estat llarga.

De fet, va tenir en l'anterior legislatura, la novena, el seu començament, amb divuit reunions de ponència; va decaure el 6 de setembre del 2012, perquè es van convocar eleccions, i la vam reprendre el 14 de febrer del 2013, i fins aquesta setmana.

La tramitació ha estat també feta per la Comissió d'Afers Institucionals. Es va aprovar el dictamen, després de 4 reunions de la ponència per elaborar el dictamen. En total, hi ha hagut aproximadament unes 50 reunions, més de 200 hores que hem esmerçat perquè aquest text complex jurídicament, complex també políticament, arribés al final a aquest Ple i poguéssim sotmetre'l a votació.

També va haver-hi un espai de compareixences. Se'n van sol·licitar 105; finalment, se'n van aprovar 32. Se'n van poder substanciar 24. I també va haver-hi un període de presentació d'esmenes, en què es van presentar 506 esmenes; 206 van ser transaccionades i 52 van ser recomanades.

Per tant, ha estat una ponència, això, llarga, molt dura a nivell de negociació política, també molt dura jurídicament, i ens hem de felicitar que hagi pogut arribar finalment aquí.

Del contingut de la llei, dir que té una estructura de 9 títols, 9 disposicions addicionals, 1 única disposició transitòria, 3 disposicions finals i 2 de derogatòries. Important ressenyar que, en la tramitació de la llei, les compareixences i també les aportacions a través de l'espai de l'Escó 136 han fet canviar en el temps significativament el text que havíem anat treballant en ponència, i, per tant, posar en valor tant els compareixents que van venir de manera física aquí al Parlament, com aquelles reunions que hem fet amb associacions o persones que ens han volgut aportar el seu criteri. I, sobretot, també posar en valor l'espai de l'Escó 136.

Segurament haurem de fer, ara que ja fa un any i mig, gairebé, que l'Escó 136 està en marxa –que és aquell espai que hem posat al web del Parlament al servei dels ciutadans quan comencem a elaborar una llei–..., haurem de fer una reflexió, deia, sobre si li hem de donar molt més suport i molta més importància. Però això ha de començar pels mateixos diputats i diputades, i en aquest moment que hi ha d'aquest espai és un seguiment desigual. La idea va sortir de la

mateixa ponència, després es va incorporar com una de les peticions o de les aportacions de la presidenta a les cinquanta-una mesures que el president Mas l'any 2013 va aportar per a la regeneració democràtica i per a la transparència, i ha tingut un desenvolupament com a mínim desigual, eh?

En la nostra llei, en aquesta, en la de transparència, la veritat és que ha estat amb una participació molt alta. Hem tingut 50 aportacions, 19 comentaris de 7 associacions i 36 particulars diferents. I els grups parlamentaris, els diputats i diputades d'aquesta ponència, han fet un bon seguiment d'aquesta eina de l'Escó 136. De fet, entre tots, hem aportat 169 respostes de tots els grups –tots– als ciutadans o associacions que ens van fer arribar el seu criteri. I dintre de les obligacions que vam contraure amb l'Escó 136, hi havia també la d'avaluació de l'impacte que tenen les aportacions que fem en el 136, que ens fan en el 136, en la mateixa llei. I hem de dir que ha estat un impacte molt significatiu. I, per tant, que és una bona eina, si la sabem utilitzar tots i incorporar-la des del principi de la tramitació de la llei –tots, des dels gestors, lletrats, però sobretot els diputats i els grups parlamentaris– en l'elaboració de la llei, perquè, si no, evidentment, això no va. Per tant, ja farem aquesta avaluació més des dels grups parlamentaris, des de la Mesa del Parlament, de com ha de continuar, per enfortir-se més, aquesta eina, que la considerem molt útil.

Dintre de les aportacions que s'han fet, n'hi ha hagut de tot tipus. Hi ha hagut des d'aportacions institucionals dels òrgans estatutaris, la Sindicatura de Comptes, també el tercer sector –que també està avui representat aquí–, l'Oficina Antifrau, els arxivers; des de la Generalitat, tant en l'àmbit de Presidència com l'àmbit de Governació, però, en general, totes les conselleries; també les associacions municipalistes, els organismes de transparència, els experts, etcètera. Ha estat una llei que ha generat molt interès, i, per tant, des d'un punt de vista de la participació, ha estat també molt seguida.

Fer esment de l'apartat –que alguns diuen que és l'apartat dels Oscars– dels agraïments, perquè crec que és una llei que, més que mai, hi hem de posar en valor tota la gent que hi ha dedicat moltes hores, i, per tant, des dels ponents, en el cas del Grup Mixt, el Quim Arrufat i el David Fernández; en el Grup Parlamentari de Ciutadans, la Carina Mejías; Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en Joan Mena i la Dolors Camats; el Pere Calbó i el Sergio Santamaría pel Partit Popular; la Montse Capdevila, en Jaume Collboni, el Joan Ignasi Elena i, en aquesta última etapa, d'una manera intensa, en Juli Fernández; i també, per part d'Esquerra Republicana, el Pere Bosch i la Gemma Calvet, i en el nostre grup, evidentment, en Toni Font. I també aprofito per agrair la feina que han fet tant la Irene Puig, principalment, com l'Helena Clivillé, el Jordi Font i la Clara Tarrida; evidentment, els gestors, l'Eduard Principal i la Laia Grau, i la correctora, la Marta Payà.

I un esment especial a l'Antoni Bayona, perquè aquesta no era una llei normal, era una llei molt més complexa, era una llei que s'hi han hagut de dedicar molts

més esforços. A més, li vam començar demanant una provocació –des del mateix lletrat– a la ponència, perquè era una ponència conjunta, no hi havia text previ, i sobre aquesta provocació vam anar treballant. I, per tant, per la seva solvència jurídica, però sobretot, també, per la seva paciència, perquè ens ha hagut d'aguantar situacions de vegades difícils, agrair-li la feina a l'Antoni Bayona.

Ha estat una llei que ha generat grans consensos títol per títol, amb algun moment crític quan parlàvem de l'òrgan que havia de regular no només, primer, inicialment, l'accés, sinó també la transparència. I, per tant, excepte aquest apartat, que sí que va generar potser alguna tensió fora de to, la resta ha estat una ponència amb un molt bon to. I, per tant, un agraïment i reconeixement sincer a tothom, perquè tothom hi ha aportat molt, tant els que hi han dedicat poques hores com els que hi han dedicat moltíssimes hores. I, per tant, és una llei que és de tots, i, en aquest sentit, sentim-nos, d'alguna manera, orgullosos, de tenir una llei com la que avui aprovarem. Han estat dos anys, amb aquestes seixanta reunions, dues-centes hores, un bon to, un coneixement millor, no només de la llei sinó dels nostres companys parlamentaris a través d'aquestes dues-centes hores, i tothom l'ha enriquit. Per tant, ha estat un treball molt honest, és una llei de tots.

I sobre el vot final, com a relator no em pronunciaré sobre el vot de cadascun dels grups parlamentaris; en tot cas, ho faré després, quan em toqui en la meua intervenció com a Convergència i Unió.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, passarem a la intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades. En primer lloc, té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers, com deia el relator, el senyor Lluís Corominas, aquesta és una llei dura. És una llei dura, sobretot, pel que representa en clau de necessitat pública. És una llei resposta. No cal acudir als índexs de transparència internacional, ni als rànquings de transparència de l'Estat espanyol, i també de Catalunya, per observar que tenim tots plegats un greu problema. Tenim el problema de la corrupció, i tenim un problema de desafecció política i democràtica per part de la ciutadania com a conseqüència d'aquesta percepció de corrupció, doncs, dispersa, amb casos flagrants, antics i recents, que estan ara mateix, alguns, en els jutjats.

Per tant, és una llei dura, perquè respon a un context dur. Ha estat difícil posar-nos d'acord, perquè sabíem..., i aquí penso que tots els membres de la ponència hem estat, en aquest sentit, obligats per les circumstàncies a donar un exemple de servei, des del punt de vista de la política, a la ciutadania per arribar a uns acords

–per arribar a uns acords. Segurament, si no estiguéssim en el context en què estem, políticament no hauríem pogut arribar a apropar posicions en temes espinosos, com alguns dels que comentaré i que hi hem arribat a acords, doncs, perquè hauria primat, segurament, el programa polític i no pas l'estat de necessitat conjuntural o circumstancial en què ens trobem.

Jo me n'alegro, que hàgim pogut fer tots plegats aquest esforç, almenys en ponència..., ja veurem ara en les posicions, diguem-ne, públiques; però a ponència i en el que ha estat el redactat final de la llei, un esforç de coherència des del punt de vista democràtic. Perquè no ens podem desdir d'aquesta obligació internacional, europea i, sobretot, social d'exigència de transparència pel que fa al vincle entre la ciutadania i les administracions públiques.

També ha estat una llei dura, i és una llei dura, perquè planteja uns reptes que, si no vénen acompanyats d'una voluntat col·lectiva –des de l'últim funcionari públic fins a l'alt càrrec i els responsables polítics– de fer-la i posar-la en pràctica, de fer-la acció, d'anar més enllà de les paraules del text legislatiu i fer-la acció política i cultura administrativa, aquesta llei no serà útil. Per tant, és una llei que planteja uns reptes ambiciosos, perquè planteja un canvi de paradigma: planteja la necessitat de construir una altra cultura de treball administratiu i una altra cultura de treball polític. Per què dic «una altra»? Doncs, perquè, lamentablement, l'Estat espanyol es troba, com Itàlia, en els rànquings europeus més baixos en matèria de transparència.

De fet, aquesta és una llei que arriba tard, arriba tard perquè venim d'un panorama europeu àmpliament madur en matèria de legislació europea. I vull fer una repassada ràpida per entendre d'on venim i on som, en aquesta llei, i també per posar en valor alguns dels aspectes de la nostra Llei de transparència que van al màxim d'enllà en matèria de transparència i accés a la informació pública i bon govern, perquè, d'alguna manera, també som llegat d'aquest tarannà legislatiu progressiu que, en matèria de transparència, a Europa i a nivell internacional, doncs, s'ha anat produint. Arribem tard, però anem lluny: aquest seria el factor afegit, el valor afegit de la nostra llei.

Suècia va començar l'any 1766; aquella va ser la primera llei de transparència que plantejava una cultura del vincle entre les administracions públiques i el bon govern i els drets de la ciutadania. Però no ha estat fins al segle XX, fins a la segona meitat del segle XX, que la resta d'estats europeus han anat creant els seus propis instruments de transparència.

França ho fa l'any 1978. És una bona llei, va representar un canvi de cultura política i administrativa molt important; està ben valorada.

El Regne Unit ho va fer l'any 2000; si vostès ho recorden, amb un gran –gran– debat públic entorn de la necessitat de fer públics sous i dietes, i també d'incardinar el Parlament al marc de la transparència de la llei, i des de la visió de l'accés a la informació pública, establint un termini de vint dies per donar la informació a la ciutadania. Va ser una llei molt polèmica, però ha estat molt ben valorada. I des del 2008 fins al 2012,

les estadístiques diuen que quatre mil peticions s'han produït d'accés a la informació al Regne Unit.

A Dinamarca va ser l'any 1985. I tots els països nòrdics tenen –segurament, també, per marcada cultura calvinista des del punt de vista dels valors cívics– un rànquing de tolerància zero vers la corrupció i d'existència zero de corrupció, pràcticament. Són els menys corruptes, els danesos, segons els rànquings.

Finlàndia també, i la llei, la primera llei és del 95; la segona, del 2002, perquè les van revisant per millorar. I és interessant, perquè el model finlandès aquí l'hauríem d'assumir plenament en la posada en pràctica de la nostra llei. La transparència, pels països nòrdics, ve acompanyada d'un sòlid estat de benestar social: sense un sòlid estat de benestar social, no hi han garanties perquè la transparència pugui ser efectiva. És un binomi imprescindible en les democràcies madures en matèria de transparència.

Tenim els exemples d'Itàlia, de Portugal, inclús d'Alemanya, sorprenentment. Alemanya fins a l'any 2005 no té una llei de transparència, i està al 50 del nivell de rànquing europeu en matèria de transparència en un llistat de cent cinquanta. Saben per què? Perquè no hi han sancions, perquè la llei alemanya va optar per no fer sancions, i ara hi ha un debat polític per acompanyar una millora d'aquesta llei, atès que no està servint –no està servint– suficientment per promoure una cultura d'eradicació de la corrupció.

Itàlia, també: té el rànquing 57. I Portugal té una llei del 93, revisada ara, el 2007, també molt interessant des del punt de vista de la millora de l'accés a la informació pública, del bon govern i de la transparència en matèria econòmica.

Jo volia dedicar un temps important a aquest context per entendre per què –i estem parlant d'unes xifres– des del punt de vista legislatiu no ha estat fins a l'any 2013 que el Govern espanyol ha impulsat la seva Llei de transparència. I és una llei de transparència que en alguns temes s'ha quedat curta; no ho dic jo, ho diuen informes de rellevància com Access Info Europe, o RTI Rating internacional, Global Right to Information Rating. Certament, s'ha quedat curta pel que fa a les garanties del dret fonamental del dret d'accés, i també pel que fa als subjectes obligats per la transparència.

I aquí és on arribem a la nostra llei. Què aporta de nou la nostra llei? La nostra llei..., nosaltres, en les esmenes, presentem una estructuració alternativa a la que està plantejada: plantejem que la transparència sorgeix del bon govern, i hauria d'estar sistematitzada d'una altra manera. Però aquí anem molt més enllà des del punt de vista dels subjectes obligats: els subjectes obligats no són sols les administracions públiques, sinó que s'entén per «objecte obligat» tot aquell ens públic o privat que gestiona diner públic, i, per tant, el que es busca és la traçabilitat transparent del diner públic. Aquesta és la concepció de la «transparència» de la nostra norma.

També la garantia d'una transparència en la gestió: no sols en la destinació dels diners, sinó també en la ges-

tió, des del punt de vista dels contractes, de les llicenciacions. I la capacitat, a través d'un portal de transparència, de fer efectiva aquesta informació pública, aquesta transparència, al més àgilment i fàcilment possible per a la ciutadania.

Pel que fa al dret fonamental a l'accés a la informació, aquí s'ha construït un instrument que no ha estat unànime, i motiu d'esmena per part d'algun grup, que és el que s'anomena «silenci positiu». El silenci positiu –i això ho hem après, també, dels compareixents, com el doctor Mir, que va comparèixer en la tramitació legislativa– no és una solució de la qual ens hàgim de sentir orgullosos, no. L'obligació taxada per llei és que l'Administració sempre ha de resoldre, no hauria d'existir silenci –sempre ha de resoldre.

Per tant, el silenci positiu nosaltres aquí el concebem des del principi de subsidiarietat: si l'Administració no resol, no es pot entendre denegada la sol·licitud d'accés, tret que ho impedeixi una llei, sinó que s'entén concedit, l'accés a aquesta informació. Per tant, és principi de subsidiarietat, i règim sancionador per a totes aquelles administracions que no estan resolent les peticions de dret d'accés quan estan obligades a fer-ho. Per tant, és un silenci positiu subsidiari, com a, podríem dir, mesura de discriminació activa, si volen, jurídicament parlant, des del punt de vista del foment de la garantia plena de la ciutadania a tenir accés a la informació.

I aquest és el principi d'aquesta llei: garantir, des d'un rigor jurídic, l'accés a la informació, perquè partim d'una cultura política i administrativa de dèficits, de dèficits comparats –de dèficits comparats. I això, evidentment, segurament té explicacions sociològiques, també té explicacions polítiques: vam estar quaranta anys amb una dictadura franquista, on es va construir una xarxa d'intercanvi entre el públic i el privat en l'àmbit dels negocis, en l'àmbit de l'urbanisme, que ha estat, jo crec, un dels llegats nefasts d'aquella època, eh? I això no ho justifica, però sí que explica part del fenomen dramàtic de l'Estat espanyol i de Catalunya, i això és el que volem canviar.

Aquesta és una llei proactiva –proactiva. Els jutjats i els tribunals han de fer la seva feina, però nosaltres hem de concebre aquesta llei com un punt d'inflexió claríssim. Caldrà molta formació en l'àmbit de l'Administració pública, dels ens locals i dels subjectes que estan obligats; per exemple, les empreses que gestionen béns d'interès general, com les elèctriques, com les energètiques, com les de telefonia: estan vinculades per aquesta llei en la mesura que la mateixa llei estableix que tenen, com a destinataris del seu negoci, béns d'interès general.

Aquí nosaltres donarem suport a una esmena d'Iniciativa, perquè en la llei no vam poder encabir, per impossibilitat jurídica absoluta –i aquest és el debat de la Unió Europea ara en la directiva d'entitats bancàries–, aquí, entitats bancàries ni entitats financeres. No ho hem pogut encabir de moment: estem observant, a veure fins a quin punt la política europea és madura i estableix en aquesta directiva de control de les entitats bancàries, i amb aquesta visió dels drets dels consu-

midors, unes directives que puguin ser transposades en una futura reforma d'aquesta llei. I també volem nosaltres, aquí, a títol simbòlic, polític, si volen, donar-hi aquest recolzament, perquè entenem que és imprescindible: si volem regeneració democràtica, tot aquell que està gestionant béns d'interès general, i ho és també el tràfic econòmic, òbviament, des del punt de vista públic i polític, hi hauria d'estar.

Però aquí no hi és, per aquesta raó. Ho dic perquè en la defensa que vostès facin d'aquesta esmena volem explicar clarament per què a ponència no ha pogut arribar aquest punt: per impediment jurídic. Però sí que ho ha fet ampliant a fundacions, a partits polítics, a fundacions vinculades a partits polítics, a l'Oficina Antifrau, a la Sindicatura de Comptes, al Síndic de Greuges, al Parlament de Catalunya. No hi han gal·xies de no-transparència, i això ha estat fruit d'un debat intens, polític, on els gestors i també el lletrat han hagut d'assistir al que és natural i bo en una ponència, que és un debat polític encès, tens i amb una dialèctica de màxima tensió perquè poguéssim donar lloc a la millor llei possible. I, en aquest sentit, nosaltres algunes esmenes ens hem reservat, perquè, òbviament, cedir també forma part del treball parlamentari. Però estem satisfets perquè hem pogut fer d'aquest debat, d'aquesta dialèctica, d'aquesta tensió i en aquest context en què ens trobem a fora del Parlament, jo penso, un bon text legislatiu.

Pel que fa a les eines de control i als òrgans de garantia, nosaltres hem optat per aquesta comissió del dret d'accés, que no s'ubica fora de govern per raons presupostàries i d'austeritat, però que tenim concepció d'absolut blindatge de la seva autonomia funcional, organitzativa en la mesura que estan designades les persones per aquest Parlament. I és més, són persones que no tenen cap tipus d'ubicació orgànica en cap estructura de govern. I al no tenir ubicació orgànica, des del punt de vista d'un decret d'estructures, ni formar part tampoc d'una jerarquia funcional, entenem que es garanteix també pel prestigi de les persones que nosaltres aquí triem per formar part d'aquesta comissió que formi part d'un òrgan de garantia de control del dret d'accés a la informació.

Moltes gràcies. Felicitacions a tots els ponents, agraïments compartits per part del relator. I també un agraïment a totes les aportacions que hem tingut de l'exterior, moltíssimes, que ens han ajudat, doncs, a anar encabint en la llei tot el que era possible.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, consellera... Bé, s'ha dit aquí: és una llei molt dura, una llei molt important, una llei resposta i alhora una llei imprescindible.

Dura perquè ha requerit un debat important, ha requerit diferents sessions dels grups parlamentaris. Com és obvi en la praxi parlamentària, quan vols arribar a acords òbviament has d'estar disposat també a cedir als teus postulats primers.

Important i de resposta perquè és una llei que dona segurament la sortida a una gran reivindicació social que hi ha per una gestió molt més transparent i participativa en allò públic.

I imprescindible perquè aquesta llei, malgrat que arriba tard, arriba per quedar-se, per inculcar una nova cultura d'una democràcia més participativa i, per tant, amb una millora de la qualitat democràtica de les institucions.

Per tant, dura quant a debat, important i de resposta perquè hi ha una gran demanda de la ciutadania que demana aquest tipus de canvis, i imprescindible perquè ha de seguir viva entre totes les institucions. Per tant, el nostre grup, en aquest cas, amb aquesta clara voluntat d'intentar sumar, d'intentar aportar és amb el que ha comparegut en aquesta tramitació de ponència.

Però, bé, en qualsevol cas dir que aquesta llei, doncs, també arriba tard. Arriba tard perquè hem estat durant més de dos anys, inclús en dos mandats diferents, treballant-la. Arriba tard i arriba segurament com a resposta també per una situació social que ens demana als responsables polítics alçada de mires i estar sobre-tot per intentar canviar aquesta nova cultura de governança d'allò públic. I arriba tard, com he dit abans, perquè també el nostre grup, malgrat que ha entès que les presses d'última hora, doncs, obeeixen segurament a aquesta aprovació d'urgència per intentar aprovar-la en aquest final, diguéssim, de sessions parlamentàries, malgrat que hem sigut crítics, hem intentat estar a l'alçada per intentar sumar la nostra voluntat de consens per aprovar-la, perquè valia la pena. Però, òbviament, segurament que després d'alguns mesos que ha estat aturada poder si s'haguessin gestionat els *tempos* diferent no hauria calgut fer aquestes reunions tan maratòniques com hem fet a última hora. El relator ho ha dit: més de cinquanta reunions, més de dues-centes hores de feina.

I aquí voldria fer també uns agraïments. Uns agraïments a tots els ponents de la resta de grups parlamentaris. En aquest cas també agraïments a totes les aportacions de les diferents entitats, que han fet moltes aportacions en positiu per intentar millorar aquesta llei.

També agraïments especials als diferents companys del meu grup parlamentari que hi han participat, perquè jo m'hi he incorporat a última hora. Malgrat que m'han tocat aquestes reunions més maratòniques, m'hi he incorporat en els últims mesos, però he tingut companys que han fet feina prèvia, no?, com Jaume Collboni, el mateix Joan Ignasi Elena, la Montse Capdevila.

També un reconeixement, un agraïment al lletrat Antoni Bayona, perquè amb la seva bona praxi jurídica, doncs, també ens ha intentat guiar en aquelles coses en què semblava que, d'alguna manera, amb algunes esmenes podíem arribar a perjudicar inclús el mateix

text inicial; al seu equip i també als serveis jurídics del nostre grup parlamentari, concretament, a l'Odile.

Per tant, per una gran tasca en conjunt per intentar arribar a aquesta proposta, que, com he dit jo abans, arriba tard, però entenem que és positiva perquè ha d'intentar, doncs, ajudar a recuperar una part de la confiança de la ciutadania envers els responsables públics.

Una desconfiança que segurament està motivada perquè els partits no hem fet les reformes oportunes abans de temps. També segurament que la crisi econòmica hi té un component important, però sobretot hi tenen un component importantíssim els diferents casos de corrupció que afecten molts partits polítics, a uns amb més intensitat que a altres, però, en definitiva, afecta tota l'activitat d'allò públic. Per tant, entenem que aquesta llei, malgrat que arriba tard, és un pas important que va en la bona línia d'intentar recuperar aquesta confiança.

Bé, el nostre grup parlamentari en tota la tramitació de la ponència, però sobretot en el tema de les compareixences i esmenes, bàsicament es va preocupar per intentar analitzar els diferents aspectes que podien comportar millores en la llei, no? Primer, com érem capaços de millorar l'accés a la informació; per tant, limitar al màxim les limitacions de l'accés. Per tant, aquells supòsits, casos d'inadmissió de sol·licitud intentar que siguin els mínims possible, perquè, òbviament, si és una llei de transparència i informació, si limitem l'accés, òbviament, perd el que és l'esperit de la mateixa llei.

També millorar aquell contingut de la informació que es posa a disposició dels ciutadans. Per tant, quina era la matèria en la qual els ciutadans podíem arribar a consultar.

Un element importantíssim era el tema del silenci administratiu positiu, assumint que l'Administració sempre té l'obligació de respondre les peticions. Però era una figura en què inclús les mateixes compareixences van tenir unes certes actituds contradictòries. Malgrat això, fruit de les esmenes, aquest principi es manté, d'intentar traslladar la voluntat clara, primer, que l'Administració ha de respondre sempre, però que en cap cas..., si no ho fa, doncs, es consolida el principi de silenci administratiu positiu.

També la millora del que són la informació, la implicació dels grups d'interès. Un tema importantíssim que..., sobretot també en les compareixences, ja que ha sigut fruit de moltes esmenes, ha sigut la comissió de garanties a l'accés a la informació. I aquí nosaltres és on tenim la gran, podríem dir, reserva en aquesta llei. Malgrat que hi ha aquesta reserva, no ens privarà de fer un vot positiu al que és tot el text, excepte un article, perquè entenem que també és aquesta la voluntat de la nostra formació política. Vam discrepar en allò que pensem que és important, però alhora aquesta discrepància puntual no pot hipotecar les ganes, la voluntat, d'arribar a un acord, perquè pensem que en termes generals, malgrat que és millorable, és un bon text que ens ha de permetre avançar en la bona direcció.

I, per últim, també hi havia un tema que era com quedava la situació en el mateix Parlament, aquesta insti-

tució com quedava dintre d'aquesta llei. També entenem que fruit de les esmenes ha quedat més o menys resolt.

I també la qüestió de l'entrada en vigor. Pensàvem que calia, doncs, revisar el redactat inicial.

Bé, el nostre grup amb aquestes premisses va ser com va, d'alguna manera, afrontar les compareixences i va fer totes les preguntes als compareixents, i també han servit com a eina per fer les nostres esmenes. Unes esmenes que han sigut un total de 176 de les 506 esmenes globals; per tant, una participació important del grup parlamentari, perquè entenem nosaltres que calia una implicació important.

D'aquestes esmenes, com he dit abans, que bàsicament el que intentaven és, una vegada escoltades les compareixences –molt positives, molt actives i, a més a més, amb grans aportacions– i també les diferents aportacions que han fet totes les entitats que hi han participat..., doncs, hem intentat fer esmenes per millorar la transparència en l'activitat pública, o sigui, d'alguna manera, millorar el que és el portal de transparència; esmenes per garantir l'accés a la informació i, per tant, reduir les limitacions a l'accés; esmenes que han comportat la millora i la modificació en la comissió de garanties de l'accés a la informació; esmenes per a la concreció en el registre de grups d'interès. Un altre grup d'esmenes que intentaven millorar els principis de bon govern i la gestió d'allò públic millorant la participació i la col·laboració de la ciutadania. Un altre grup fa referència als aspectes de la simplificació administrativa; és important que la normativa sigui fàcil d'entendre per millorar aquesta interrelació entre ciutadans i l'Administració pública. Esmenes que van en la línia de reduir el temps de l'entrada en vigor, i també, d'alguna manera, hi ha una transacció, doncs, en aquest sentit. I també esmenes que feien referència al règim específic d'aplicació de la llei al Parlament de Catalunya.

Bé, en la línia d'aquestes esmenes, òbviament, jo sí que vull reconèixer l'esforç que també hem fet tots els grups i també sobretot el relator de transaccionar moltes esmenes. Jo crec que aquí s'ha demostrat també que quan hi ha voluntat, quan hi ha ganes, doncs, poden sortir bones transaccions. I d'aquests vuit punts que jo assenyalava del nostre grup parlamentari moltes d'aquestes coses han sigut transaccionades.

És veritat que el nostre grup ha deixat algunes esmenes vives, perquè entenem que hi han alguns elements, doncs, que no ens acaben d'agradar. Però, malgrat això, com he dit al principi, el nostre grup donarà suport al text que avui sortirà d'aquest Parlament.

Esmenes vives: un primer bloc que fa referència a disposicions generals. Nosaltres..., l'esmena 70 plantejava la voluntat que també es pogués accedir a la informació de forma telefònica o de forma personal.

En aquest cas, per exemple, l'esmena 108 parlava també de la necessitat que en el que fa referència al portal de transparència també s'hi poguessin publicar les activitats oficials i les agendes oficials dels càrrecs públics. Entenem que també fóra bo que aquesta informació estigués a l'accés.

També enteníem que fóra bo d'alguna manera..., l'esmena 159 implicava una millora en la publicitat dels contractes adjudicats per l'Administració pública d'aquells elements que realment es publiciten a nivell de portal.

També enteníem que l'esmena 269..., fóra bo també, doncs, que, d'alguna manera, en tot moment es pogués identificar qui és la persona responsable de la gestió d'aquella petició o sol·licitud d'informació. Perquè, d'alguna manera, també el ciutadà quan accedeix a aquesta informació..., es pot sempre identificar qui és el responsable d'aquesta tramitació.

Però sobretot nosaltres, el nostre grup ha plantejat una gran esmena, podríem dir, a la totalitat a l'article 40, que fa referència a aquesta comissió, diguéssim, de control. I aquí hi fan referència les esmenes 342, 346, 350, 358, 360 i 361, que bàsicament el que fan és que fan una esmena a la totalitat a l'article 39 i 40.

I deixeu-me que, d'alguna manera, faci una referència a aquesta esmena, perquè la 342 és una esmena que canvia radicalment el que és aquest article, el que és la composició de la comissió. Parlem d'una comissió..., li canviem el nom; parlem de comissió de transparència i de bon govern. I després, els diferents representants que formarien part d'aquesta comissió són molt més transversals, perquè estem parlant d'un representant de l'Oficina Antifrau, un representant de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, un representant de la Sindicatura de Comptes, un representant de la Comissió Nacional d'Accés, Avaluació i Tria Documental, un membre de les universitats públiques, un membre del Consell de Govern Locals i un membre de la Generalitat. I alhora el president el nomena aquest Parlament.

Enteníem nosaltres que amb aquesta composició es garanteix molt més la independència. I alhora també canviàvem el sistema de retribucions, perquè parlava de retribucions per..., d'indemnitzacions per assistències i no tant retribucions pactades fixes.

Bé, malgrat això, entenem que aquesta nostra esmena canviava la composició, millorava la seva independència, dels membres, i alhora també introduïa modificacions en els costos de retribució en moments de crisi econòmica.

Bé, és obvi que, malgrat això, aquest article també queda modificat amb les esmenes que hi han hagut, perquè hem canviat el nombre de membres –inicialment parlava de cinc i finalment se queda entre tres i cinc–, amb la qual cosa, d'alguna manera, també introdueix un element de flexibilitat. Però al nostre entendre, tal com queda, doncs, entenem que a la nostra esmena quedava molt més garantida la seva independència.

També, d'alguna manera, l'esmena 480 feia referència a l'aplicació íntegra d'aquesta llei al Parlament de Catalunya, de forma immediata. També és veritat que amb l'esmena que s'aprova amb aquest dictamen queda resolta la redacció inicial. Per tant, d'alguna manera, aquest Parlament en el termini màxim de sis mesos caldrà que adequi la seva normativa interna perquè la norma sigui íntegrament de la seva aplicació.

Però, bé, malgrat això, malgrat aquestes esmenes que deixem, d'alguna manera, reservades, també el nostre grup votarà a favor d'algunes esmenes reservades dels grups d'Iniciativa, Esquerra Republicana i d'altres grups, perquè entenem que són esmenes que milloren el contingut, però que no han tingut el consens suficient per incorporar-se a la ponència.

Amb aquest esperit, diguéssim, de pacte i d'acord, entenem que el nostre grup donarà suport a la proposta íntegra, perquè, primer, incorporem millores en la transparència i en la gestió econòmica i comptable. També incorporem millores en el que és la informació i justificació i el retiment de comptes per part de beneficiaris de subvencions. Hi ha una modificació importantíssima a l'article 29; s'hi limiten substancialment les limitacions a l'accés a la informació. I, per tant, incorporem també millores amb relació amb l'article 35; d'alguna manera, es consolida el principi del dret administratiu en termes positius. I també incorporem, malgrat que no hi estem d'acord del tot, en l'article 35, 39 i 40 incorporem algunes modificacions que milloren el redactat inicial.

Per tant, el nostre grup, amb aquestes aportacions fetes a les esmenes, que algunes s'han recomanat, altres estan transaccionades, aquestes reservades, sí volem manifestar aquí obertament la nostra satisfacció per la feina feta pel nostre grup, però també, sobretot, per l'esforç que han fet la resta de grups parlamentaris per intentar portar avui aquí una llei que ens permet, ens permet sobretot donar un missatge clar a la ciutadania que, malgrat que arribem tard, tenim una voluntat clara de millorar les formes de gestió d'allò públic. Volem incorporar elements de més democràcia activa i participativa a les nostres institucions; per tant, és importantíssim que avui aquesta llei surti d'aquí amb una àmplia majoria, perquè implica avançar en una nova governança en allò públic, que permet millorar la gestió pública amb criteris de més transparència, més participació i, per tant, començar a recuperar una part de la confiança que els ciutadans han perdut en nosaltres mateixos i les institucions, fruit, com he dit abans, segurament que per reformes que no hem fet a temps, segurament, amb molta contundència, pels casos de corrupció, i per tant, normes com aquestes ens haurien d'ajudar a recuperar aquest temps perdut, i sobretot, tenint en compte que contra la crisi de la política el que cal és més política, i contra la crisi de la democràcia el que cal és més democràcia. Per tant, sense política i democràcia no tindrem institucions sòlides que ens permetin avançar en un país amb més dignitat i amb més igualtats.

Per tant, jo acabo com he començat, agraint les aportacions fetes per tots els grups, agraint als meus companys de ponència la seva dedicació, i, per tant, a tots la feina feta, perquè entenem que malgrat que és millorable, entenem que malgrat que hauríem pogut incorporar elements nous, aquesta llei és un bon punt de sortida per començar a recuperar una part del temps perdut i, per tant, començar a recuperar la confiança en les institucions.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, consellera, diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula en primer lloc l'illustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, volem començar dient que el Partit Popular està compromès amb la transparència, amb l'accés a la informació i el bon govern. I això no és una frase feta, perquè davant de determinats discursos que, de ben segur, podrem escoltar a continuació, el Partit Popular contraposa fets. El Govern del Partit Popular ha estat el primer govern que ha aprovat una llei de transparència, d'accés a la informació i bon govern, que té un àmbit d'aplicació a tot Espanya. Cal dir-ho: altres governs ho podien haver fet i no van fer-ho quan van tenir l'oportunitat. En canvi, el Partit Popular, quan ha tingut l'oportunitat ho ha fet, i ha estat una de les seves prioritats en els primers mesos de govern. I a més, cal tenir present que aquesta legislació, aprovada pel Govern del Partit Popular, té un caràcter bàsic. Això vol dir que el Govern de l'Estat estableix aquells mínims comuns denominadors que han de complir totes les administracions públiques arreu de tot Espanya. Per tant, amb la llei que aprovem avui en el Parlament de Catalunya, el que fem és desenvolupar aquestes bases que fixen, en una part de la llei, la llei estatal.

A què obliga la llei? La llei obliga, en primer lloc, que les administracions i els altres subjectes obligats, que són aquells que perceben fons públics, publiquin d'ofici tot un seguit d'informació i ho facin d'una forma comprensible per al ciutadà. És el que anomenem nosaltres «la publicitat activa». Per a la resta d'informació, que no és aquesta que publica d'ofici l'Administració, es configura el dret d'accés a la informació del ciutadà. I quan parlem de canvi de cultures en parlem perquè hi han realitats concretes. Pensem que fins ara el ciutadà havia d'acreditar un interès legítim per accedir a la informació pública, als expedients administratius, a no haver de justificar cap motiu per accedir a aquesta informació. Per tant, es configura com un dret subjectiu del ciutadà. Però, com deia abans, no es tracta només de publicar informació, que ja és un gran pas, o facilitar aquesta informació al ciutadà. Es tracta de fer-ho de forma comprensible per al ciutadà, que entenguin quina informació i el contingut d'aquesta informació, i es tracta de facilitar tota la informació de què disposa l'Administració i els subjectes obligats. També amb aquesta llei establim normes sobre bon govern, govern obert i participació ciutadana.

Miri, els governs fins ara tenien dos àmbits d'actuació o d'avaluació per part dels ciutadans. Un, clar, les eleccions, cada quatre anys els ciutadans valoraven els governs; i l'altre, l'altre extrem, serien els casos de corrupció, que són una excepció, que seria el Codi penal. Eleccions per una banda, Codi penal en els casos extrems, que són minoritaris, de corrupció, que és el Codi penal. Entre un àmbit i l'altre no hi havia absolutament res. I ara, amb aquestes dues lleis, establim tot

un sistema de sancions administratives per a aquells gestors públics, quan no respectin les pràctiques de bon govern que preveu la llei. Mirin, en el cas de les infraccions més greus, els alts càrrecs d'una administració poden ser sancionats, d'acord amb aquesta llei, amb la destitució del càrrec, poden ser sancionats amb multes de fins a dotze mil euros o poden ser sancionats amb la inhabilitació del càrrec per un període d'un a cinc anys; i en el cas dels treballadors públics, se'ls aplica a la seva situació específica.

I finalment, la llei el que estableix és un registre on s'han d'inscriure els grups d'interès, és a dir, tots aquells grups i plataformes que tenen per objectiu influir en un sentit o en un altre en l'activitat normativa de l'Administració, que per una banda és l'activitat legislativa, però per altra banda, també molt important, és l'activitat reglamentària de l'Administració en aquest sentit. Per tant, aquests grups d'interès hauran de respectar a més un codi de conducta, que preveu la llei, i aquest registre té el seu referent en el registre que existeix en la Unió Europea.

Quan parlem de publicitat activa, diem, aquella informació que l'Administració té l'obligació de publicar per si mateixa, per assolir aquest objectiu esdevé un eix o un mitjà fonamental el portal de la transparència. I aquí, el portal de la transparència de la Generalitat té un paper fonamental i bàsic. Primer, per complir les pròpies obligacions de la Generalitat; en segon lloc, per ajudar la resta de subjectes obligats a disposar del seu portal de la transparència, per tant, aquí hi ha una tasca d'assessorament i de formació important, i finalment, en tercer lloc, per interrelacionar tots aquests portals de la transparència de tal manera que amb un accés per part del ciutadà tingui informació al portal de transparència de tots els subjectes obligats.

Nosaltres no volem generar cap equivoc en aquesta qüestió, i el Parlament de Catalunya té i tindrà les mateixes obligacions, totes, no n'hi ha cap on es faci una excepció, que derivi d'aquesta llei. El Parlament de Catalunya, ho tornem a repetir, tenim totes les obligacions que a qualsevol altre subjecte obliga aquesta llei, no hi ha cap excepció. I és estúpid pensar que exigiríem als altres el que no som capaços d'exigir-nos a nosaltres mateixos. Per tant, des del Parlament de Catalunya aquest compromís és de ser els primers a donar exemple a l'hora d'actuar en aquesta matèria. Qüestió diferent és que la tècnica jurídica faci que les normes concretes que obliguen el Parlament siguin aprovades pel mateix Parlament a través d'unes normes diferents que la Llei de la transparència, però això no estableix cap règim excepcional, perquè ens obliguem exactament al mateix, i amb l'obligació moral de donar exemple, perquè som els que obliguem a la resta de subjectes obligats a la llei.

Vam dir-ho a la Comissió d'Afers Institucionals i tornem a dir-ho avui: aquesta llei pretén canviar radicalment la cultura de l'Administració, sent conscients que els canvis culturals són lents, però amb la decisió del que significa aquesta expressió. És un canvi de cultura de l'Administració i d'aquells que gestionen els diners públics. I un dels canvis més potents, sobretot, en

aquest sentit, són les garanties que estableix la llei, que això ens ha preocupat molt, per garantir el seu compliment. I fonamentalment són garanties en dos àmbits. Per una banda ens preguntem: què passava fins ara? El ciutadà demanava la informació, l'Administració la hi denegava, el ciutadà presentava un recurs en el millor dels casos, l'Administració la hi tornava a denegar i li deia: «Escolti, vagi al tribunals, que d'aquí a dos o tres anys resoldrem la qüestió.» Molts cops passava aquesta qüestió, i molts cops utilitzant l'excusa a vegades de la Llei de protecció de dades. Aquí hi ha un canvi radical. Aquí, en el moment en què hi hagi una denegació per part de l'Administració d'una sol·licitud d'informació o transcorri el termini per donar-li aquesta informació, el ciutadà podrà acudir a una comissió independent, no de la mateixa Administració sinó a una comissió independent, que resoldrà en un termini breu, i si aquesta comissió li dóna la raó, l'Administració estarà obligada a donar-li aquesta informació.

Per tant, tornem a dir: és una comissió independent i de designació parlamentària. És més independent que l'Oficina Antifrau, i li ficaré... Ho dic perquè m'avanço al que ens diran, i els ho vull dir d'una forma clara. Per què ho dic, això? Perquè tots els membres de la comissió de transparència seran designats per aquest Parlament. En canvi, l'Oficina Antifrau, el seu director és designat per aquest Parlament però, per exemple, el seu adjunt ja no, requereix una proposta del director de l'Oficina Antifrau, que si no el proposa no pot nomenar-lo aquest Parlament. En canvi, tots els membres de la comissió de transparència seran nomenats directament per aquest Parlament. Per posar un exemple. O un altre exemple d'aquesta independència: reclamem que el que farà el Govern per regular l'organització d'aquesta comissió passarà per aquest Parlament i, per tant, el Parlament, en un procés parlamentari específic, tindrà molt a dir sobre aquest reglament, i sobretot per establir una garantia d'independència a l'hora d'establir aquest reglament intern. Per tant...

També volem dir una cosa clara en aquest sentit: la nostra proposta d'aquest òrgan passava per redefinir en un únic òrgan la Sindicatura de Comptes, l'Oficina Antifrau, l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i les funcions d'aquesta comissió. Aquesta era la nostra voluntat inicial, però no vam tenir la suficient majoria parlamentària en aquest sentit. Però el que sí que podem dir d'una forma clara és que no es crea cap òrgan nou, es crea una comissió específica, i és que els mitjans que tindrà aquesta comissió són els mitjans de què ja disposa la Generalitat. Per tant, els mitjans humans i materials d'aquesta comissió són els que ja té l'Administració i, per tant, no creem un òrgan nou a l'estil, perquè s'entengui el que estic expressant, de l'Oficina Antifrau o del Síndic de Greuges.

Sí que hem assolit l'objectiu de racionalització administrativa en un altre àmbit, i és intentar aprofitar al màxim allò que ja existeix i que ja està donant resultats per part de l'Administració de la Generalitat. Ens referim, per exemple, a la Plataforma de Serveis de Contractació Pública, que ja existeix, i que obliguem totes les administracions a incloure-s'hi, que és el que no està succeint ara, amb la voluntat que aquest si-

gui el mitjà de publicitat activa de l'Administració en l'àmbit de la contractació i s'integri dins del portal de la transparència, i el mateix hem fet respecte al registre de convenis, que és un registre poc conegut i el que fa aquesta llei és potenciar-lo, i sobretot donar-li una nova dimensió respecte a la seva publicitat.

Parlàvem de dos àmbits de garantia; ja n'hem explicat un d'una forma àmplia. I un segon àmbit de garantia és l'establiment d'un potent règim sancionador, que sanciona aquelles persones que no compleixen les obligacions de la llei. El que s'ha acabat és el que fins ara podia succeir, que és dir: «Escolta, jo, Administració, no dono la informació al ciutadà i no passa res.» Vull dir, qui no compleixi les obligacions de la llei serà sancionat, i aquest és un gran canvi, també. És a dir, l'incompliment no sortirà –si se'm permet l'expressió– gratis, perquè la llei preveu un règim dur de sancions pels incompliments de la llei. Per tant, un canvi de cultura de com gestionen els actuals governs.

Què pretenem evitar? En ficaré un exemple, i ara que està el conseller Homs ens anirà de perles, perquè va respecte a la seva conselleria. Pretén evitar que no es permeti, per exemple, als diputats d'aquesta cambra accedir als informes i als contractes d'Independent Diplomat, per exemple. No, no els tenim, i a partir d'aquesta llei, conseller, ja no es podrà escapar com fins ara, perquè si s'escapa serà sancionat. Aquesta és la gran diferència. Pretén evitar això. I malauradament, en aquest sentit nosaltres vam voler introduir en aquesta llei una esmena per reforçar aquesta activitat de control dels diputats, que és la nostra obligació, les persones que escullen els diputats de l'oposició per controlar el Govern. I per tant, vam presentar aquesta esmena per reforçar aquesta funció. Llàstima que la majoria CiU-Esquerra no ens van donar suport, ho hauríem pogut fer, i el senyor Homs tindria més dificultats d'escapar-se a l'acció de control d'aquest Parlament.

També hem partit d'un principi bàsic: que sigui una llei molt exigent –i he intentat explicar-ho d'una forma entenedora– però alhora que també sigui una llei complible, és a dir, que es pugui complir. No serviria de res fer una gran llei que ningú complís. Per tant, aquest ha estat també un principi que ha inspirat la nostra actuació en aquesta llei. I sobretot, tenint en compte la gran diversitat i la gran diferència de mitjans que tenen el conjunt d'ajuntaments a casa nostra. Per tant, aquí es requerirà, i per això hem presentat una esmena en aquest sentit, i s'ha aprovat, i aquí agraeixo la majoria que ha permès que obliguem la Generalitat a establir aquells mitjans i aquell assessorament i aquells recursos econòmics que puguin posar a disposició dels ajuntaments perquè puguin complir les seves obligacions de transparència.

Un altre principi bàsic que era cabdal per nosaltres i que inspira aquesta llei, que és: qualsevol ciutadà, visqui on visqui, té el mateix dret davant de l'Administració. I, per tant, el fet que el seu ajuntament tingui més capacitat o menys recursos no pot ser una diferència respecte als seus drets. I per això deia que d'aquí el paper tan important de la Generalitat a l'hora de donar

aquest suport als ajuntaments per donar compliment a aquestes obligacions.

També hem tingut una voluntat clara de simplificació administrativa, i estar molt pendent del que volien les entitats, i d'intentar facilitar al màxim l'obligació, que és exigent, d'aquesta llei, les obligacions d'aquesta llei, per part de les entitats.

I s'hi ha incorporat una esmena que nosaltres vam proposar que en el fons diu una cosa ben òbvia i ben de sentit comú: aquella documentació que les entitats ja han facilitat a l'Administració, que no l'hagin de tornar a facilitar en compliment de les obligacions de transparència, sinó que sigui la mateixa Administració, que ja disposa d'aquesta informació, que la publiqui en nom d'aquestes entitats.

Un altre principi que ha inspirat és la concepció que el dret de la informació del ciutadà i el dret a la protecció de dades de caràcter personal són dos drets dels ciutadans, i, per tant, cal garantir-los tots dos, que no és fàcil. I aquí sí que hem xocat una mica amb concepcions que conceben el dret de la informació del ciutadà com un dret i el dret de protecció de dades personals com un límit d'aquest dret. I aquest jo crec que és un error de concepció. Són dos drets, i que, per tant, cal garantir-los en aquest sentit.

Per altra banda, també, nosaltres hem fet un important esforç per garantir un encaix jurídic entre la norma que estàvem aprovant i la llei de bases estatal que ja havia estat aprovada. I, en aquest sentit i amb aquest encaix, i altres normes, com les lleis de protecció de dades, hem tingut molt en compte els consells dels experts que han comparegut, de l'autoritat catalana, i alguna discrepància hem tingut amb el lletrat de la ponència en aquest sentit, però que li reconeixem el gran treball, la dedicació que ha tingut, tant aquesta legislatura com l'anterior, i sobretot el seu reconeixement professional i el seu bon saber fer en aquesta qüestió, malgrat que discrepem jurídicament en algunes qüestions.

Respecte al silenci –perquè m'estic quedant sense temps–, vostè ha citat un expert, la senyora Calvet, però s'ha oblidat de dir el que va dir, en part: que no estava d'acord amb el silenci positiu, que és la solució que adopta la llei, i va defensar a bastament el silenci negatiu. Però deixem-ho aquí.

Ens volem referir, ràpidament, per acabar, i ens volem adreçar a aquells grups parlamentaris que no donaran suport a la llei, que s'abstindran o que votaran en contra. Després de conèixer el contingut d'aquesta llei, que el coneixen, creiem que aquesta actitud és una visió política de curta volada. S'imposa un tacticisme polític que només té present una immediata convocatòria electoral, perquè, si no, no s'entén aquesta actitud. I és una llàstima. Perquè aquesta actitud el que demostra és que aquests grups no han entès res de la llei. No reconèixer que estem davant d'un pas ferm i decidit de lluita contra la corrupció i per garantir la qualitat democràtica és senzillament no haver entès res.

I no som ingenus. Evidentment, aquesta llei no ho resoldrà tot, ni pretenem, perquè és impossible, que ho

resolgui tot. Però és un gran canvi de cultura de l'Administració, i és un pas ferm i decidit en una direcció clara. Fer un gran discurs i quan tens l'oportunitat de canviar les coses mitjançant la llei dir «jo no hi jugo» és una actitud, cara als ciutadans, de no fiar-se. Perquè nosaltres entendríem que, quan han tingut la possibilitat –i avui en tenen la possibilitat– de canviar les coses, ho han de fer, i si no ho fan és perquè estan defensant altres interessos, però no la transparència i el que esperen de nosaltres els ciutadans.

Per això el Partit Popular hi donarà suport. Malgrat que en alguns articles, com he explicat, amb aquest encaix, manifestarem la nostra discrepància i mantindrem les nostres esmenes, donarem suport, en forma, des del convenciment, a la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. Bon dia. Primer de tot, sumar-me a l'agraïment que feia el senyor Corominas, especialment al senyor Bayona, a la resta del seu equip, per la seva paciència, a tots els ponents que han anat passant per aquesta ponència; em permeten també que agraeixi, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, la nostra coordinació tècnica, l'ajuda i el suport del Joan Herrera, de la Dolors Camats i del Sergi de Maya, i, especialment, a tots els compareixents que també ens han adreçat les seves propostes i les seves reflexions.

Aquesta llei, la Llei de la transparència, de l'accés a la informació i del bon govern, com s'ha dit, és una de les lleis més importants que probablement aprovarem en aquest Parlament; important per les exigències de la ciutadania respecte de les administracions públiques. Les catalanes ja no volen mai més un govern tancat amb parets impermeables i aïllat de les veus del carrer; la ciutadania està dient cada vegada amb més força que volen parets de vidre. Volen saber-ho tot respecte de la nostra activitat pública: què fem, amb qui parlem, amb qui ens reunim, per què ens reunim, quant cobrem, a què van destinats els diners de les subvencions. I això és el més positiu que ha passat en els últims anys, perquè això és exercir la democràcia, exercir la ciutadania responsable.

I també volen elements que garanteixin el bon funcionament d'aquesta democràcia. Ja no en tenim prou amb una democràcia de baixa intensitat com la que tenim ara; el que cal és accelerar la democràcia com a sortida a qualsevol tipus de conflicte. Per tant, aquesta llei hauria d'haver estat una oportunitat per incrementar la qualitat democràtica, i serà una oportunitat perduda.

Des del nostre grup valorem de forma diferent alguns elements que sí que incorpora aquesta llei. Per això

ja hem demanat la votació separada de l'articulat que té a veure amb el títol segon, de la transparència. Estem moderadament satisfets pel que fa al silenci positiu; ens sembla que és un pas endavant; obligarà a un canvi de mentalitat per part de l'Administració, i és la millor garantia d'accés, la millor exigència cap a les administracions públiques.

Estem satisfets amb com queda tot l'articulat de l'accés a la informació; el reconeixement d'un dret que era molt necessari, que ja no serà potestat només de l'Administració, sinó que la propietat recau en el ciutadà.

L'ajuda als ajuntaments saben que era una de les principals preocupacions del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida. Haurem d'evitar que quedi en paper mullat, aquesta llei. Sempre dèiem el mateix: «Aquesta llei ha de garantir el mateix dret per a un ciutadà que viu a Gallifa que per a un que viu a l'Eixample de Barcelona.» Per tant, no ha de ser en funció del pressupost, de la capacitat tècnica que tingui cada ajuntament.

I també estem moderadament satisfets amb com queda l'articulat sobre el registre dels lobbys, no segurament en la concreció final, però sí en les exigències.

Per a Iniciativa i Esquerra Unida, quan ens plantejàvem aquesta llei, situàvem quatre objectius bàsics. El primer, la traçabilitat del diner públic; cada euro d'on surt, quin és el camí que recorre i cap a on va i com es concreta. El segon, el canvi de cultura de l'Administració; l'Administració, com deia, ha de ser la custòdia, qui custodia un dret que és propi del ciutadà. El tercer element, evitar les desigualtats de drets segons els territoris. I el quart, l'ambició en els subjectes obligats per aquesta llei: tothom qui rebi diner públic i tothom qui gestioni serveis de subministraments bàsics, com poden ser el transport, l'energia, l'aigua o la telefonia, han de ser o haurien d'haver estat subjectes obligats per aquesta llei.

Ens hem quedat a mig camí. Ens hem quedat a mig camí d'aquests quatre objectius. I per això la nostra actitud respecte d'aquesta llei és també crítica.

Són cinc elements fonamentals que ens allunyen de la proposta final de la llei. La primera s'ha comentat; l'òrgan que definitivament s'aprova no serà un òrgan independent, per molt que el senyor Corominas i el PP ens ho vulguin fer veure d'aquesta manera. Hi hem posat molt d'èmfasi des d'Iniciativa i Esquerra Unida. I no serà un òrgan independent perquè vostès no han volgut, perquè teníem una proposta alternativa; hi havia diferents propostes alternatives. El senyor Fernández del Grup Socialista n'ha explicat una; el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida en teníem una altra.

Què és el que diu literalment l'article que parla d'aquest aspecte de la comissió? Diu: «La Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública ha d'ésser adscrita al departament de la Generalitat que el Govern determini per decret.» Per tant, s'haurà d'adscriure –s'haurà d'adscriure– a un departament del Govern. I si mirem al diccionari la definició de la paraula «adscriure», vol dir «atribuir alguna cosa a algú». Per tant, correm el perill que l'Administració al final sigui art i part. I no valen les trampes, senyor Calbó, de

comparar-ho amb l'Oficina Antifrau, perquè vostè sap que l'Oficina Antifrau a qui s'adscriu és al Parlament, no a cap departament del Govern, i aquesta és una diferència fonamental.

La nostra proposta era clara: fer de l'Oficina Antifrau..., reconvertir-la, donar-li més competències i fer-ne l'oficina de la transparència i l'antifrau; convertir Protecció de Dades en l'agència de protecció de dades i accés a la informació, també incrementant-li competències respecte del dret d'accés, i, finalment, tal com queda, que sigui la sindicatura de greuges qui faci l'avaluació definitiva de la llei.

Segon element que ens allunya de la llei: la traçabilitat del diner públic. Ens hem quedat a mig camí. Iniciativa i Esquerra Unida volíem saber tot el traçat de qualsevol euro públic, des que surt de la caixa comuna fins que arriba al final del seu recorregut. No arribarem a la concreció de la despesa i continuem en alguns temes sense saber en què es gasten concretament determinats diners públics i determinades subvencions públiques. Vull dir fins a la concreció de la proposta.

El tercer element: com queda la figura d'aquest Parlament. Vostès opten per una sortida, bastant millor que la primera proposta, per la via del mig: encarreguen una autoregulació del Parlament i mandaten un règim especial al Parlament de Catalunya. Iniciativa i Esquerra Unida pensem que a través de l'articulat de la llei es podria haver blindat l'autonomia d'aquesta cambra sense saltar-se la nostra independència formal.

I pel que fa als subjectes obligats –ho deia abans la senyora Calvet, la nostra esmena 33–, hem perdut una oportunitat –encara hi estem a temps si la majoria parlamentària vota a favor d'una esmena que mantenim viva– per fer que les empreses operadores del subministrament d'aigua, d'energia, de banca, d'internet, de telefonia mòbil, de gestió dels residus, dels transports públics i dels serveis postals també estiguessin obligats per aquesta Llei de la transparència. Una empresa que encara que sigui privada gestiona un servei públic i d'interès general també hauria d'estar sotmesa a aquesta llei.

Senyora Calvet, certament, no va ser una qüestió d'impossibilitat jurídica; jo crec que és una qüestió de falta de voluntat política, especialment del Partit Popular, que ha tingut pes, un pes especial, en la redacció final d'aquesta llei, i segurament la poca convicció de Convergència i Unió. Ho deia abans el senyor Calbó, el PP ens podria fer un màster sobre corrupció en aquest país.

I el cinquè element, el sistema de protecció als alertadors. Iniciativa i Esquerra Unida hem presentat una esmena, que la van proposar els sindicats i la Fundació Open Society per establir reglamentàriament un sistema de protecció als alertadors; és a dir, aquells treballadors públics que, per denunciar una mala praxi, una corrupció o un tracte il·legal, poden veure's perjudicats en la seva feina. Aquesta és, segurament, una de les millors fórmules, no reconegudes en el marc normatiu vigent, per fer aflorar casos de corrupció.

Però tampoc no els vull negar una cosa; no els negaré que el que més ens separa d'aquesta llei, especial-

ment del títol de la transparència, és l'acció d'aquest Govern. Saben què passa? Que no ens creiem la Llei de transparència que pugui aplicar un govern tan opac com és l'actual Govern de la Generalitat. Poden tenir autoritat, segurament, per aplicar aquesta llei un cop s'aprovi, però no poden tenir i no tindran *auctoritas*, no tindran legitimació social reconeguda pels casos que afecten també aquest Govern; un govern opac, un govern fosc, que no dóna la cara i que no explica els seus compromisos.

En tenim alguns exemples. El nyap de l'ATLL, en vam parlar en el debat de pressupostos, allò que el Suprem diu «el fenomenal lío», convertit en el cas Castor català. Nosaltres sembla que també tenim les nostres pífies nacionals. Els pactes a la comissió Pujol; la pinça entre el Grup Socialista i Convergència i Unió, que, per sort, la vam poder corregir a última hora, després d'una sessió vergonyosa on es tapaven mútuament les misèries, venia precedida, per cert, dels pactes a les conclusions de la comissió de sanitat. Les seves actuacions durant les negociacions amb Eurovegas, primer, i amb Barcelona World, ara; d'això no en podem dir transparència. O les diferents lleis òmnibus. Podem continuar; especialment, amb la gestió del departament de sanitat: què ha passat amb els sous dels alts directius, la parcel·lació de l'ICS a Lleida, o un munt d'exemples. I fins i tot aquesta mateixa ponència, permetin-me que els ho digui; després de molt de temps, molts anys de treball, al final hi han hagut unes presses –les presses sempre són males conselleres–, unes presses que han fet, doncs, que determinades decisions, no sé si s'han acabat de prendre en el marc de la ponència, o bé ja venien amb un acord del braç.

Però, clar, ara em diran que sí, i ens ho han dit. El senyor Montañola quan parlàvem de la Llei de mesures ja ens ho deia: ens diran que sí, que són el Govern més transparent perquè així ho diu la llista feta per l'ONG Transparència Internacional. I ja els ho he dit més d'una vegada: la mateixa entitat que va acreditar el Govern de Sabadell, el Govern del senyor Bustos, dos anys abans –dos anys abans– que tres-cents moscos d'esquadra entressin a l'ajuntament en una operació contra una presumpta trama de corrupció. Per tant, l'aval a nosaltres no ens serveix.

I aquí tenim un govern que ha fet de l'opacitat una peça clau de la seva acció de govern. Els en posaré un únic exemple, un sol exemple. El senyor Herrera se'n deu recordar: en la seva intervenció presentant l'esmena a la totalitat precisament d'aquesta llei per part del nostre grup, una intervenció que va fer el dia 24 de juliol del 2014, aquell dia vostès al senyor Herrera li van dir de tot. Aquell dia al Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida ens van dir de tot perquè parlàvem de transparència, perquè parlàvem d'opacitat, perquè parlàvem del comportament del Govern de Convergència i Unió. Aquell dia, com molts altres, en aquest aspecte ens van dir de tot.

Això va ser el 24 de juliol del 2014. Saben què va passar un dia després?, saben què va passar el 25 de juliol del 2014? Tots just un dia després que aquest Parlament va vetar l'esmena a la totalitat d'aquest grup, saben què va passar el 25 de juliol? Doncs, que l'expres-

sident Pujol va confessar que és un delinqüent fiscal. Això va passar només un dia després, vint-i-quatre hores després de la discussió de l'esmena a la totalitat en aquest Parlament i després que vostès van atacar el senyor Herrera i el Grup Parlamentari d'Iniciativa i d'Esquerra Unida.

Avui, per tant, aprovarem aquesta llei. Nosaltres votarem en contra de tot el que té a veure amb el títol segon i de com queda definitivament organitzada la comissió de garantia, perquè no ho compartim. I ens abstindrem en la resta de l'articulat.

Esperem que demà aquest país no torni a tenir un altre ensur, perquè no ens ho podem permetre; esperem que no torni a passar, que no tinguem un altre ensur com el del dia després del 24 de juliol. I aquesta segurament és la falta d'ambició que trobem a faltar en l'acció del Govern i que veurem com s'acaba aplicant aquesta llei, perquè amb brutícia política, i permetin-me que ho digui d'aquesta manera, nosaltres que diem que volem fer una Catalunya neta –volem fer una Catalunya neta–, el que cal fer..., en corrupció i en corrupteles aquest país, per desgràcia, està a la mateixa alçada que l'Estat espanyol. Quan dèiem que el Govern del Partit Popular del senyor Rajoy ens pot fer un màster en corrupció, per desgràcia Catalunya en aquest aspecte no té un tret diferencial, per desgràcia no podem exhibir un país net, un país políticament net. I aquesta hauria de ser l'ambició d'aquesta Llei de transparència, d'accés a la informació i del bon govern: poder exhibir un país políticament net.

Per tant, hauríem d'intentar bastir –i aquesta llei hauria d'haver estat la primera pedra per intentar-los bastir– els fonaments perquè en aquest país no hi torni a haver mai més un 25 de juliol com el 25 de juliol passat, en què el senyor Pujol va anunciar que era un delinqüent fiscal; perquè mai més, ni aquí ni enlloc del país, puguem tenir episodis de falta de transparència i de corrupció com els que hem viscut.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats, companys de ponència. Miri, senyor Calbó: no –no. Hi ha una dita castellana que diu: «Hay quien ve la paja en el ojo ajeno y no ve la viga en el suyo.» No ens vingui a donar lliçons vostè, ni els de Convergència, de transparència política. I no és una qüestió de miopia, com vostè diu –no és una qüestió de miopia–, és una qüestió de posicionament polític. En l'exercici de la nostra llibertat com a grup parlamentari hem decidit que no serem còmplices d'un govern que actua amb opacitat. I ja m'hi referiré, ara vull parlar de la llei –ara vull parlar de la llei.

Dos anys i set mesos de negociacions, de ponència i de treball, i una aprovació a corre-cuita, senyor Cominàs –a corre-cuita. Amb el que hem treballat, se-

nyor Corominas, ja ens podria haver deixat respirar per poder garantir que les esmenes s'haguessin ordenat i s'haguessin incorporat a la llei amb una mica més de rigor de com ho hem fet.

Però bé, dit això, jo vull agrair tota la feina feta. Han sigut molts dies, molts divendres de treball –molts divendres de treball–, i una paciència infinita del senyor Bayona, al qual vull agrair, també, tot el que ens ha ensenyat, tot el que ha treballat, i de tots els membres del seu equip tècnic, inclosos també els lingüistes, que ens ajudaven a encabir aquelles expressions que no estaven del tot d'acord amb els criteris que la lingüística ofereix, no?

Quin és el posicionament de Ciutadans davant aquesta llei? Doncs, miri, senyor Corominas, des del principi nosaltres vam manifestar-nos favorables a qualsevol mesura que anés a favor de la transparència política –a qualsevol. De fet, nosaltres vam ser els primers a oferir a tots els grups parlamentaris un document en el qual hi havia tot una sèrie de punts per tal que poguéssim arribar a un acord; no se'ns va fer cas ni se'ns va tenir en compte.

Van començar les fotos i les cimeres. Però el cert és que hi havia un text de ponència que venia d'una altra legislatura que vam començar a treballar i en el qual nosaltres hem intentat contribuir de la millor manera possible, a fer les aportacions necessàries, per tal de garantir dues coses: primer, una millor qualitat democràtica, que era el que ens demanava la societat en general de la gestió política, però també no només per la regeneració política, sinó per garantir una transparència.

I què és el que nosaltres volíem? Doncs, nosaltres volíem que hi hagués control del diner públic, perquè durant tot el període de les eleccions la gent el que reclamava és més control de com es gestiona el diner públic, d'on van a parar els diners que són dels ciutadans i que s'inverteixen en la gestió pública. I, per tant, nosaltres estàvem d'acord a fer una llei, hi estàvem absolutament d'acord.

I aquesta llei la veritat és que incorpora moltes coses que són positives, i, senyor Calbó, nosaltres ens sumem a aquests passos. És una llei que garanteix el dret d'accés a la informació; és un dret instrumental, un dret, diguem-ne, de nova generació, que garanteix que les persones puguin accedir a l'Administració pública, sigui de la mena que sigui, i en puguin obtenir la informació que necessiten. I a més a més també garanteix, no del tot però sí en part –i vostè n'ha fet esmenes que nosaltres hi hem donat suport–, el control de la gestió del diner públic. Recordi tota aquella batalla que vam tenir dintre de la ponència pel que feia al control de la liquidació de les subvencions, o, per exemple, quan vam discutir sobre la necessitat que la Generalitat publicués quin era el deute reconegut als ajuntaments, que també hi havia certes dificultats.

És a dir, nosaltres hem volgut contribuir a aquesta transparència, i, a més a més, perquè també pensem que és bo que la gent tingui mecanismes de participació –mecanismes de participació–, i que pugui adreçar-se a les administracions públiques i obtenir aque-

lla informació que consideri oportuna, del seu interès, i obtenir-la.

Per tant, nosaltres ens hem sumat –ens hem sumat– en molts compromisos, hem fet aportacions, però creiem que, sincerament, aquest control, aquesta traçabilitat a què es referia la senyora Calvet quan parlava de garantir aquesta traçabilitat del diner públic, de saber, com deia el senyor Mena, d'on va a parar cadascun dels euros que s'inverteixen en gestió pública, amb aquesta llei no està garantida –no està garantida–, i aquestes coses a nosaltres ens fan dubtar, no? I davant situacions de corrupció com les que estem vivint, doncs, jo crec que hem de ser més rigorosos a l'hora d'assumir compromisos, compromisos que garanteixin que respondrem a aquells requeriments que ens fa la ciutadania.

Quins aspectes ens sembla que tampoc són adequats en aquesta llei? Doncs, home, miri, vostè, que representa el Partit Popular i que ha fet i ha posat en marxa una llei bàsica de transparència, doncs, deu convenir amb mi que aquesta llei generarà conflictes de competències –generarà conflicte de competència–, perquè aquesta llei no es correspon ni es coordina amb la llei bàsica. I hi han aspectes com..., per exemple, la llei bàsica estableix un règim general per a les entitats locals, i en l'actual règim general que estableix de transparència la llei catalana hi ha elements que no són coordinables i, per tant, generarà conflictes en l'aplicació i conflictes de competència.

Però és que hi ha un altre tema. Escolti'm, el senyor Mir –un dels compareixents, expert en dret públic– ho va dir. Si la llei bàsica estableix que és necessària una contraprestació per part de les administracions públiques en resposta a la petició ciutadana, com és possible que nosaltres regulem el silenci positiu? Per començar el senyor Mir va dir: «El silenci positiu, el silenci administratiu, ja és una anomalia del dret espanyol» –ja és una anomalia–, «perquè normalment, a la resta dels països del món, quan algú s'adreça a una administració pública ha de rebre'n resposta, perquè les administracions públiques estan al servei dels ciutadans i de les empreses, i necessiten una contraprestació.» Per tant, el silenci negatiu és una anomalia –és una anomalia. I, a més a més, nosaltres hi afegim que ja hem de donar per descomptat que l'Administració respon positivament a una cosa que li hem demanat quan no hi ha resposta. Generarà conflicte, i, a més a més, és anacrònic, i és absurd. I, per tant, aquí, nosaltres tampoc hi estem d'acord.

Però, escolti'm, hi ha una altra cosa: el tema de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació, tal com ha quedat configurada en aquesta llei. Nosaltres vam dir des del primer dia que a la resta de països europeus aquest era un organisme que estava vinculat a l'oficina del Síndic de Greuges com a conseqüència que el síndic és la persona que rep les queixes de les disfuncions administratives: quan una administració no funciona els ciutadans s'adrecen al síndic, i és el síndic el que fa els requeriments perquè l'Administració funcioni correctament.

I resulta que se'ns diu: «No, no, això no. Això no perquè no garanteix tota la neutralitat ni tota l'objectivi-

tat.» Però, clar, no podem crear un nou organisme perquè estem en temps d'austeritat i no tenim prou diners públics. I resulta –resulta– que, de manera subreptícia, que en diuen, creem una comissió en la qual diem: «Entre tres i cinc experts que cobraran una morterada, i, a més a més, l'adscrivim a un departament del Govern, amb adscripció governamental.»

Escoltin, quina garantia de neutralitat és aquesta? «Ah!, és que els designarem parlamentàriament.» Faran designació parlamentària, entre tres i cinc. Escoltin, que són neutrals, els membres del CAC? Que són neutrals, els membres del Consell de Garanties Estatutàries, on hi ha un secretari general d'Esquerra Republicana? Que són neutrals, els senyors de la Sindicatura de Comptes que aquesta mateixa legislatura els hem nomenat i han reconegut que tenen carnet del Partit Socialista? Escolti'm! I diu el senyor Herrera: «Que són neutrals, quan a una sindicatura de comptes hi ha un síndic que fa un informe sobre com funciona la sanitat pública a Catalunya que no agrada al Govern i el fan fora, i el veten?» Això és transparència? Això és garantia de neutralitat i d'objectivitat? Perquè jo crec que no. No ens hem garantit aquesta transparència, no l'hem garantit amb aquesta Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació.

Però, miri, per nosaltres hi ha una altra cosa que és molt més important, també, i és el fet que en els límits que s'han establert, doncs, s'hi hauria d'haver tingut més cura. Deia algun dels anteriors membres que han intervingut que era necessari combinar i ordenar les competències que tenen els diferents organismes que atenen o que poden intervenir en una qüestió com és garantir la transparència: l'Oficina Antifrau, l'Autoritat de Protecció de Dades, la Sindicatura de Comptes i ara aquesta Comissió de Garantia de Dret d'Accés a la Informació.

Doncs, home, per exemple, va venir el síndic de comptes i va dir: «Jo amb aquesta llei no puc garantir que la traçabilitat del diner públic estigui garantida, perquè a mi em costa» –i era el president de la Sindicatura de Comptes, eh?

Ve la senyora Barbarà –directora de l'Autoritat de Protecció de Dades– i ens diu que això que diu vostè, senyor Calbó, no és cert. No són dos drets: el dret a la protecció de dades i el dret d'accés a la informació; ella, que és la directora de l'Autoritat de Protecció de Dades, va dir que el dret d'accés a la informació és una excepció del dret de la protecció de dades, i que hem d'establir els límits amb una mica més de rigor –amb una mica més de rigor. (*Veus de fons.*) Sí, sí, ho va dir ella; va dir: «El dret a la informació és una excepció al dret a la protecció de dades, les dades han d'estar protegides», i, per tant, que havíem de regular amb una mica més de rigor quins eren els límits d'accés a la informació.

I, escolti'm, al tema de l'Oficina Antifrau jo no m'hi referiré perquè no riguin, però bé. Ja ho deixo perquè crec que en ponència ja n'hem parlat a bastament.

Però el que preocupa el Grup Parlamentari de Ciutadans, senyor Calbó i senyor Corominas, és més aviat la part que va referida al bon govern, perquè quan parlem de «bon govern» parlem d'ètica política, parlem de vo-

luntat política de ser transparents. Hi va haver un dels compareixents, que no m'hi referiré perquè no l'associïn a re, que va dir: «Escoltin, la transparència política té com un doble nivell.» I tot això que estem fent està molt bé: els portals de transparència, les lleis de transparència, els mecanismes de participació, tot això està molt bé. I nosaltres ens hi sumem, senyor Calbó, nosaltres no volem dir que no ens sumarem a això, perquè és cert que ens sumem a aquestes qüestions. Ara bé, aquest segon nivell, que forma part de com es configuren les decisions polítiques, és aquest el nivell que nosaltres no veiem en aquest Govern. És a dir, la voluntat política de ser transparent en la presa de decisions, perquè cada decisió que pren cadascun dels consellers d'aquest Govern afecta el diner públic i afecta els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya en el seu conjunt.

I, per tant, com que això és un servei públic, això d'estar al servei dels ciutadans i no al servei de l'interès personal i partidista en molts casos, com veiem aquí, no ens agrada la manera que té d'entendre aquest Govern la transparència. I no ens agrada perquè, per exemple, es neguen i veten la presència de responsables polítics en comissions d'investigació.

I avui el nostre grup parlamentari tornarà a demanar la presència de qui va ser conseller en cap i conseller d'Economia a la comissió d'investigació del cas Convergència.

Però és que també volem que se'ns vinguin a donar explicacions de com es van prendre les decisions en el cas Spanair. I no tindrem resposta, no tindrem cap mena de resposta. I volem saber per què es veten síndics a la Sindicatura de Comptes quan fan informes que no agraden al Govern perquè posen en solfa com s'ha gestionat la sanitat pública. I també volem saber per què el conseller al qual vostè es referia aquí no ens dóna la liquidació de les subvencions públiques que atorga perquè són diner públic.

I, en aquest sentit, em vull referir a una altra de les qüestions, i és com ha quedat la situació dels parlamentaris. Perquè els parlamentaris resulta que, tal com vam comentar en un dia de ponència, ara tindrem menys drets que els que té un ciutadà. I, per tant, jo encoratjo a tots els parlamentaris que posem fil a l'agulla per tal de garantir-nos, també, els drets necessaris perquè puguem fer efectiva aquesta funció de control del Govern que nosaltres tenim atribuïda. I, per tant, hem d'anar ràpidament a la reforma del Reglament parlamentari.

Per tant, dit això, jo els ho avanço, nosaltres ens abstindrem en aquesta llei, però no perquè estiguem en contra del seu contingut i perquè no ens sembli absolutament necessari, però la transparència és una qüestió d'actitud, de voluntat política; d'actitud i voluntat política que nosaltres no reconeixem en aquest Govern de Convergència i Unió.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, per a la defensa de les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Jo..., que volia escoltar la intervenció de la CUP, i no recordava que procedimentalment ens tocava a nosaltres. Bé. Presidenta, consellers, vicepresidenta, diputats, diputades, faré una valoració inicial sobre la llei, dotze punts que ens sembla, a nosaltres, que són bàsics per entendre els canvis que porta aquesta llei i una reflexió final.

En primer terme, qualsevol llei de la transparència que s'ha fet en modernitat persegueix tres objectius. Un, primer, que és legitimar l'acció pública. I, per tant, apoderar una confiança que en aquest moment està molt allunyada de la ciutadania i, per tant, recuperar credibilitat, i també posar en valor el que estem fent alguns que ens hem compromès a fer una tasca pública durant uns anys. I, per tant, un primer objectiu de legitimar aquesta acció pública.

Un, segon, de prevenir conductes poc honestes o directament la corrupció. Evidentment, això de vegades es barreja amb tot, però és un segon objectiu important.

I el tercer: millorar l'eficiència de l'Administració. A més qualitat democràtica, una administració més eficient i amb menys costos. Per tant, més qualitat democràtica com a objectiu tercer.

Aquesta llei que avui aprovarem és una llei que, com s'ha dit, té voluntat de ser estructural, de canviar coses, de crear un nou marc jurídic a Catalunya. Un marc que aquests dies ens preguntaven si podíem comparar-lo amb el marc jurídic de Madrid. Aquesta llei no vol comparar-se amb res, no és un indicador bo això d'intentar fer les lleis a veure qui la fa abans o qui fa més articles o si l'hem de comparar per aquí o per allà; la fem per convenciment. I, per tant, aquesta llei el que té, sobretot, no és aquesta voluntat conjuntural, sinó estructural: crear una nova dinàmica, com s'ha dit, entre el ciutadà i les administracions. I aquesta nova dinàmica creiem que l'aconseguirà.

Evidentment, avui farem una valoració apriorística, fins que aquesta llei no s'apliqui, i durant anys no sabrem si els objectius que avui perseguim, finalment, doncs, seran assolits.

Des d'un punt de vista, també, del compliment de la llei, aquesta llei vol transformar, al final, uns principis, que són: el de la transparència, el d'accés a la informació, el del bon govern i el govern obert més enllà dels principis, amb una llei. I, per tant, que són drets i obligacions; i sense aquests drets i obligacions difícilment la podrem arribar a complir.

Dels dotze punts que vull analitzar bàsicament em centraré, primer de tot, en l'àmbit subjectiu. Estem establint un nou dret subjectiu, un dret fonamental per al ciutadà, que és el dret d'accés a la informació. I, per tant, a qui va adreçat? De cara a les administracions, a les empreses, als particulars? Va adreçat a tothom. I, per tant, el primer debat que vam tenir, a fons, va ser qui es quedava fora de l'aplicació d'aquesta llei; excepte a aquells que no els la podem aplicar, perquè jurídicament no els la podem aplicar, evidentment va adreçada a tothom: administracions enteses en la se-

va àmplia concepció, tothom que també presta serveis d'interès general, tothom que treballa en consorci, etcètera, que presti serveis per a l'Administració, ens locals, també tot el que són els organismes estatutaris –el Parlament, els grups d'interès–, i també, important, tots aquells privats que rebin, d'una manera o altra, fons públics, amb un límit de 100.000 euros o del 40 per cent de la seva activitat amb un mínim de 5.000 euros. Això és tothom.

I aniré desgranant, també, algunes de les mitges veritats o directament..., quan es falta a la veritat d'una manera conscient, totalment o parcialment, es diu una mentida. I, per tant, les mitges veritats o mentides directament que han dit tant la senyora Mejías com el senyor Mena en la seva intervenció. Aquesta és una primera: va adreçat a tothom a qui es pot adreçar. I a qui no es pot adreçar jurídicament, és a dir, a qui no li podem imposar les obligacions d'aquesta llei perquè jurídicament no es pot imposar, doncs, no podem fer-ho. I vostè ha fet una llarga llista que la meitat de les coses que ha dit ja estan acceptades en aquesta llei. I el que no hi és, és senzillament perquè jurídicament no pot ser així.

El segon punt important d'aquesta llei és la transparència. És una obligació de l'Administració; de fet, és una obligació que deriva del mateix Estatut, de l'article 71.4. I això representa, sobretot, publicitat activa de les administracions cap enfora. I determinem tot allò mínim de què les administracions i tots els obligats per aquesta llei han d'informar ja directament. I, per tant, no a requeriment, sinó aquesta publicitat activa inicial.

Aquesta publicitat activa sobretot es vehicula a través del Portal de la transparència. Va haver-hi un debat interessant: volíem integrar totes les informacions que es puguin integrar dels diferents portals públics i d'aquells obligats que hi ha a la llei, de tot Catalunya. I els mateixos compareixents ens van dir: «Home, una cosa és que integreu tota aquella informació que voleu integrar, però l'altra interconnecteu-la, perquè serà impossible de fer.» I, per tant, sobretot dirigit als ens locals, excepte en l'activitat econòmica, tota la resta serà integrat i/o interconnectat.

Per tant, per exemple, la traçabilitat de l'euro a què es referia el senyor Mena està garantida. Sí que en aquest portal hi haurà tota la traçabilitat de l'euro públic. Per tant, des que un euro públic s'atorga fins a on va parar i la seva justificació ho sabrem en aquest portal, tal com disposa la llei, i, per tant, no hi haurà cap excepció.

Aquí també, aportació fonamental dels compareixents A l'Administració: el registre de contractes de la Generalitat, que ja està ampliat als ens públics, a tots els ens locals, i que la majoria ja s'hi han adherit, serà obligatori per a tots. Per tant, tots els contractes estaran en aquest portal, i també tots els convenis que faci l'Administració, que ara no hi són. I, per tant, hi seran en un sol portal.

També, la reutilització gratuïta de dades, aspecte importantíssim. La informació obligatòria d'aquests portals està regulada i, per tant, els n'estalviaré la lectura.

El tercer punt important: el dret d'accés. Es configura com un procediment clar, innovador, garantista per al ciutadà i ràpid. És un canvi profund a les administracions, és un dret subjectiu, un dret fonamental, com els deia abans, i, per tant, el que canvia és el concepte sobretot de qui és aquesta informació. La informació de què disposen les administracions i els obligats d'aquesta llei no és de l'Administració, és del ciutadà. I, per tant, entre la publicitat activa obligatòria que ja tenen les administracions i aquest dret d'accés que aquesta llei regula, el ciutadà té garantit que pot accedir pràcticament a tota la informació de què disposen l'Administració i els obligats per aquesta llei. No s'ha de justificar l'interès, no hi ha límits excepte quan col·lideixin drets. I aquí és l'únic límit que hi ha: la col·lisió de drets. I està prou emparat no només per aquesta llei, sinó per altres lleis.

I silenci positiu en cas de resposta. El quart punt és el silenci positiu. Va ser un debat, jo crec, molt ric, tant polític com jurídic, i va haver-hi, doncs, compareixents, com s'ha dit, que dubtaven que poguéssim tirar endavant el silenci positiu. Hi ha hagut aquí una opció política d'alguns grups que hem decidit tirar-ho endavant malgrat tot, això sí, amb una petita modificació d'aquells casos en què l'Administració no respongui i la documentació que es demani no pugui ser subministrada, perquè conté dades personals o el que sigui, no hi haurà silenci positiu.

Però sí que fem una aposta clara, per què? Doncs, perquè l'Administració normalment respon, però quan no respon –i fa trenta-cinc anys que vam recuperar la democràcia en aquest país i això se segueix donant– el ciutadà es queda desemparat. I, per tant, amb el silenci positiu el que fem és crear un mecanisme, a més, amb un sistema de sancions prou clar perquè l'Administració redefineixi processos, perquè l'Administració s'acostumi a respondre, perquè l'Administració sàpiga que si fa silenci en la seva resposta haurà de respondre igualment i, a més, amb sanció.

Per tant, el silenci positiu és, sí, una opció política que hem fet alguns. I que, malgrat que alguns experts no ens els van aconsellar, creiem que la voluntat majoritària de la ponència farà canviar inèrcies, vencerem també resistències històriques de canvi que hi ha a l'Administració, no per culpa de ningú, sinó perquè tenim aquesta inèrcia des del principi, i, per tant, també és una garantia d'aquest dret del ciutadà.

El cinquè punt, la comissió del dret d'accés; la comissió de la garantia del dret d'accés..., que ningú s'enganyi, nosaltres també érem partidaris de fer un òrgan diferent, però no vam fer consens a la comissió. I vostès se'n recorden, nosaltres volíem fusionar-ho tot, però no va haver-hi consens a la comissió. I, per tant, quan no hi ha consens el que fem uns i els altres és cedir en benefici que hi hagi una proposta que sí que faci consens. I és el que vam fer.

I el que s'ha configurat és una nova alçada administrativa, que el ciutadà hi podrà concórrer de manera gratuïta i ràpida per assegurar aquest dret d'accés. I aquesta nova alçada administrativa està regulada en

l'article 39.2 i en l'article 41.1. Senyor Mena, vostè ha llegit una part de l'article, una petita part.

Article 39.2: «La comissió ha de complir les seves funcions amb plena independència orgànica i funcional –amb plena independència orgànica i funcional.» Amb plena independència orgànica i funcional, senyor Mena.

I l'article que ha llegit vostè diu: «La comissió de garantia ha de ser adscrita al Departament de la Generalitat que el Govern determini.» Molt bé. I acaba: «Sempre respectant la independència orgànica i funcional, i només pot, el Govern, dotar la comissió de mitjans personals i materials.» Res més. Inclús per aprovació del Reglament, com ha dit el senyor Calbó, ha de venir aquí. I serà vinculant allò que digui el Parlament quant a aquesta independència orgànica i funcional; per tant, una altra mentida.

El sisè punt, els grups d'interès. És innovador. Ens hem atrevit, i potser tothom hi ha passat una mica per sobre. M'agradarà escoltar la intervenció del David Fernández, de la CUP, en aquest sentit, perquè ens hem atrevit a regular els grups d'interès. Ningú s'hi ha atrevit. Hi ha una primera regulació de registre a nivell europeu, però a l'Estat espanyol no hi ha cap regulació i nosaltres som els primers.

Què hem fet? D'una banda, registre d'aquells grups que influeixen en la presa de decisions en política, legítima. I, per tant, no fem veure que això no existeix perquè existeix. Dos, codi de bona conducta d'aquests grups. I tres, sanció, en cas que aquests grups se'n vagin, d'alguna manera, de les seves funcions que no compleixin aquest codi de conducta i, per tant, influeixin d'una manera que no està prevista en la llei.

Això és novetat, és innovador i només per això gairebé que ja val la pena la llei. I, per tant, tots aquells que no hi donen suport, realment estrany de considerar.

Al bon govern ja s'hi ha referit, i al govern obert –aniré una mica de pressa, per acabar la intervenció. I vaig directament al sistema de garanties propi. També va ser un aspecte criticat inicialment que aquesta llei tingués un sistema de sancions propi, però crec que és el que dóna garantia de compliment. És el que dóna garantia que refarem tots els processos administratius que calgui i que el ciutadà finalment, si algú no compleix, tindrà la garantia que aquell funcionari, aquell electe que no ha complert el que diu aquesta llei tindrà la sanció que li pertoca.

També ampliïm competencialment els àmbits de competència del Síndic de Greuges, del Síndic de Comptes i de l'Oficina Antifrau. I també hi hem passat molt per sobre, però l'avaluació d'aquesta llei la farà el Síndic de Greuges. Em fa gràcia que segueixin dient que el Síndic de Greuges hauria de tenir la transparència. El Síndic de Greuges no és un òrgan decisor, no és un òrgan administratiu que pugui prendre les decisions que prendrà la comissió del dret d'accés, i, per tant, barrejar les funcions hauria estat un desastre; a més, qui hauria avaluat el mateix Síndic de Greuges en aquesta funció? El Síndic de Greuges té la funció, precisament, de fer aquesta avaluació, per sobre de tota la

lleï, per sobre de tots els altres òrgans, i evidentment, també, avaluar el compliment del règim sancionador, que a això també s'hi ha referit poca gent, i jo crec que és important.

De l'aplicació de la llei, que és el títol novè, agrair les aportacions que es van fer en ponència, perquè crec que l'han enriquit molt. L'obligació de la Generalitat de donar suport a les entitats del tercer sector, a totes aquelles entitats que tenen poca estructura; també als ens locals que poden complir les obligacions de transparència a través dels òrgans supramunicipals –consells comarcals, diputacions–, perquè aquesta llei tindrà una primera posada en funcionament que, evidentment, canviarà coses. I el que determinarà la llei és que sigui la Generalitat qui faciliti en aquests òrgans el seu compliment.

També, una altra mentida, i aquesta molt gran, perquè és de primer de dret, ho sento, i ara ho dic –no ho he dit fins avui, però fa dos anys que dieu el mateix–: és de primer de dret, la separació de poders. El Parlament s'ha d'autoregular, i ho posa en l'article 58.1 de l'Estatut. I això és així, i no ho seguiu dient perquè és una mentida gran que el Parlament no estigui dintre del que preveu aquesta llei. Tenim sis mesos per complir-la i, a més a més, a part de dir el 58.1, diem que en cap cas pot comportar un règim inferior de garanties del que estableix aquesta llei, i ho posem expressament. Per tant, una mentida més, i a base de mentides al final, doncs, evidentment es pot construir un discurs.

L'entrada en vigor, important: primer, dir un any; se'n faran sis mesos –excepte els ens locals, que al títol 2, només al títol 2, que és el de la publicitat activa, tindran un any. I, evidentment, la comissió es pot escollir en els quatre primers mesos.

Acabo amb una reflexió final: crec que complim un compromís electoral d'aquesta legislatura. Tots aquells que diuen que al Parlament fem poca cosa, o inclús vaig sentir en alguna entrevista que a vegades alguns no treballen, o treballen poc, doncs, bé, en tot cas, els traurem la raó: han treballat molt, i han treballat bé, i a més és estructural, i és per quedar-se, aquesta llei, per quedar-se temps.

Evidentment, de corrupció n'hi ha a tots els sistemes polítics, i davant de la corrupció podem tenir dues actituds: una, la descriptiva i la de política protesta –i aquesta és còmoda, és molt còmoda. Descrivim la realitat, «aquest fa això, aquest fa allò», i ens ho tirem pel cap. I l'altra és la de comprometre's, la de responsabilitzar-se, la de prendre riscos, la d'assumir aquesta llei, del principi fins al final, perquè aquesta llei, curiosament, l'han fet tant Iniciativa com Ciutadans, des del principi fins al final. I se n'han desmarcat al final, per què? Per què aquests intents de desmarcar-se'n al final? Per marcatge polític? Perquè hi han eleccions municipals? Perquè hi han altres eleccions? Per quin motiu? No hi ha un motiu –no hi ha un motiu real. La qualitat democràtica la millorem entre tots amb actituds individuals i col·lectives, no amb actituds de fer tota una llei en coresponsabilitat i al final desmarcar-se'n, que és el que han fet alguns. En tot

cas, cordialment, jo crec que els arguments que avui han escollit per dir que no votaran aquesta llei aguanten una tertúlia del matí, però no aguanten un debat conceptual i ideològic. I, per tant, quan vulguin els lliuro..., els fem aquesta consideració.

Acabo. Aquesta és una llei valenta; va en la línia de les cinquanta-una mesures que el president de la Generalitat va proposar en el seu moment el 2013, i vol canviar inèrcies històriques, i, sobretot, ens donarà una oportunitat real de reconciliació entre els ciutadans i les administracions (*l'orador estossega*)... –perdó, estic constipat–, les administracions i els electes. Res més.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per acabar, per fixar el seu posicionament té la paraula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres. Una reflexió prèvia, abans d'entrar en matèria, i seria una lectura més política i més cultural, i segurament més antropològica, i després la part més juridicollegal.

És veritat, i s'ha parlat molt de crisi –de la crisi de legitimitat, de la crisi de credibilitat, de la crisi profunda de confiança–, però és que ara..., com a alternativa moltes vegades s'ha elevat la transparència a categoria de bastió salvador, rere un cicle encara inacabat i encara inconclus, i trufat i farcit de desafecció i de desconfiança respecte a l'abast real, consolidat o percebut de la corrupció.

És obvi que per definició tot poder és opac, és ocult, és silent, és mut, és tancat, i que tot abús de poder requereix sempre una llei del silenci o bé una efectiva llei de propaganda. Però en aquest punt..., des de la primera reflexió, perquè la transparència s'ha convertit en un element terapèutic, necessari, pràcticament essencial per a la democràcia.

La demanda de transparència sorgeix precisament d'aquesta crisi, d'aquesta manca de confiança, raonada i raonable; però és veritat que té més de llei i resposta..., de resposta pràcticament punitiva, de vigilància, de control i càstig, que d'aprofundiment i radicalitat democràtiques. Perquè som on som, i aquesta és una resposta jurídica a aquesta realitat.

És veritat, i ho vam dir en l'últim debat sobre la llei de transparència, que el mateix desig de transparència absoluta és una utopia irrealitzable, i segurament indesitjable, no?, perquè les cultures del panòptic no són estrictament les millors.

Finalment, la societat de la transparència que s'exigeix avui neix d'una paradoxa, no? Dic que és una societat de la desconfiança i de la sospita, i l'elaboració d'aquesta llei, precisament, respon o constata aquesta desconfiança estesa en les institucions públiques i en

l'àrea de les finances també públiques, i per això hi ha aquest afany de control.

Hi ha un risc, el de la transparència, que és que ens quedem sent espectadors, no?, i que al final també hi ha certs convits que ens conviden a ser nihilistes, a no creure en res ni en ningú; i que la transparència mal reflexionada precisament porta a aquesta dualitat del panòptic de veure-ho tot sense ser vistos nosaltres. Per tant, una societat perillosament que avança per la desconfiança mútua; al final m'hi referiré.

També és veritat que estem en un dilema curiós, no?, que s'han alterat les tornes, s'ha capgirat i trastocat tot, i al final tenim una autèntica transparència en les nostres vides personals, a través de la implosió de les xarxes socials, i, en canvi, s'ha posat la privacitat sobre les pràctiques del poder. I el que volem precisament és alterar aquesta lògica: privacitat en la vida íntima de cadascú, i publicitat en l'esfera de tot poder constituït.

Per nosaltres, sí que és un pas imprescindible, i és necessari, i fins i tot és un avenç interessant, encara que arribi, com s'ha dit, 250 anys després de la primera llei de transparència europea, tres anys i mig després de la ponència que va arrencar el juliol del 2011, com recordava el senyor Corominas al principi.

Però és veritat, i ja avancem que la CUP - Alternativa d'Esquerres, amb les esmenes reservades, votarà a favor de moltes; votarà en contra del text, però també perquè val la pena apujar més, aquesta vegada, el valor del dissens que el valor del consens. Si depengués de nosaltres, dels tres vots de la Candidatura d'Unitat Popular, segurament ens ho pensaríem; però pensem que precisament, quan surt una llei, val la pena posar allò que genera el nostre dissens i els déficits que hem detectat, malgrat, hi insistim, que per nosaltres és un avenç necessari –podem dir que parcial, que limitat, i ara explicarem per què.

Destacarem, primer, allò positiu, molt ràpidament: que s'acabi amb el silenci, no?, a l'Administració, el silenci administratiu, ens sembla correcte; l'alternativa, com referia també la diputada Carina Mejías, no ens sembla que sigui l'alternativa, simplement el que cal és una resposta àgil i ràpida. Es garanteix, efectivament, el dret a l'accés a la informació des dels setze anys, un dret concebut com a dret subjectiu. I això és un avenç que no es pot negar, amb les conseqüències jurídiques que suposa, malgrat que també hem de reconèixer que la jurisprudència, com recorda el Síndic de Greuges, ja ha denegat aquest caràcter fonamental d'aquest dret. I això podria alertar-nos d'un risc que avancem posteriorment amb una regulació restrictiva o poc garantista, o que s'hagi de claudicar de bones a primeres en qualsevol supòsit de col·lisió o de confrontació amb altres drets.

La tercera, també, com apuntava en Lluís Corominas, és veritat que va molt més enllà de les administracions, que s'hi incorporen organismes autònoms, la Sindicatura de Comptes, l'Oficina Antifrau, i també partits, associacions i fundacions vinculades a patronals i sindicats, i també aquells que estan afectats per la transparència de les transferències, ho direm així: aquells que reben recursos públics, que també hauran de retre

comptes. Avui és un bon dia, quan veiem com..., no?, que l'Ajuntament de Barcelona li va donar 8 milions d'euros a l'amant del rei i no va presentar cap factura. Avui ho sabem, s'ha fet públic –es va fer públic ahir, no?

I la quarta, efectivament, el règim sancionador. Ens sembla positiu, òbviament, a diferència d'altres models, que hi hagi règim sancionador.

Deia el senyor Corominas que hi ha política protesta, hi ha política proposta i hi ha política alternativa. Per nosaltres, la transparència no és un reclam; és la nostra pràctica, la pràctica de les CUP, des de fa molt de temps. Ho poden trobar tot a la pàgina web, l'exercici de la voluntat política de ser transparents: què cobrem, quins proveïdors tenim, d'on provenen els fons i quin origen tenen, cosa que altres..., perquè la llei no canvia la societat.

A l'altra banda, les crítiques, no? I en les crítiques de la balança, per començar serem autocrítics, perquè, com que som assemblearis, i també caiem en la crítica, en la potència de la crítica i en la potència de l'autocrítica, començarem per nosaltres mateixos. I és veritat que ho diem des de la impotència, segurament, però que no hem pogut ser en aquesta llei com hauríem volgut: som tres, molts de vostès ho saben, són més de trenta-sis àrees de treball en aquest Parlament, i, per tant, ens hi vam implicar activament al principi, vam fer jornades a Sabadell, vam treballar el nostre document, però òbviament no hem pogut ser-hi com voldríem. I ho diem maldant.

El contrapunt, aquesta altra feina feta amb la nostra pròpia transparència, celebrar, és veritat, la iniciativa tecnològica del 136, que si és desigual és veritat que li desitgem un llarg, un llarguíssim recorregut, i agrair, entre altres reunions que hem mantingut amb molts agents, no?, la persistència dels arxivers i de les arxiveres, perquè algú haurà de ser el garant de la memòria pública col·lectiva, ho diem així.

És veritat –i molt ràpidament, perquè no em queda temps, pràcticament– que hauríem preferit una llei exclusivament d'accés a la informació, des d'un punt de vista de tècnica legislativa, i, d'acord amb el conveni 205 del Consell d'Europa; que respecte a l'òrgan hem discrepat de com s'ha articulat, d'aquesta dependència que ara has de patir si era governativa o no; amb relació també a l'organisme de demandes denegades, també pensàvem que hauria de ser independent, unipersonal i de designació i vinculació parlamentària; que hi ha excepcions excessives –l'accés a la informació hauria de ser la norma, i circumscriure l'àmbit excepcional del secret a la mínima expressió–, i hi ha alguns conceptes jurídics que a nosaltres no ens convencen, no?: interessos privats, seguretat pública o informació protegida.

Finalment, pensem que hi ha una regulació nominal però laxa dels grups operadors que operen en l'àmbit dels serveis bàsics fonamentals; la pregunta sobre el Parlament no és tant sobre si és d'aplicabilitat, sinó quan arribarà –quan arribarà– al Reglament propi del Parlament, que sigui al més aviat possible; reconeixem, comparativament, el registre de grups de

pressió, de lobbys, però ens sembla insuficient; els règims sancionadors en alguns casos, quan afecta alts càrrecs, no ens queda clar com serà el procediment d'ordenació, d'incògnita i, sobretot, de resolució; la protecció de persones i servidors públics quan fan denúncies, no?, de casos d'irregularitats o anomalies a l'Administració pública –sempre tindrem la bústia ics del partit ics–, i una cosa que deia el senyor Calbó que és veritat: el canvi cultural és molt lent, i els canvis no es legislen, sempre vénen precedits..., aquesta llei ve precedida d'una demanda ciutadana molt –molt– forta contra una cultura administrativa, si ho volen, caciquista, tecnocràtica, despòtica, nepotista, clientelar i, fins i tot, autoritària en la relació administrat-administrador. Una voluntat..., i una cosa és la llei, i una altra cosa és la voluntat política, i per aquesta disfunció és per què votarem en contra.

Deia una cosa que tenia raó el senyor Corominas, és veritat: això respon a una de les tres crisis que viu aquest país –la nacional, la socioeconòmica i la democràtica–, de legitimació, de falta de confiança i de reclam, no?, de llums i taquígrafs sobre l'esfera del poder. La seva absència d'aquesta llei segurament està darrere també d'aquesta crisi de legitimitat, però, permetin que faci..., que aquesta crisi de confiança fonamentalment és sobre el poder polític, sobre el poder institucional i sobre el poder econòmic.

A la nostra companya o company, afectiu, no li exigim cada nit que sigui transparent ni li exigim que cada dia al vespre ens minuts amb qui ha parlat, què ha menjat, amb qui s'ha reunit o com s'ha gastat els calés o amb qui s'escriu WhatsApps; al conductor del transport públic no li demanem el carnet ni li diem si ha passat la ITV o li demanem, no?, si l'autobús està en condicions; com quan anem a menjar a un bar del barri no demanem com s'ha cuinat, qui ha cuinat, en quines condicions ni investiguem la cuina. La crisi de confiança és sobre el poder polític i sobre el poder econòmic. I, des d'aquest embat i des d'aquest combat, nosaltres reclamem aquesta transparència en l'àmbit públic, però també el retorn a la privacitat i a la intimitat en la vida de cadascú. És una exigència civil i ciutadana, que volem ser actors i no espectadors.

I si volen transparència, finalment, una última reflexió: vagin a veure, al Teatre Lliure, *Ruz-Bárcenas*. És un diàleg brutal, real, basat en fets reals, amb el que li diu Bárcenas al senyor Ruz, i allò sí que és transparència: totes les empreses que han finançat el Partit Popular, totes les constructores i totes les elits extractives. La cultura sí que està per la transparència.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Lluís M. Corominas i Díaz demana per parlar.) Senyor Corominas...

Lluís M. Corominas i Díaz

Sí, retirem l'única esmena que havíem reservat.

La presidenta

Retirada?

Lluís M. Corominas i Díaz

Sí.

(Joan Mena Arca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Mena...

Joan Mena Arca

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Mena Arca

Sí, miri, senyor Corominas, vostè sap, i n'és conscient, que des d'Iniciativa i Esquerra Unida hem treballat per aquesta llei i treballarem per l'aplicació de la llei. Però també és conscient que la llei s'hauria d'haver aplicat en un context que significués un punt d'inflexió del que està passant a Catalunya, i això no s'ha donat.

La sessió de control d'ahir n'és un clar exemple. Aquí vam parlar de l'ATLL, vam parlar de Tabasa, i s'imputava la família Pujol. Quina va ser la resposta del president de la Generalitat? Quina va ser la resposta del senyor Mas? Que el Govern de la Generalitat havia pujat en un rànquing de transparència. Segurament quan parlem d'aquestes coses no parlem el mateix llenguatge.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Sí, per al·lusions del senyor Corominas.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Diu, senyor Corominas, que els nostres arguments exposats no aguanten més d'una tertúlia política, no van més enllà d'una tertúlia política. Miri, el que Catalunya i els ciutadans de Catalunya no aguanten és que a cada tertúlia política matineira hàgim d'esmorzar amb un nou cas de corrupció de Convergència.

(Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet...

Gemma Calvet i Barot

Per contradiccions. Mirin, nosaltres amb la nostra posició, després de dos anys de feina a ponència, el que hem volgut és posar en valor un treball de futur. Per tant, no podem callar davant l'assimilació d'aquesta llei als casos gravíssims de corrupció que estan ara mateix *sub iudice*. No volem associar aquesta llei, únicament i exclusivament per justificar un vot negatiu a aquesta, als casos de corrupció. La millor eina per construir un futur immediat, sa per a la política i per al poder és una llei com aquesta.

I sobretot, senyor Mena, li demano rigor. El tinc per un polític honest i treballador. Vostè avui ha dit que aquesta llei no obliga les empreses energètiques, d'aigua i de telecomunicacions. Sap perfectament que sí, a l'article 3. Va haver-hi debat i vam guanyar els que defensàvem això, en contra d'altres que no volien que fos incorporat. Almenys, senyor Mena, informem la ciutadania dels avanços d'aquesta llei. Vostès tenen tota la legitimitat per, des del punt de vista tàctic i polític, mantenir-se al marge. Però el que està escrit, i ha costat tant debat intern, posin-ho en valor, perquè això ho compartim.

La presidenta

Iniciem la votació de la Proposició de llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern. En primer lloc, començarem amb les votacions de les esmenes reservades, que vénen ordenades per grups parlamentaris, i al final votarem les esmenes tècniques i la resta del text del dictamen.

En primer lloc, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquest grup ha retirat les esmenes número 318, 327, 477 i 487.

Votem les esmenes número 2, 223, 226 i 281.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 57 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

Votem ara l'esmena número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 67 en contra i 45 abstencions.

Votem l'esmena número 258.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 82 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista. En primer lloc, els faig avinent que aquest grup parlamentari ha retirat seixanta-vuit esmenes. Les puc dir una a una o... *(Pausa.*

Remor de veus.) No cal, d'acord; molt agraïda –molt agraïda.

Votem ara les esmenes número 70, 159, 166, 200, 300 i 361.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 38 vots a favor, 70 en contra i 25 abstencions.

Votem les esmenes número 108 i 111.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 20 vots a favor, 88 en contra i 25 abstencions.

Votem ara les esmenes número 120, 162, 194, 221, 269, 315, 324, 342, 346, 350, 358, 360, 400, 480, 482 i 499.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 20 vots a favor, 88 en contra i 25 abstencions.

A continuació, passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Atès que s'han demanat votacions separades, en primer lloc votem les esmenes número 35, 87, 121, 193, 211, 220, 225, 256, 291, 325, 335, 362, 381, 382, 385, 390 i 396.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 18 vots a favor, 70 en contra i 45 abstencions.

Votem les esmenes número 82, 88, 89, 92, 127, 137, 143, 145, 146, 167, 174, 177, 182, 183, 196, 199, 233, 317, 338, 340, 403, 405, 446, 485, 495, 502, 503, 504, 505 i 506.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 38 vots a favor, 70 en contra i 25 abstencions.

Votem les esmenes número 244, 309, 343, 359 i 375.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 18 vots a favor, 90 en contra i 25 abstencions.

A continuació, votem les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En primer lloc, votarem les esmenes número 1, 2, 14, 20, 32, 115, 128, 135, 140, 149, 165, 251, 299 i 306.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor, 70 en contra i 9 abstencions.

Votem les esmenes número 22, 23, 37, 57 i 68.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 36 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

Votem les esmenes número 72, 75, 102, 129, 141, 142, 150, 250, 263 i 424.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor, 70 en contra i 9 abstencions.

Votem les esmenes número 3, 7, 12, 19, 25, 46, 50, 53, 54, 217, 229, 280, 316, 348, 349, 370, 371, 398 i 472.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 88 en contra i 29 abstencions.

Votem l'esmena número 33.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 67 en contra i 29 abstencions.

Votem les número 65 i 157.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 32 vots a favor, 71 en contra i 29 abstencions.

Votem les esmenes número 243 i 427.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 88 en contra i 29 abstencions.

Votem les esmenes número 8, 206 i 255.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 34 vots a favor, 70 en contra i 29 abstencions.

Votem les esmenes número 84, 86, 95, 188, 202, 207, 215, 222, 232, 254, 277, 336, 347, 351, 383, 388, 392, 450, 483 i 494.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 36 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

Votem l'esmena número 268.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

Votem la número 272.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

Votem la número 344.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 90 en contra i 9 abstencions.

Votem les esmenes número 357 i 365.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 108 en contra i 9 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comencem per les números 11, 28, 38, 49, 117, 132, 205, 262, 303, 305, 355, 379, 473 i 491.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 30 vots a favor, 88 en contra i 15 abstencions.

Votem ara les esmenes número 402, 418, 423 i 444.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 30 vots a favor, 88 en contra i 15 abstencions.

Votem ara les esmenes número 71, 83 i 198.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

Votem la número 90.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 85 en contra i 20 abstencions.

Votem la número 326.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 70 en contra i 36 abstencions.

Votem les números 155 i 435.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 27 vots a favor, 70 en contra i 36 abstencions.

Votem les esmenes número 154, 180, 228, 235 i 321.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 9 vots a favor, 88 en contra i 36 abstencions.

Votem les esmenes números 63, 67, 169, 190, 208, 284, 391 i 401.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 9 vots a favor, 88 en contra i 36 abstencions.

Votem les esmenes número 187, 197, 410, 468 i 498.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 30 vots a favor, 88 en contra i 15 abstencions.

Votem l'esmena número 105.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 86 en contra.

I votem l'esmena número 364.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 88 en contra i 36 abstencions.

A continuació passem a la votació de les esmenes tècniques.

En primer lloc, votem la número 1, llevat del segon punt, les números 2, 4, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21 i 24.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 118 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara l'esmena tècnica número 1, segon punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 117 vots a favor, 13 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena tècnica número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor i 13 abstencions.

Votem l'esmena tècnica número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor i 12 abstencions.

Votem ara l'esmena tècnica número 22.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor i 13 en contra.

Votem ara l'esmena tècnica número 23.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor i 13 abstencions.

A continuació votarem el text del dictamen començant primer per aquells articles sobre els quals s'ha demanat votació separada.

Votem els articles del títol II que van de l'article 5 al 17.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 109 vots a favor, 16 en contra i 8 abstencions.

A continuació votarem els articles 21, 23, 24, 26.2, 31.3, 35, 38, 42.2, 43 i 50.2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 90 vots a favor, 21 en contra i 22 abstencions.

Votem ara l'article 40.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 89 vots a favor, 35 en contra i 9 abstencions.

Votem ara l'article 59.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 90 vots a favor, 3 en contra i 40 abstencions.

Votem ara la disposició addicional cinquena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la disposició transitòria.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

I, per acabar, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern ha estat aprovat per 108 vots a favor, 3 en contra i 22 abstencions.

(Aplaudiments.)

Recordar que aquesta tarda iniciarem amb el Projecte de modificació de la Carta municipal de Barcelona a les quatre i que previsiblement a dos quarts de nou de la tarda acabarà la sessió d'aquesta tarda, previsiblement. I demà, a les nou, per intentar acabar abans de les tres de la tarda.

Recordar a tots els diputats i diputades que a les quatre es vota –a les quatre es vota. És un projecte que es vota dues vegades, eh?

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Anna Casas i Gregorio i Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió.

I demano a la bancada de la meua dreta que estiguin tranquils, que ens queda la tarda i tot el matí de demà encara, eh?

Projecte de llei

de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00036/10)

Iniciarem el divuitè punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de Llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona. I, d'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única, i, per tant, en primer lloc procedirem –i crido a votació– a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei.

Mentre deixem uns minuts perquè vagin venint els diputats, em permetran saludar l'excel·lentíssim senyor

alcalde de la ciutat de Barcelona, el primer tinent d'alcalde, els representants dels grups municipals (*aplaudiments*) i els alts càrrecs de l'ajuntament, i la síndica de greuges.

(Pausa llarga.)

Passarem, doncs, a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única. Senyores diputades i senyors diputats...

Comença la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei.

Queda aprovada la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei per 113 vots a favor.

A continuació procedirem al debat, que, d'acord amb l'article 126.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats de totalitat. En primer lloc, i d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, em permetran també que doni la benvinguda a l'alcalde de Barcelona, el senyor Xavier Trias; al primer tinent d'alcalde, el senyor Forn; al president del grup municipalista, el senyor Colomé; al president del grup Unitat per Barcelona, el senyor Portabella; a regidors del Partit Popular, d'Iniciativa, així com també a la síndica de greuges de Barcelona. També voldria aprofitar per donar la benvinguda a aquells altres representants de l'Ajuntament de Barcelona que avui ens acompanyen. Jo crec que, d'alguna manera, podem dir que avui la seva presència dona fe que el projecte de llei que presento incideix, d'alguna manera, i assegura l'actualització d'una norma tan singular per a la que té la capital de Catalunya, com és la Carta municipal de Barcelona.

Com vostès saben, la ciutat de Barcelona gaudeix d'un règim especial, tal com estableix l'Estatut i tal com estableix, per altra banda, la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona. I aquesta ciutat, cap i casal de Catalunya, ha estat i és un símbol de llibertat i de progrés, una ciutat construïda en la pluralitat i en la diversitat cultural, que ha volgut projectar al món la seva capacitat d'iniciativa i el seu compromís amb una societat més justa, més respectuosa, més tolerant, i amb la seva vocació de modernitat.

I és en aquest marc que la Carta municipal de Barcelona va néixer com un instrument, un instrument per donar resposta a la demanda de major proximitat al ciutadà, propera i pròpia de les grans ciutats europees, però també va néixer com un instrument per tal de construir una administració pública més àgil, més moderna, ètica, eficient amb les demandes i amb les necessitats generades a la ciutat.

I és cert que han transcorregut més de quinze anys des de l'entrada en vigor de la llei de la carta municipal,

com deia abans, l'any 98, i, tot i haver estat modificada en dues ocasions, el cert és que aquestes modificacions van ser molt puntuals i d'un abast força reduït. Per tant, el projecte de llei que avui portem a debat i que sotmetem a aquesta cambra té com a objectiu prioritari potenciar la carta municipal com un instrument bàsic d'autogovern de la ciutat, i especialment adaptar-lo a les noves realitats. Un projecte que, com deia, blindava l'autogovern de l'Ajuntament de Barcelona, a causa dels canvis legislatius que ha impulsat el Govern de l'Estat amb la regulació dels governs locals i, en particular, els canvis que ha suposat per al món local la Llei de sostenibilitat de l'Administració local, coneguda com l'LRSAL.

Voldria destacar que aquesta és una norma i és una reforma de consens, una reforma que té el suport de l'Ajuntament de Barcelona, de tots els grups municipals –avui els veiem tots aquí presents–, i, com vostès saben també, i d'acord amb el que estableix l'Estatut, correspon a l'Ajuntament de Barcelona, amb caràcter previ a la tramitació parlamentària, proposar la iniciativa de revisió, de modificació de la carta municipal davant la Comissió Mixta Generalitat - Ajuntament de Barcelona. Aquesta comissió, que jo mateixa presideixo, es va reunir el passat 20 d'octubre, reunió en què la proposta de l'ajuntament va ser presentada, va ser analitzada i va ser, com no podia ser d'altra manera, aprovada. Jo, molt ràpidament, els faig quatre línies del que és el contingut d'aquest projecte de llei.

En primer terme, com dèiem, aquest projecte adapta la carta municipal a la normativa reguladora dels ens locals i a la nova legislació. Jo crec que cal subratllar que les modificacions que en tot moment es proposen coincideixen amb els temes, també, recollits en el Projecte de llei de governs locals, que actualment es troba en tramitació parlamentària.

Per altra banda, i en segon terme, aquesta modificació el que fa és reforçar la protecció pública del nom de Barcelona; es clarifica també el sistema de fonts, i s'adeqüen els acords a adoptar mitjançant el vot favorable de la majoria absoluta del nombre legal dels membres del consell municipal.

En tercer lloc, la llei i aquesta modificació reconeixen amb rang normatiu la figura de la sindicatura de greuges de l'Ajuntament de Barcelona i hi incorporen el seu règim jurídic. Aquest, vostès recorden que va ser un organisme que va ser creat l'any 2003 per via reglamentària i avui es troba plenament consolidat.

I, en quart i darrer lloc, aquest projecte de llei duu a terme modificacions puntuals però que sobretot es projecten sobre el vot ponderat, en l'exercici de funcions resolutòries per les comissions del consell municipal, per l'impuls d'obres i serveis en l'àmbit dels districtes, l'estatut també dels membres dels consells de districte, la inspecció d'obres i serveis, etcètera.

Per tant, en definitiva, ens trobem davant d'una iniciativa, com deia, impulsada per l'Ajuntament de Barcelona, que compta amb el suport unànim de tot el consistori i que té com a finalitat i gran objectiu atendre determinades necessitats institucionals de l'autogovern de la ciutat.

Per tant, a grans trets, aquest és el contingut de la proposta, de l'avantprojecte que avui els sotmetrem a votació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició tenen la paraula, per un temps màxim de cinc minuts per cada grup parlamentari; en primer lloc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya amb la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, alcalde, tinent d'alcalde, regidors, síndica de greuges de la ciutat de Barcelona, alcaldables, la Carta municipal de Barcelona es fonamenta en un tram nacional, com ha explicat la vicepresidenta, i un tram estatal, que va ser aprovat per unanimitat al Congrés dels Diputats l'any 2005. Aquest mes d'octubre, el ple de l'ajuntament de la capital del país va aprovar una modificació de la carta municipal en el seu tram nacional. Aquesta proposta, la que avui votarem, respon a la necessitat d'actualitzar el text per atendre les necessitats institucionals de l'autogovern de la ciutat i per incorporar aquelles modificacions que l'ordenament jurídic ha anat fixant al llarg dels quinze anys de vigència de la carta municipal.

Les modificacions proposades afecten diversos articles, per tal de, com ha explicat breument la vicepresidenta del Govern, en primer lloc, fer referència a la garantia del règim especial de Barcelona recollida a l'Estatut d'autonomia de Catalunya; en segon lloc, protegir la denominació Barcelona; en tercer lloc, fer referència a les fonts de l'ordenament jurídic que afecten la ciutat; en quart lloc, adequar el sistema d'adopció d'acords a les comissions del plenari i regular el vot ponderat; en cinquè lloc, establir un marc regulador dels membres dels consells de districte; en sisè lloc, determinar la responsabilitat de l'impuls i la inspecció dels serveis i obres dels districtes, així com també clarificar els règims laborals del personal de l'ajuntament en allò referent al personal d'alta direcció; en vuitè lloc, regular la figura i la possible elecció directa de la sindicatura de greuges, i en últim lloc, regular la figura de la gaseta municipal.

Creiem que aquesta proposta de modificació parcial és adequada; a més, creiem que és necessària per al bon desenvolupament del seu autogovern, i a més, pel que hem estat comentant aquests dies no només amb els diputats de la cambra, doncs, que som els encarregats de traslladar aquest debat avui aquí, sinó pel que sabem de la seva tramitació en l'Ajuntament de Barcelona, estem parlant d'un tema d'amplíssim consens.

És, per tant, i a conseqüència de tot això que he explicat, que avui des d'Esquerra Republicana votem favorablement aquesta modificació que avui se'n proposa en lectura única.

Dit això, i posats a fer un debat més ampli sobre la carta municipal i si els minuts que em queden, doncs,

m'ho permeten, creiem que és important dir també que la Carta municipal de Barcelona es fonamenta, com he dit al principi de la meua intervenció, en un tram estatal que, com deia, va ser aprovat al Congrés dels Diputats l'any 2005 per unanimitat.

La Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, de la qual ja hem tingut l'ocasió de parlar sobradament en aquest Parlament, amb l'objectiu o, millor dit, sota el pretext de racionalitzar l'Administració local i aconseguir un suposat estalvi econòmic, contempla mesures que, com sabem, afecten directament l'autonomia local. És en aquest sentit que l'LRSAL pretén liquidar el règim especial de la ciutat de Barcelona, que va merèixer precisament, com deia fa un moment, la unanimitat del Congrés dels Diputats l'any 2005.

Esquerra Republicana de Catalunya, des de l'Ajuntament de Barcelona, hem lamentat reiteradament la manca d'impuls per desenvolupar alguns dels temes fonamentals de la carta municipal, precisament en el seu tram estatal, com poden ser la justícia de proximitat, el règim financer especial, i sobretot –sobretot– hem insistit de manera reiterada en la participació de l'Ajuntament de Barcelona en la gestió de les infraestructures estratègiques per a la ciutat.

Set anys després de l'aprovació de la carta municipal, l'Estat espanyol no és que no doni compliment al que diu la llei, sinó que precisament el que fa és liquidar-la. I, per tant, un cop més, avui, des d'Esquerra Republicana, des d'aquest faristol, el que fem és rebutjar les constants ingerències del Govern espanyol, i, per tant, doncs, demanem respecte a la llei i a les competències que la carta municipal atribueix a la ciutat de Barcelona.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, permetin-me també que adreci les primeres paraules..., per saludar l'alcalde de Barcelona, la resta de presidents dels grups municipals i també les persones que opten a l'alcaldia les properes eleccions. I deixin-me també que faci una menció especial al candidat socialista, el senyor Jaume Collboni, que, sigui dit amb tot el respecte a l'alcalde, els socialistes esperem que sigui el proper alcalde de la ciutat.

(Remor de veus.)

Se'ns proposa avui, com ens assenyalaven tant la vicepresidenta com la diputada que m'ha antecedit en l'ús de la paraula... *(Persisteix la remor de veus.)* No hauria de causar sorpresa, no?, el que he dit? Eh que no? El que ens proposava el Ple del consistori és una modificació parcial de la Carta municipal de Barcelona, que la vicepresidenta ha explicat a bastament..., entre altres coses, perquè és una modificació parcial que està molt ben identificada pel que fa als articles que afecta,

i creiem, com va creure també el Grup Municipal Socialista, i la resta de grups municipals al seu moment, que és necessària, que és adequada i que per tant convé fer, a la vista també del desenvolupament normatiu que hi ha hagut tant en l'àmbit estatal com en l'àmbit català durant aquests anys de vigència de la carta municipal.

La unanimitat que es va concitar en el consistori barceloní, més que sobre el mateix contingut de la proposta de modificació, que també..., ens informa sobretot del consens que concita l'important instrument que és la Carta municipal de Barcelona com a eina que serveix a l'autonomia local d'una gran ciutat, com és la que acull aquesta cambra. Tanta és la rellevància que s'hi dona, que el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 89, s'erigeix en garantia del règim especial del municipi de Barcelona, que per altra banda també es concreta en la mateixa Llei 22/98, de 30 de desembre, de la carta municipal, la modificació de la qual discutim avui, i també, com s'ha esmentat ja, en la Llei 1/2006, de 13 de març, del règim especial del municipi de Barcelona.

Com deia, en aquests quinze anys de vigència de la carta s'han produït algunes modificacions parcials de la mateixa carta, i hi ha hagut també una sèrie de canvis legislatius en l'àmbit català i espanyol en els darrers anys, especialment també l'LRSAL, que ja se n'ha fet esment, que aconsellen que hi hagi una adequació normativa d'aquesta carta municipal per evitar el risc de fossilització. El mateix preàmbul del projecte ho diu de manera claríssima. Diu que la necessitat de la reforma és tant per atendre les «necessitats institucionals de l'autogovern de la ciutat» com per «enervar el risc de petrificació del règim especial a conseqüència d'aquelles innovacions operades en l'ordenament jurídic que no s'han pogut traslladar al règim específic del municipi, per causa del desplaçament per aquest de les normes del règim general». Per respondre, també, m'atreviria a dir, a algunes de les previsions de l'LRSAL, que posen en risc, com s'ha comentat també, algun aspecte de l'autogovern local de Barcelona, de l'autonomia local de Barcelona.

Dels diversos canvis proposats, que ja han estat esmentats, nosaltres en voldríem destacar alguns, perquè d'altres tenen un caràcter eminentment tècnic i crec que és molt difícil que siguin, diguem-ne, objecte de polèmica. Però en voldríem destacar alguns que trobem especialment interessants.

En primer lloc, situar la Carta municipal de Barcelona com a norma bàsica de l'ordenament jurídic propi del Govern local de la ciutat de Barcelona, i fer-ho en la mateixa carta, propugnant-hi, diguem-ne, aquest caràcter.

En segon lloc, la inclusió a la carta municipal de la sindicatura de greuges de Barcelona i el fet de fer previsions respecte a la seva possible elecció directa per part de la ciutadania en el futur, una possibilitat que considerem certament molt interessant.

Després, la dotació d'eines per a la protecció de la denominació «Barcelona», que crec que, tenint en compte la projecció internacional de la ciutat i com n'és, de

desitjada, aquesta denominació, és quelcom que és molt necessari.

Després, la millor distinció del personal directiu local respecte del personal eventual municipal. I aquest és un dels aspectes que tenen molt a veure amb l'LRSAL, perquè creiem que, efectivament, les figures, tal com estan tractades actualment, poden causar algun problema en un municipi amb tantes especificitats com és Barcelona.

I, finalment, encara que sigui tan sols per commemorar el centenari de la *Gaseta municipal* de Barcelona, la seva inclusió a la carta municipal, i per tant en una norma amb rang de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, vull començar donant la benvinguda a l'alcalde de Barcelona i als regidors que l'acompanyen avui en aquesta important sessió.

La ciutat de Barcelona compta amb un règim especial recollit a la carta municipal, que va ser aprovada, a nivell autonòmic, una part, per aquest Parlament de Catalunya l'any 1998, i una altra part a nivell nacional per la llei estatal de l'any 2006.

Aquest règim especial és necessari per donar resposta a l'ambició i a les necessitats de la ciutat de Barcelona, capital de Catalunya i una de les grans capitals d'Espanya. Aquest règim dota la ciutat de competències i un estatus propi per poder prestar més i millors serveis a la ciutadania i disposar d'una normativa adequada a les seves necessitats.

Per altra banda, la regulació de la modificació parcial de la Carta municipal de Barcelona es va aprovar per unanimitat al passat plenari de l'ajuntament del mes d'octubre, i tracta d'atendre les necessitats d'actualització de part de les seves disposicions detectades després de quinze anys de vigència d'aquest text legal, modificació que consta de diferents modificacions: incrementar competències en l'autoorganització de l'Ajuntament de Barcelona; modificació sobre l'estructura del personal de l'ajuntament i de les seves entitats, i també modificacions amb relació als consellers de districte, que fan una molt bona tasca i que era necessari acabar de regular, i la supressió del personal eventual i la seva regulació com a personal directiu local.

Aquestes modificacions són, per tant, necessàries per tal d'adaptar-se a les diferents modificacions que s'han produït durant tots aquests anys a la normativa bàsica de règim local, que fan necessari articular mecanismes legals més eficaços per preservar aquest règim.

Per aquest motiu es modifica aquesta llei especial, a fi d'obtenir més competències d'autoorganització, així com nous instruments per normalitzar les competències que s'han desenvolupat per l'Ajuntament de Barcelona en funció de la seva singularitat i proporcionar una major cobertura, més adequada, a la realitat de la ciutat.

Així mateix, s'introdueix a la carta una referència legal a la sindicatura de greuges de Barcelona com a figura pròpia.

Tots aquests són arguments suficients per donar suport a aquesta modificació de la carta municipal, que dotarà Barcelona de més autogovern i del règim competencial necessari per regular els serveis que proporciona als ciutadans amb eficàcia i, per tant, repercutir en una millor qualitat de vida dels ciutadans de Barcelona.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Marta Ribas

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Saludar l'alcalde, el tinent d'alcalde, regidores, regidors... Aquesta Carta municipal de Barcelona, evidentment, amb els anys, com totes les lleis i com tots els textos –síndica, disculpi, que no l'havia vist–, requereix actualitzacions. I això és el que fem avui. Una carta que, com ja s'ha explicat, va ser aprovada l'any 98, i tot i que ja hi ha hagut un parell de modificacions en els darrers anys hi havia flagrants mancances o actualitzacions pendents, com per exemple l'esment a l'Estatut de Catalunya, a l'article 89, en què es reconeix aquest règim especial de la ciutat de Barcelona i que, evidentment, havia de ser introduït.

A més, però, avui aprofitem per fer també modificacions tècniques, que no perquè són tècniques o més petites crec que se'ls ha de treure importància, són també interessants i importants, com és la protecció pública del nom de «Barcelona», que és un fet rellevant, amb un nom d'una marca d'una ciutat que és la capital de Catalunya i que, evidentment, doncs, té la seva importància que quedi recollit en les capacitats i en les competències de l'ajuntament. O l'aclariment de l'ús del vot ponderat en les comissions del consell municipal, entenent també i adaptant-se a la possibilitat, per exemple, que hi hagi vots diferenciats dins d'un mateix grup municipal, cosa que està també d'exemple, no?, com a manera de regulació en les votacions en òrgans municipals. O, com s'ha dit, la delegació als regidors o regidores de districte d'alguna competència més, com l'impuls d'obres, així com l'adaptació a l'LRSAL quant a reducció de personal eventual i la regulació diferenciada del que és el personal directiu. Per tant, algunes modificacions tècniques, però que no per això deixen de tenir la seva importància, especialment en el dia a dia del funcionament d'un ajuntament, com és en el cas de la ciutat de Barcelona. O el reconeixement legal del diari oficial de l'ajuntament,

ara que fa precisament –la *Gaseta municipal* de Barcelona– cent anys del seu naixement.

Jo també, però, volia destacar especialment un parell de punts del que sí que modifiquem en aquesta carta municipal. Un és la modificació per reconèixer amb rang normatiu adient la sindicatura de greuges de la ciutat. És una petició que la síndica ens va traslladar a aquest grup parlamentari i al nostre grup municipal, i que des de bon principi ens vam comprometre a resoldre, i així ho vam fer també amb propostes d'esmenes parcials a la Llei de governs locals de Catalunya. Ens alegrem, però, que s'hagi resolt tal com calia, que és amb la modificació de la Carta municipal de Barcelona.

I l'altre element que volia destacar, i que evidentment també ho han fet els altres portaveus abans que jo, és el canvi més substantiu que es fa, que és la modificació..., l'article 3 d'aquesta proposta, que modifica l'article 5 i que reconeix, o configura, la carta municipal com a norma bàsica de l'ordenament jurídic propi del Govern local de Barcelona..., i, per tant, que tota la resta de lleis sectorials hagin de tenir en compte el règim especial de la ciutat, una prerrogativa interessant, important, que reforça el fet que en tot allò en què la carta dóna competències a la ciutat de Barcelona prevalgui la norma local.

A una diputada d'una força municipalista com Iniciativa i Esquerra Unida, que es reivindica a més..., de la defensa del municipalisme i que considera que l'estructura troncal del país hauria de ser precisament l'Administració local..., evidentment aquest concepte i precepte que comporta aquesta modificació ens agrada, ens agrada molt, pel ple respecte a l'autonomia local de Barcelona.

I des del municipalisme no barceloní, també els ho haig de dir, ens genera una enveja sana. Estaria molt bé que la resta del municipalisme català i la resta dels governs locals que no són Barcelona, i la resta dels síndics i síndiques locals que no són els de Barcelona, però també la resta dels treballadors i treballadores de les administracions locals, fóssim igual de prioritaris per al Grup de Convergència i Unió com ho ha estat Barcelona. La llei que ens ha de donar aquesta esperança de solució, de ser igual de prioritaris, és la Llei de governs locals de Catalunya, una llei que està congelada en la seva ponència des de l'octubre. Per tant, valgui aquest comentari com a petició al Grup de Convergència i Unió per posar de nou en marxa i a bon ritme la Ponència de la Llei de governs locals de Catalunya, perquè la resta del municipalisme català també es mereix aquest respecte i aquest reconeixement que avui fem a la ciutat de Barcelona.

Felicitats al consistori i a la ciutat de Barcelona per aquestes millores. Instem els grups municipals a desplegar-la en la seva totalitat, i refermem de nou el nostre compromís, de la gent d'Iniciativa i Esquerra Unida, aquí, a l'Ajuntament de Barcelona, a tots els ajuntaments, i també al Congrés i a totes les institucions, amb la defensa de l'autonomia local com un element de base i amb la lluita frontal contra tots aquells intents, darrerament massa sovintejats, de laminar l'autonomia local, o d'eliminar-la, fins i tot.

Per tant, evidentment, farem suport a aquesta modificació parcial de la Carta municipal de Barcelona.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta i exregidora de l'Ajuntament de Barcelona, alcalde, tinent d'alcalde, regidors, representants de la resta de grups municipals, benvinguts. I també des d'un grup parlamentari que no té representació, de moment, a l'Ajuntament de Barcelona volem donar-los la benvinguda i anunciar-los que ens sumarem a aquesta reforma que avui es planteja, aquesta actualització que es planteja, i que de manera deferent, el tinent d'alcalde, el senyor Quim Forn, va tenir el gust d'anunciar-nos i explicar-nos personalment aquí, al Parlament de Catalunya. I dir-li que, alhora, lamentem que la rigidesa d'aquest Reglament del Parlament no permeti que sigui l'alcalde de Barcelona qui expliqui quins són els termes d'aquesta modificació.

Però, bé, des del Grup Parlamentari de Ciutadans ja els anunciem que aquesta modificació, que el que pretén és ajustar-la al nou Estatut d'autonomia de Catalunya i, a més a més, també ajustar-la a la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, aprovada pel Govern d'Espanya recentment, ens sembla una modificació i una actualització adient. I a més a més també perquè el que pretén és garantir la pervivència i preservar aquest règim especial que té la ciutat de Barcelona i que li permet autoorganitzar-se i autoregular-se en moltes de les qüestions que són de tràmit habitual, ordinari i domèstic de la mateixa ciutat. I, per tant, nosaltres considerem que aquesta és una eina que va ser aprovada en el seu moment per un ampli consens, com avui també ho serà, perquè comparà amb el nostre vot favorable a aquesta modificació.

Dir-los que de tots els aspectes que vostès ens plantegen avui aquí per tal d'actualitzar i modificar –com són la configuració de les comissions municipals, el sistema de votació, l'elecció i la composició dels consells municipals de districte, que tanta feina fan a la ciutat de Barcelona–, n'hi han dos, hi ha dos aspectes que ens semblen especialment importants. Un d'ells, si em deixa que li ho digui, senyor alcalde, és que sigui l'Ajuntament de Barcelona qui preservi i vetlli pel bon nom i la bona reputació, tal com diu la modificació legal, del nom Barcelona, de la marca Barcelona. Com ha comentat el diputat Pedret, doncs, és cert que hi ha una certa tendència a utilitzar la marca Barcelona per a molts sectors econòmics, no sempre amb el respecte degut que li correspon. I, per tant, ens sembla adient que sigui l'Ajuntament de Barcelona qui vetlli per la bona reputació, el bon ús i la bona disposició de la marca Barcelona.

I també un segon aspecte, i aquest ja referit a la síndica de greuges, que també vam tenir l'ocasió de parlar amb ella, el de la modificació que hi ha en marxa sobre la

Llei de governs locals, i de la seva preocupació sobre la pervivència de la figura de la síndica com a persona, com a institució que aquesta carta també regularà, per tal de defensar els drets i les llibertats dels ciutadans, no només dels barcelonins, sinó de totes aquelles persones que vénen i viuen i conviuen a la ciutat.

Per tant, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, li anunciem el nostre vot favorable. I, a més a més, també volem afegir un altre comentari. Ahir, justament, en els passadissos d'aquest mateix Parlament parlava amb una diputada del Grup Socialista i comentàvem que dissortadament no són moltes les ocasions que tenim de debatre sobre Barcelona en aquest Parlament, i res del que passa a Barcelona és aliè al Parlament de Catalunya, com res del que es decideix en el Parlament de Catalunya és aliè a Barcelona.

Per tant, agraïm avui l'oportunitat que tenim de debatre sobre aquestes qüestions que ordenen l'activitat del consistori barceloní, i esperem que siguin moltes més les ocasions en què en el Parlament de Catalunya puguem fer present i donar protagonisme a la ciutat de Barcelona.

Moltes gràcies, i anunciem el vot favorable.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Doncs, nosaltres tampoc tenim representació municipal, encara. I quan la tinguem possiblement, doncs, estarem en disposició de debatre o de participar, en tot cas, en debats que entenem que són importantíssims, com ho era també el d'aquesta carta.

Per informar de quin serà el nostre vot, hem de dir que no podem votar-hi en contra, tot i que alguns aspectes que es regulen en la carta i que ara passarem a explicar, no els compartim. No hi podem votar en contra perquè entenem que regula dos coses que són al nostre parer positives, i perquè, sobretot, no hem participat en el debat, i, per tant, ens semblava que en no haver participat en el debat tampoc ens havíem de situar votant-hi en contra.

És cert que es fan una sèrie d'arranjaments tècnics per tal d'adequar la llei. S'han explicat, jo crec que a bastament per part dels diputats que m'han precedit, com el tema del sistema de fons, el consell municipal, la preservació del nom. I és cert, també, doncs, que d'alguna manera s'intenta preservar cert grau d'autonomia local davant les possibles laminacions en clau de recentralització espanyola a què el Govern espanyol ens té acostumats, vaja, aquests últims anys.

Però, per a nosaltres, hi ha una cosa que també regula la carta que és molt important, i és, doncs, com també arribem a la laminació d'aquests serveis que l'Ajuntament de Barcelona hauria de garantir via externalitzacions de la gestió, via un entramat d'ens instrumentals i via, sobretot, un seguit o un reguitzell de, des del

nostre punt de vista, poc control a certs ens que han anat, d'alguna manera, dibuixant una gestió en alguns termes i en alguns casos opaca, i dels quals en aquest parlament ja hem parlat.

Per a nosaltres, el debat sobre la carta és molt més que un arranjament tècnic, és un debat de fons, és un debat estructural, és un debat sobre la ciutat. És un debat, sobretot, sobre si la ciutat està a l'altura de les circumstàncies, i les circumstàncies són que les classes populars barcelonines no poden accedir amb normalitat a l'habitatge; que no poden accedir amb normalitat als transports públics; que tenen problemes d'ocupació, com a la resta del país; que tenen problemes, també, d'alimentació; que tenen problemes de pobresa energètica, i, en definitiva, una sèrie de problemes que aquesta llei, que és la llei de la ciutat, la llei de Barcelona, hauria de poder contemplar.

En tot cas, ho he dit, no hi votarem en contra, perquè valorem molt positivament la regulació i el reconeixement legal de la sindicatura, valorem molt positivament el fet que es pugui escollir directament, eh? Però, per a nosaltres, la preservació del mot «Barcelona», del nom «Barcelona», més enllà d'abocar milions a congressos, com el Barcelona Mobile World Congress, o el Barcelona Meeting Point, és, precisament, fer una carta adequada al moment, i el moment és un moment molt fotut per a les classes populars, en el qual sobretot, i qualsevol projecte municipalista, sobretot, ha de posar en primer punt de mira qualsevol gestió externa dels serveis públics que encareixi els preus, que sigui deficitària i que, sobretot, no doni servei, com toca, a les classes populars.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, excel·lentíssim alcalde de la ciutat de Barcelona, dir-li que, a més a més, és un orgull, un plaer i un honor, com a diputada barcelonina, i de Convergència i Unió, tenir-lo com a alcalde, i dir-li que, a més a més, el saludem amb la certesa i la confiança que vostè tornarà a ser alcalde del cap i casal del nostre país. (Remor de veus.) També, una salutació especial, evidentment, doncs, a l'il·lustríssim primer tinent d'alcalde i amic Joaquim Forn, als regidors que ens acompanyen, als alcaldables, al secretari general de l'Ajuntament de Barcelona, la síndica de greuges de Barcelona, i no sé si l'acompanya el seu adjunt, que em semblava que l'havia vist per aquí; però, en tot cas, a tots benvinguts i una cordial salutació.

Diputats i diputades, prenc la paraula per defensar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte a la modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona, i ja els avanço que, donant suport al Govern i a allò proposat pel Grup Municipal de Conver-

gència i Unió i aprovat per unanimitat en el Ple municipal de l'Ajuntament de Barcelona, votarem a favor d'aquesta modificació de llei.

Entendran vostès que el problema d'intervenir en últim lloc sobre una modificació parcial d'una llei com la carta municipal, aprovada, com els deia, per unanimitat del Ple municipal de la ciutat i que, com han pogut veure, doncs, obtindrà una àmplia majoria dels grups d'aquesta cambra, doncs, no podré ser massa –massa– original. Tot s'ha dit en referència als avenços i a les característiques d'aquesta modificació de llei, que, en definitiva, i com a màxim objectiu, pretén actualitzar i adaptar la Carta municipal de Barcelona a la legislació vigent.

Deixin-me, però, que molt breument –he promès que seria breu– els expressi aquells aspectes rellevants que, a parer del nostre grup parlamentari, motiven aquesta modificació de llei que ara ens ocupa.

En primer lloc, i com els deia, adaptar i actualitzar la carta municipal a la legislació vigent, com és el reconeixement estatutari de règim especial de Barcelona, que, novament, introduïa però d'una manera estatutària l'Estatut d'autonomia de Catalunya el 2006, així com les diferents modificacions de la Llei 11/1999, que modificava la Llei 7/1985, reguladora de les bases de règim local, i altres mesures per al desenvolupament del Govern local, o actualitzar-la d'acord amb la Llei 57/2003, de mesures per a la modernització del Govern local, o bé, diguem-ne, adaptar-la a la Llei 27/2013, la coneguda ARSAL, i gairebé preservar-la i protegir-la, d'aquesta llei.

Així, doncs, davant, diguem-ne, d'aquest nou panorama normatiu, tot plegat abona l'oportunitat i la conveniència de procedir a aquesta modificació de la carta municipal, per tal de preservar el règim especial de Barcelona i, en definitiva, de protegir, de salvaguardar i de millorar l'autogovern de la ciutat.

Per altra banda, destacar l'aposta de transparència i l'accés a la informació, dotar de rang de llei la Gasetta Municipal, transformant-la, ara sí, després de cent anys de la seva creació, i a proposta del Govern municipal, evidentment, de l'actual, d'un autèntic diari oficial de l'Ajuntament de Barcelona, com els deia, cent anys després de la seva creació.

I, finalment, destacar la ferma voluntat del proponent, també, de la modificació parcial de la carta municipal per la defensa, o apostant per la defensa dels drets fonamentals i les llibertats dels ciutadans de Barcelona, incorporant a la mateixa carta, diguem-ne, el reconeixement legal de la sindicatura de greuges de Barcelona.

Per tots aquests motius, el Grup de Convergència i Unió votarà a favor, avui, de la modificació de la Carta municipal de Barcelona.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, crido a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de modificació parcial de la Llei 22/98, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona, ha estat aprovat per 123 vots a favor i 3 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Projecte de Llei

de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en les relacions de consum en l'àmbit de crèdits i préstecs hipotecaris i la substitució del Registre de serveis públics de consum pel Directori de serveis públics de consum (tram. 200-00003/10)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Empresa i Ocupació sobre el Projecte de Llei de modificació de la Llei 22/2010, de 20 juliol, del Codi de consum de Catalunya, per la millora de la protecció de les persones consumidores en les relacions de consum en l'àmbit de crèdits i préstecs hipotecaris i la substitució del Registre de serveis públics de consum pel Directori de serveis públics de consum.

D'acord amb l'article 109 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre senyor Xavier Dilmé.

(Pausa llarga.)

Ja pot començar.

Xavier Dilmé i Vert

Molt bé. Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades, avui, finalment, podem portar a votació una modificació del Codi de consum que ha tingut un llarg recorregut parlamentari, ben segur que massa llarg i tot. De fet, hem fet bastants canvis del que era el text original, i fins i tot hem hagut de canviar o proposar que es canviï, inclús, el nom del projecte de llei, en aquest cas de la modificació del Codi de consum.

En el seu moment, el Codi de consum va néixer, entre altres objectius, per millorar el nivell de protecció de les persones consumidores i adequar la normativa bàsica i general de protecció de les persones, d'aquestes persones consumidores, a la realitat social i econòmica actual.

Si parlem de realitat, si hi ha una realitat realment «frapant» en aquests moments a la nostra societat, malauradament, que són els efectes que genera la impossibilitat de pagament dels préstecs i crèdits hipotecaris. I és obligació, per tant, de l'executiu i del legislatiu proposar i posar dins el seu àmbit competencial les mesures perquè els problemes que s'han patit i s'estan patint, i que vénen d'un passat recent, no es repeteixin més.

També s'ha aprofitat per incloure, doncs, les definicions necessàries del que són els serveis minoristes en

l'àmbit financer. I també hi ha hagut esdeveniments sobrevinguts que han provocat que una altra necessitat social ineludible s'hagi incorporat a aquesta modificació del codi, que es proposa que s'incorpori: que cap família del país deixi de rebre subministraments d'aigua, llum o gas per no poder assumir el cost dels rebuts.

Aquest és una mica el marc general de tot plegat. Com a relator, vull agrair les aportacions fetes per totes les persones que van comparèixer en el seu moment a la comissió; moltes esmenes recullen, precisament, part dels seus plantejaments, i part d'aquestes propostes s'han incorporat, també, en el text.

També vull donar les gràcies, doncs, als ponents dels diferents grups parlamentaris que ha participat en la ponència: en Roger Torrent, d'Esquerra Republicana; en Juli Fernandez, dels Socialistes; Pere Calbó, del PP; Salvador Milà, d'Iniciativa - Esquerra Unida, i Inés Arrimadas, de Ciutadans.

Crec que la ponència ha estat escenari d'un debat serè, molt en positiu, i sempre és de destacar. Prova d'això és que, de les setanta-sis esmenes presentades, més de la meitat han estat recomanades o transaccionades; la proposta que es fa. Per tant, independentment de com acabi, de com acabi votant tothom, o de les diferències en punts concretes, aquesta llei acabarà recollint aportacions de tothom.

També vull agrair, com a relator, la feina dels serveis tècnics del Parlament, en especial de la lletrada Anna Casas, a la qual hem donat molta feina, amb tanta transacció i modificació, i que ens ha ajudat molt, principalment a mi, en la nostra tasca, amb total professionalitat i discreció.

I també un darrer agraïment a les persones del Departament d'Empresa i de l'Agència Catalana del Consum que han col·laborat amb la ponència i amb aquest relator, començant pel secretari d'Empresa, Pere Torres, i el director de l'Agència Catalana del Consum, que aprofito també per saludar-lo, Alfons Conesa, en la part més política, i també el cap del servei de normativa de l'agència, en Joaquim Bernat, a la part més tècnica.

Res més.

Gràcies, presidenta, consellera, conseller, diputats, diputades.

La presidenta

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, director de l'Agència Catalana del Consum, diputats, diputades, permetin-me que comenci amb un parell de dades, un parell de dades que, al nostre entendre, dibuixen la

magnitud del problema al qual hem intentat focalitzar aquesta reforma del Codi de consum.

En primer lloc, primera dada: durant aquest darrer trimestre de l'any 2014, és a dir, durant aquests darrers mesos, a Catalunya s'han produït quatre mil, gairebé quatre mil desnonaments. Per tant, gairebé quatre mil famílies afectades per un desnonament.

Segona dada: 358.000 persones, aproximadament, en aquests moments no poden mantenir casa seva a una temperatura adequada, 358.000 catalans i catalanes.

Dues dades, com deia, que defineixen de què estem parlant, de què pretenem parlar avui, i que no caldria posar sobre la taula, perquè saben perfectament, vostès, són conscients perfectament del que es tracta.

Dit amb unes altres paraules que ahir escoltàvem del diputat David Fernández; deia: «Els de dalt s'enlairen o s'escapen», deia, «i els de baix s'estimben.» Ho aplicava als pressupostos, ho aplicava a la situació socioeconòmica que viu el país. Efectivament, ho podríem aplicar traduït als desnonaments, traduït a la pobresa energètica. Estimbar-se és això; estimbar-se són aquestes quatre mil famílies desnonades, aquests 358.000 catalans i catalanes en risc de patir col·lapse energètic. Estimbar-se són els desnonaments; estimbar-se és la pobresa energètica.

I hem de reconèixer, tots plegats hem de reconèixer que en aquest camp no hem fet prou. Certament, a vegades no hem fet prou perquè no ens han deixat, perquè no ens han deixat fer més. El Govern de l'Estat espanyol, per una banda, i la majoria parlamentària del PP, ha tombat, per un costat, la Llei de sobreendeutament, aprovada per aquest Parlament amb una àmplia majoria, i en aquests moments té recorregut en el Tribunal Constitucional el decret de pobresa energètica, que precisament pretenia ajudar totes aquestes famílies que estan passant fred i que afronten l'hivern amb dificultats.

És a dir, a Catalunya, havíem identificat el problema, hem identificat el problema, probablement tard, però l'hem identificat; hem intentat actuar-hi, probablement no amb l'ambició que tocava, no amb el recorregut que tocava, però, en qualsevol cas, s'ha intentat, des d'aquesta cambra, actuar-hi, i ens hem trobat que el Govern de l'Estat, hi insisteixo, amb la majoria parlamentària del PP, també han tombat aquests intents.

De fet, aquest és un exemple clar de per què ens cal sobirania: perquè, precisament, quan identifiquem un problema, hi volem actuar, volem que la decisió ens correspongui només a nosaltres.

Sigui com sigui, a vegades perquè no ens han deixat fer-ho, cal reconèixer-ho; però cal reconèixer, també, que en aquest camp no hem fet prou.

Per tant, nosaltres entenem que cal aprofitar qualsevol escletxa, qualsevol petita obertura legislativa, per poder actuar en aquest camp: en el camp dels desnonaments, en el camp de la pobresa energètica. Hem d'utilitzar tots aquells instruments que tinguem a l'abast, tots aquells instruments que ens permet el nostre marc jurídic, que ens permet el nostre marc competencial;

perquè les necessitats són tan evidents i urgents que hem d'estirar tot allò que sigui necessari, tots aquells instruments que tinguem al nostre abast per poder-hi actuar.

Jo encara diria més: la situació es tan complexa, la situació és tan delicada, la situació és tan difícil per a moltes de les nostres famílies, que, si cal, hem d'anar més enllà. Per tant, no és allò que podem fer, sinó allò que *hem* de fer en aquest camp.

Qualsevol oportunitat, per tant, és important, i especialment en aquest camp que parlem avui, en el camp de les relacions de consum, on tenim competències plenes i, per tant, podem actuar plenament. Aprofitem, per tant, aquesta via per donar resposta a allò que ens demana la ciutadania, a allò que ens reclama objectivament, i que és un problema nacional: que les famílies no es quedin al carrer, que la gent no quedi sense llum, gas i aigua a casa seva.

Els nostres conciutadans estan esperant, estan esperant que actuem en aquest camp, sigui per la via del consum, com fem avui, sigui per qualsevol de les vies que tenim al nostre abast, i que, hi insisteixo, hem d'estirar com un xiclet, com si fos un xiclet, fins i tot forçant-ne les costures, forçant les costures del nostre marc legal, del nostre marc competencial, perquè, al cap i a la fi, es tracta de protegir aquells que estan en risc, es tracta de protegir aquells més vulnerables.

Ho fem avui des de l'òptica dels consumidors, de les persones consumidores més vulnerables. Per això s'ha obert aquesta llei, per això s'ha obert aquesta reforma, amb un únic objectiu: en el camp dels préstecs hipotecaris i en el camp de les relacions de consum amb les empreses de serveis bàsics, protegir els més vulnerables.

Per tant, hem d'aprofitar tot allò que ens dona el marc, però ho hem d'aprofitar creant mesures concretes, mesures factibles, mesures reals, però, sobretot, mesures efectives; mesures concretes, mesures reals, mesures factibles, però mesures efectives; mesures que ens han de permetre ajudar en aquest camp, ajudar que aquests catalans i catalanes que avui ja estan patint o que tenen l'amenaça de patir pobresa energètica o quedar-se al carrer trobin una solució.

Deia la senyora Guiteras, de la Taula del Tercer Sector, avui, en un article publicat a la premsa, que avui estem fent la solució possible. Parlava de «la solució possible». Probablement no és la solució adequada, deia ella, diu ella en aquest article, però és la solució avui possible.

I què hem intentat nosaltres aportar a aquesta solució? Efectivament, que sigui possible, evidentment, però, sobretot, que formi part de la solució. Mesures concretes, mesures reals, mesures factibles, mesures efectives.

I quines mesures hem aportat o hem intentat aportar a aquesta reforma del Codi de consum? Entraré en matèria en dos grans àmbits: en l'àmbit dels crèdits hipotecaris i en l'àmbit de la pobresa energètica.

En el primer àmbit, hem introduït un sistema de mediació obligatòria –mediació obligatòria– en el cas

d'impagaments de les quotes hipotecàries per sobreendeutament; és a dir que allò que ja avui estan fent molts ajuntaments, moltes entitats, molts col·legis professionals, fins i tot, mitjançar, mitjançar entre entitats bancàries i famílies en risc de desnonament, es regularitzi; es regularitzi, es posi a la norma i es concreti protocol·làriament com cal fer-ho.

I el que nosaltres hem aportat, i que avui se sotmet a votació, és que aquest sistema de mediació sigui un sistema de mediació obligatori; és a dir que calgui passar per aquest sistema de mediació abans d'anar a la via judicial.

A més a més, hem plantejat que en aquest sistema de mediació es demani un informe social, un informe social als serveis socials municipals, un informe social que avisi, que posi la llum sobre aquells riscos socials per a la família que té el risc de ser desnonada, però també un informe que contingui possibilitats viables de liquidació ordenada del deute, incloent –i aquesta també és una novetat, perquè, per primera vegada, conceptualment, ho introduïm en el marc jurídic– la dació en pagament.

Per tant, mediació obligatòria entre les parts amb un informe social i una proposta de liquidació del deute, per tant una proposta de segona oportunitat per a la família, que, si no hi ha acord en aquesta mediació, si extrajudicialment no hi ha acord, serà, pot ser requerida per part de l'autoritat judicial a l'hora de sentenciar, també, el procés de llançament hipotecari.

De fet, això ens ho demanaven també els jutges, quan compareixien per il·lustrar-nos sobre aquesta reforma del Codi de consum. Ens demanaven instruments per poder ajudar també les famílies que, efectivament, tenen l'amenaça de quedar-se sense casa, aquestes quatre mil famílies que deia al principi.

Parlem, també, en aquesta proposta de reforma del Codi de consum, d'un major control de les clàusules abusives, i s'enumeren, s'enumeren quines són les clàusules abusives, i, sobretot, es determina que l'autoritat, en aquest cas l'Agència Catalana del Consum, podrà regular, podrà controlar i, si és el cas, sancionar la inclusió de clàusules abusives en els contractes i les pràctiques deslleials.

En definitiva, es tracta de donar més control en els préstecs hipotecaris, i sobretot, i això va en la línia del que determinen les directives europees, més protecció als consumidors; en aquest cas, més protecció a la part vulnerable d'aquesta relació contractual entre entitat financera i ciutadania.

També instem els notaris amb aquesta reforma que facin un major control –un major control– d'aquestes transaccions. De quina manera? Controlant si aquella informació que s'ha donat prèviament a la persona consumidora és entesa per aquesta. Es tracta, com ja s'ha donat en altres productes bancaris, de constatar la comprensibilitat de la informació. I si no s'ha comprès, si no s'han entès totes les conseqüències d'allò que s'està a punt de signar, no es signa. I aquest és un paper que atribuïm als notaris a partir d'aquesta reforma del Codi de consum.

I, finalment, hem introduït també o volem introduir –aquesta és una de les esmenes vives que han quedat de la Ponència– la possibilitat d'incorporar el dret a desistiment. Probablement, la hipoteca serà la decisió més important, des d'un punt de vista econòmic, que prendran moltes famílies, doncs, cal que tinguin un període de reflexió per poder-se fer enrere abans no sigui plenament efectiva.

Això és el que hem introduït a nivell de crèdit hipotecari, però hem introduït també, ho deia el diputat Dilmé, elements per fer front a la pobresa energètica. I aquí haig d'agrair jo personalment la feina feta pel diputat Pere Bosch, el company Pere Bosch, que ha introduït també tota una sèrie d'esmenes per garantir i anar més enllà fins i tot del que determinava el decret que en aquests moments està en el Tribunal Constitucional.

Introduïm un període en el qual no es podran tallar els subministraments bàsics a les famílies no només hivernal, sinó tot l'any. Durant tot l'any hi ha aquesta moratòria per al tall de subministraments bàsics, evidentment, amb un període crític, que serà el període hivernal, però durant tot l'any a les famílies vulnerables no se'ls podrà tallar aquests serveis.

Facilem i simplifiquem els tràmits per poder demanar aquest informe social que serà el que aturarà de manera preventiva el tall d'aquests subministraments. Un tall de subministraments que no comportarà una paralització del deute, sinó una eliminació del deute. I, en aquest sentit, es crea el fons d'atenció solidària per poder pagar, per poder fer front a les factures impagades. Per tant, no és només una translació del deute a futur, sinó que és la liquidació pròpiament del deute.

Per tant, amb això assegurem que aquelles persones vulnerables, que les famílies vulnerables i no d'una manera conjuntural, amb un decret concret, sinó de manera estructural, amb una llei, quedin protegides davant de qualsevol tall dels subministraments bàsics: de qualsevol tall de llum, d'aigua o de gas.

I segurament caldrà avançar molt en aquest camp, però, efectivament, per primera vegada i després de dos anys, que també per primera vegada es va introduir aquest concepte en el Parlament de Catalunya, podrà quedar recollit en una llei.

Acabo amb un agraïment, una afirmació i, si m'ho permeten, dos precís finals. L'agraïment, evidentment, com feia el diputat Dilmé, a tots els companys diputats que han participat d'aquesta ponència, del tarannà que ha tingut aquesta ponència, el debat constructiu que entenc jo que s'hi ha donat, i, per tant, agrair a tots els altres grups parlamentaris la seva tasca i el seu tarannà a la Ponència.

Una afirmació, l'afirmació que aquesta és una oportunitat per fer veure a la ciutadania que, efectivament, ens preocupen aquells problemes reals i greus que pateix la gent del nostre país: pobresa energètica i desnonaments. Dos elements fonamentals i bàsics que hem de recollir i hem d'esforçar-nos, perquè, evidentment, és una de les proves de toc respecte a aquesta distància entre la ciutadania i aquesta cambra.

I, finalment, un prec al Govern, al conseller, a la consellera: que siguin ambiciosos en l'aplicació d'aquesta reforma del Codi de consum. Tenim l'instrument, però cal que aquest instrument es faci servir correctament, sobretot que es faci servir de manera ambiciosa. Cal que aquest instrument arribi a la gent, que aquestes eines que avui posem sobre la taula puguin ser utilitzades per totes les parts implicades.

I, per últim, un prec al Partit Popular, al Grup del Partit Popular: el prec que aquesta vegada no portin o, en tot cas, avisin els seus companys de Madrid i el Govern de l'Estat que aquesta vegada, si us plau, no limitin aquesta reforma del Codi de consum, no suspenguin com el decret de pobresa energètica aquesta reforma, perquè el benestar, el futur de moltes de les famílies del país en depèn. Per tant, els encoratjo a parlar amb els seus col·legues de Madrid i demanar que aquesta vegada sí que no ho portin al Constitucional, per tant, no suspenguin aquesta eina que ha d'ajudar moltes famílies de catalans i catalanes.

Moltes gràcies; gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades..., bé, intervinc per explicar les esmenes que queden vives del Grup Parlamentari Socialista. És evident que en aquest debat també, igual que en el que hem fet aquest dematí a l'última hora sobre la Llei de transparència, es posen de manifest dos elements: primer, que són dues lleis prou importants; que totes dues segurament arriben tard, però que, òbviament, doncs, el Parlament reacciona, intenta donar una resposta a una situació dramàtica de moltíssimes famílies. En aquest cas, estem parlant d'un tema bàsicament del dret dels consumidors en el tema de préstecs hipotecaris, en matèria de crèdit, i també s'incorpora la part de pobresa energètica en l'últim tram de la seva tramitació.

Aquest dematí jo parlava també, igual que un altre portaveu d'un altre grup parlamentari, amb relació a la llei de la transparència que era, que ha sigut un debat d'una llei..., un debat dur, important, que ve com a resposta i, alhora, imprescindible. Bé, en aquest cas, podríem dir que no ha sigut dur perquè la tramitació ha sigut més curta, menys esmenes i el debat ha sigut molt fluït entre tots els ponents. Però sí que ha sigut igualment un debat d'on surt una llei que és molt important, que surt com a resposta a una necessitat que moltes famílies han quedat molt penjades, fruit de la crisi econòmica, i que, a més a més, és imprescindible, perquè, d'alguna manera, la gent ens demana una resposta clara a una situació molt precària de moltíssimes famílies.

Per tant, òbviament, ha sigut un debat dur, una llei molt important, una llei que neix com a resposta a una situació i, alhora, que és imprescindible que ho afrontem,

perquè aquesta reforma, òbviament, haurà de preveure que en el futur si tenim situacions de crisi com la que s'ha produït no tingui aquests efectes tan contundents per a totes les famílies que estan passant en aquests moments molts i molts problemes.

Jo, en primer lloc, també volia començar agraint la feina feta per tots els ponents dels grups parlamentaris. Ha sigut un debat intens, però alhora molt fluït, hem tingut molta voluntat de transaccionar moltíssimes esmenes.

Agrair al relator, en Xavier Dilmé, la seva predisposició per trobar, d'alguna manera, doncs, aquells redactats de transaccions que permetin a tots estar amb una certa comoditat. Ja ho han dit aquí, és una solució possible. Segurament que alguns grups parlamentaris haurien volgut anar molt més enllà, però a vegades per temes jurídics i altres vegades per temes competencials ens hem hagut de quedar amb aquesta proposta, que entenem que és una resposta adequada tenint en compte les limitacions competencials i, alhora, també, limitacions jurídiques.

I també agrair l'esforç que ha fet la lletrada, l'Anna Casas, i també els serveis jurídics del nostre grup parlamentari, concretament, la Rita, per la feina feta, que, en aquest cas, a mi m'ha ajudat molt a poder portar aquesta llei amb plenes garanties.

El nostre grup ha portat aquesta llei, aquesta tramitació, amb una clara voluntat de millorar el projecte de llei inicial, sobretot fruit de les compareixences. I també vull agrair, en aquest cas, totes les compareixences fetes, que varen ser molt importants, varen ser grans aportacions i ens han servit a tots els grups parlamentaris per fer aquestes esmenes, que han sigut, com han dit, setanta-sis esmenes, de les quals més de la meitat han sigut transaccionades. Això posa, d'alguna manera, la voluntat clara de millorar el projecte de llei.

Bé. Les esmenes, bàsicament, del Grup Parlamentari Socialista han anat dedicades a intentar millorar la part del que és la informació i publicitat, la transparència, la mediació, l'arbitratge en matèria de crèdits i de préstecs hipotecaris. Alguns d'aquests elements, diguéssim, hem vist com la crisi econòmica que va començar a partir del 2007 ha sigut un dels referents a l'hora d'intentar donar-hi resposta. És una crisi econòmica que va comportar, ho hem vist sobretot a la comissió d'investigació de caixes, que un dels elements claríssims que no va funcionar del sistema va ser la manca d'informació, la manca de transparència, en la qual molts petits estalviadors varen quedar enganxats per una mala praxi financera d'intentar oferir productes que realment no eren ben bé per a uns inversors, sinó que eren més aviat per a gent que realment, doncs, havia de tenir coneixements amplis, i, en aquest cas, han sigut molts petits estalviadors els que han quedat enganxats. Per tant, d'alguna manera, les nostres esmenes anaven dedicades a intentar solucionar aquesta manca de dèficit d'informació i publicitat. Un projecte de llei –i les esmenes l'intentaven millorar– que intentava donar respostes amb més garanties als consumidors.

Aquest dematí quan parlàvem de la Llei de transparència dèiem que perquè hi hagi més democràcia és important que hi hagi més transparència i sobretot més garantia de cara a l'accés a la informació. Doncs bé, també s'ha d'acompanyar perquè hi hagi més transparència cal que hi hagi més garantia de protecció als consumidors. No n'hi ha prou, si no som capaços de garantir que el consumidor també té els seus drets garantits i sobretot no se sent perjudicat a l'hora d'intentar accedir a determinats serveis i no se sent manipulat per una manca d'informació. Per tant, les esmenes anaven totes en aquesta línia.

Les nostres esmenes recomanades i les que ara estan reservades en aquest plenari –entenem que són prou importants– bàsicament el que buscaven era la millora d'aquesta informació que rep el consumidor i també la implicació dels notaris. Aquí s'ha dit abans, és molt important que donem la informació, però també és important verificar que la informació, realment, aquest consumidor l'ha rebuda correctament i, per tant, que és conscient de què està signant. Per tant, no n'hi ha prou amb el típic justificant de la signatura del producte, sinó que cal que el notari s'impliqui en la verificació que realment aquella informació ha sigut correcta i acurada.

També hem intentat introduir mesures per intentar evitar el sobreendeutament. Hem vist que, d'alguna manera, també alguns dels problemes que hem tingut en aquesta crisi econòmica és que hi ha hagut un excés, una facilitat d'accés a l'endeutament, i això ha provocat que moltíssimes famílies quedin totalment agafades quan s'ha produït la crisi, perquè no han pogut fer front als seus pagaments i automàticament han hagut de perdre el seu habitatge.

També, mesures per facilitar l'assessorament del consumidor en tot el tràmit a l'hora de contractar el producte, no només el preparatori, sinó abans de la seva signatura.

I, per últim, les esmenes també anaven destinades al que és l'arbitratge en el consum i la mediació, eina importantíssima. D'alguna manera, les esmenes ja recullen, en les transaccionades, que la mediació és obligatòria. Entenem que també hauria sigut bo que l'arbitratge hagués sigut obligatori; òbviament, jurídicament no es pot, però sí que, d'alguna manera, s'indueix que l'arbitratge sigui una eina a tenir en compte; per tant, que es pugui potenciar l'arbitratge, i la mediació en aquest tipus de productes sigui obligatòria. I, a més a més, és important implicar els serveis socials dels ajuntaments, perquè som els que realment coneixem la realitat de moltes famílies a l'hora d'intentar trobar aquest tipus de resposta.

Per tant, és important que abans de fer qualsevol tipus d'acció judicial, pel que fa referència als préstecs hipotecaris que tenen vincle amb l'habitatge, doncs, es demana aquest informe perquè, d'alguna manera, és la garantia que si més no serveis socials coneix la realitat d'aquella família afectada.

I també, per últim, doncs, d'alguna manera, les esmenes també intentaven donar la sortida al dret de desistiment. És veritat que finalment no s'hi ha pogut in-

corporar, perquè jurídicament no es pot donar dret a desistiment de l'operació. Però també entenem que fóra bo que quedés palès que hi han grups parlamentaris que entenem que aquesta alternativa que el consumidor, tot i rebre la informació i tot i signar l'operació, tingués uns dies per replantejar-se l'operació, però, malgrat això, no ha sigut possible, inclús jurídicament era inviable la seva incorporació, però sí que ha generat un debat important.

Per tant, el nostre grup, malgrat que les esmenes que no han sigut recomanades, doncs, entenem que anaven en la línia d'intentar millorar el projecte, tot i que no han sigut recomanades, entenem que el projecte que avui posarem a votació comporta millores importants: millores importants quant a l'accés a la informació, millores importants sobretot quant a la informació i la publicitat que rep el consumidor abans de firmar l'operació, millores importants en la fiscalització i l'avaluació del sobreendeutament, per tant, la solvència d'aquest consumidor a l'hora de firmar l'operació. Entenem que és un projecte de llei, doncs, que s'adequa molt al que en aquest moment és l'alternativa possible per garantir aquests drets, i entenem que comporta elements positius, i, per això, hi donarem suport.

També és veritat que el nostre grup va fer sobretot una esmena que intentava, doncs, fer un nou capítol quart en el títol tercer, que creava una junta d'arbitratge i mediació específica, perquè entenem que el tema ho requeria. Entenem que la situació és prou complicada i que segurament hi ha una gran incidència d'expedients, entenem que segurament caldria dotar-la de més recursos humans i econòmics. Malgrat això, no ha sigut acceptada aquesta esmena, però no per això el nostre grup no donarà suport al projecte de llei. Entenem que això ho millora substancialment, però entenem que, d'alguna manera, amb aquesta junta d'arbitratge i mediació hauria pogut tenir molts més recursos humans i materials a l'hora d'intentar resoldre les diferents incidències.

I acabo, perquè també és veritat que en aquest tràmit de ponència s'hi han incorporat una sèrie d'esmenes importantíssimes que també han donat resposta a una problemàtica addicional, que és la pobresa energètica, com s'ha comentat abans. Jo crec que hem aprofitat el tràmit parlamentari de ponència per introduir-hi unes modificacions importants que donen resposta també a una situació que hi ha cada vegada més a la ciutadania. I això els que som alcaldes ho veiem: cada vegada són més les famílies que ens arriben als ajuntaments per demanar que els volen tallar l'aigua, el llum o el gas. I això és un drama perquè, òbviament, no podem deixar cap família que no pugui tenir accés a la llum, a l'aigua, al gas, perquè són elements bàsics en aquest moment. No es pot entendre una societat com l'actual sense aquests subministraments.

Per tant, entenem nosaltres que aquestes esmenes que s'han incorporat en el tràmit de ponència són prou importants, són prou significatives. I també demostrarem que estem a l'alçada en aquests moments del que és una gran reivindicació social. Per tant, crec que el nostre grup, en aquest cas, també està d'acord amb totes.

Finalment, també hi ha un tema important, i és que es crea un fons d'atenció solidària en matèria de subministrament bàsic, que ha d'estar, diguem-ne, d'alguna manera, finançat per aportacions de l'Administració i també de les mateixes empreses subministradores, per tant, aquest fons també ha de donar una part de recursos econòmics per atendre aquestes necessitats. Per tant, acabo en el sentit que el nostre grup donarà suport al que és el projecte de llei que en aquest moment tenim sobre la taula, i sobretot acabo com he començat, agraint l'aportació que han fet tots els grups parlamentaris, agraint el debat tranquil, seré i productiu que han fet, tenint en compte que és un projecte de llei que és el projecte de llei possible en aquests moments. I també acabo agraint als serveis tècnics i jurídics de la casa per la feina que han fet, i com de fàcil ens han fet la feina, malgrat que era un text que també ha requerit molt de debat.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, consellera, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, la modificació del codi de consum inicialment tenia prevista la protecció dels consumidors en matèria de préstecs hipotecaris. Al llarg de la tramitació de la ponència i dels treballs parlamentaris s'han anat incorporant altres aspectes que res tenen a veure amb l'objectiu inicial, i és per això que la nostra intervenció la dividirem entre el meu company, el Rafael López, que abordarà més en profunditat les qüestions de pobresa energètica que s'han comentat, i jo em referiré a la resta de temes per part del meu grup parlamentari.

És evident que quan parlem de protecció de consumidors catalans en matèria de crèdits hipotecaris, cal dir clarament que és una reforma que arriba tardíssim. No tard, tardíssim. I en la situació que hem viscut en els darrers anys, la situació d'habitatge, de pèrdua d'habitatge, que la reacció del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, en la protecció dels consumidors en matèria de crèdits hipotecaris, arriba gairebé l'any 2015 és senzillament inadmissible. I té una explicació que arriba ara: és qüestió de prioritats. Aquesta és una reforma que s'hauria d'haver aprovat en l'anterior legislatura, el president Mas va prioritzar la convocatòria d'eleccions l'any 2012; una de les conseqüències es que va decaure aquesta reforma electoral i, per tant, tenim clar que mentre uns governs prioritzen esgarapar uns vots, que és el que pensava el president Mas l'any 2012 convocant eleccions, qui surt perjudicat són els ciutadans. I això, senyor Torrent, no té res a veure ni amb el sobiranisme ni amb la independència, té a veure exclusivament amb intentar esgarapar uns quants vots l'any 2012 per part del president Mas. I a més la jugada li va sortir malament perquè va perdre dotze diputats. Aquesta és la realitat d'aquesta reforma i per què arriba ara aquesta reforma. Per tant,

és un problema de prioritats equivocades per part del Govern de la Generalitat.

I això contrasta amb quina ha estat l'actitud del Govern del Partit Popular quan va accedir al Govern. Vostè fa «ah!», i jo li explicaré. Miri, jo li explicaré, perquè una de les prioritats va ser l'aprovació d'un decret llei que precisament tenia per objecte la protecció dels deutors hipotecaris i que incloïa per primera vegada en determinats supòsits la dació de pagament en aquells casos que el contracte hipotecari no ho contemplava per acord de les parts. Això va fer-ho un Govern del Partit Popular, i al cap d'un any hi havia la Llei 1/2013 de mesures de protecció dels deutors hipotecaris. Mentre uns convoquen eleccions per esgarapar un *puñado de votos*, altres legislen i intenten aportar solucions i protecció als deutors hipotecaris. Convergència i Unió ha necessitat gairebé quatre anys per aprovar aquesta reforma. En un any, el Partit Popular va aprovar un decret llei de mesures urgents i una llei. Aquesta és la diferència. Per tant, determinades lliçons nosaltres no les acceptem, i menys venint de vostès.

I a més, miri, la pràctica totalitat... Miri si arriba tard, que la pràctica totalitat d'aquesta reforma no serà aplicable a anteriors contractes, sinó que només serà aplicable als nous contractes hipotecaris, per una banda, i hi ha una part que vostè no ha mencionat, que són tots els desnonaments que tenen relació amb contractes de lloguer, que no és objecte de la reforma, i és un greu problema del dia a dia a Catalunya. I això s'oblida a la reforma, no hi entra ni els aborda. Per tant, nosaltres donarem suport a tots aquells aspectes de la reforma de consum que té aquest objecte: la protecció dels consumidors en matèria de préstecs hipotecaris.

Però del que no participarem és de la cerimònia de la confusió, de l'estratègia que vostès pretenen i practiquen, també per un *puñado de votos*, i li ho explicaré. Vostès saben que en aquesta matèria vostès estan legislant sobre aspectes que no tenen competència, però això a vostès els és igual. Vostès generen unes expectatives en els ciutadans sabent que el Govern de l'Estat és molt probable que ho impugni, ho suspengui, i després vingui aquí vostè a donar lliçons de com és possible que això sigui així. I vostès saben que no tenen aquesta competència, però vostès generen expectativa. Perquè, què necessiten vostès? Resoldre el problema? No, el que vostès necessiten és guanyar uns vots, i el que vostès necessiten és poder dir que el dolent és el Govern de l'Estat i el dolent és el Partit Popular. I nosaltres en això no participarem. No ens demanin que participem en aquesta manera de fer política; nosaltres estem a la política per resoldre problemes, no per guanyar uns quants vots quan responen a aquest tipus d'estratègies com les que estem denunciant.

I vostès generen també molta inseguretat jurídica. Vostè sap i vostè ha fet referència al fet que estableixen la mediació obligatòria. Sap que molts experts que van comparèixer van dir que, per la pròpia naturalesa, la mediació no tenia aquest caràcter obligatori, no podia tenir-lo, tenia una naturalesa voluntària, i hi ha una prova evident respecte a això, que són els mateixos actes del Govern. El Govern, mitjançant el Decret 98/2014, de 8 de juliol, va regular els procediments de

mediació en matèria de consum. Per cert, un decret que també va arribar tardíssim, també demostren quines són les seves prioritats. I aquí, en aquest decret es diu que la mediació de consum és un procediment voluntari, i aquest decret s'aplica a tots aquests decrets de mediació de consum. Per tant, vostès el que estan generant és absolutament una inseguretat jurídica. Per tant, el que fa dos dies ho regulaven d'una manera, ara ho regulen de la contrària.

I la seva voracitat recaptatòria no té límits. Ens estem adonant que no hi ha modificació legislativa que no vagi acompanyada de la seva taxa o el seu impost corresponent, i aquesta modificació no és una excepció. I nosaltres estem en contra de la nova taxa que vostès creen, a la qual vostè no ha fet referència en el marc d'aquesta modificació legal. Per tant, també ens sobta molt que, en el marc d'un procediment sancionador, com una mesura es pugui establir la dació en pagament quan ja està perfectament regulada, i el que ens hauria d'explicar és per què vostès presenten esmenes que el que provoquen és la desprotecció efectiva dels consumidors. I ens estem referint a aquella esmena en què vostès... Vostès saben que el codi de consum va establir un termini de cinc anys perquè les màquines que dispensaven béns d'alimentació –menjar i begudes– s'adaptessin per facilitar el rebut de la compra, és a dir, poguessin fer el tiquet de la compra com qualsevol altre bé de consum que adquireix un consumidor. Hi havia un termini de cinc anys perquè aquestes màquines s'adaptessin. Vostès ens presenten una esmena perquè això s'esborrés, escolti, que estiguessin absolutament exemptes. Ens poden explicar a quins interessos respon això? Perquè el que jo tinc clar és que a la protecció del consumidor no respon. Això, gràcies a la seva voluntat. Es tombada en el dictamen, i ara ens apareix una transaccional entre el Grup de Convergència i Unió, el Partit Socialista i tal, que estableix uns altres períodes de cinc anys, si em permeten l'expressió, de carència. Deu anys per adaptar aquestes màquines? Quins interessos estan defensant? Ens ho poden dir, avui que parlem de la llei de transparència? Perquè el que no es pot justificar és que aquesta mesura sigui una mesura de protecció als consumidors.

Acabarem la meua part. Tot el que signifiqui protecció al consumidor en matèria de crèdit hipotecari tindrà el nostre suport, tot el que suposi la cerimònia de la confusió, que és generar unes expectatives que vostès saben que no compliran i que no resoldran, nosaltres no hi participarem, i ara, en aquests moments, el meu company, en Rafa López, abordarà amb més profunditat les qüestions relatives a la pobresa energètica.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Passo la paraula al diputat Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Sóc molt institucional, i si la presidenta no em dóna la paraula... Gràcies. Se-

nyor Puig, li diré el que li ha comentat el meu company, el Pere Calbó. Miri, jo crec que en la reforma que vostè fa de la pobresa energètica, estem davant d'un frau, simplement. Un frau, una estafa. Ahir li ho va dir el meu company –li ho va dir el meu company– el senyor Millo, quan parlaven dels pressupostos. Són aquestes coses que vostès les porta aquí, plena de bones intencions, de bones paraules, fins i tot amb una llaigremeta quan va dir que vostè se sentia indignat –el senyor Puig indignat, eh?–, se sentia indignat per allò que havia fet el Govern de l'Estat amb l'anterior decret, i venia amb la llaigremeta, amb bones intencions, però sabent que no ho podrà complir i que no ho complirà. I que vostè, vèiem i vam veure fa poc, per exemple a *El País*, i llegíem el dia 10 de desembre, que vostè plantejava un fons, diguem-ne, *a bombo y platillo*, com es diu en castellà, però que no sabia com el pagaria. Fixi's, el moll de l'os, el moll de l'os, que és com paga les factures, a dia d'avui el senyor Puig, el Govern de la Generalitat, el president de la Generalitat, no sap com pagar-ho. Això sí, fem una llei per què? Com li deia el senyor Calbó, perquè vostès han posat rumb de col·lisió. Se'n recorden de la conferència que va fer el senyor Mas fa dos anys, rumb de col·lisió? Han posat rumb de col·lisió.

El que a vostès els interessa, què és? El que a vostès els interessa és portar aquí iniciatives que envaeixen, diguem-ne, competències de l'Estat, perquè després l'Estat hi actuï i vostès puguin dir –ja ho escoltàvem al senyor Torrent que deia abans–: «Li demano al Partit Popular...» Escolti, jo li demano al senyor Torrent, en aquestes converses que tenen, diguem-ne, aquestes converses secretes i íntimes que tenen el senyor Junqueras i el senyor Mas, que en parlin, també, de pobresa energètica, perquè em sembla que en parlen molt poquet. Jo no sé si a vostès els informen. Parlen molt poquet de pobresa energètica. Vostè creu que, de 40 milions d'un fons que en teoria ha d'haver-hi, la Generalitat n'ha de posar 5 milions? Vostè valora 5 milions per a la pobresa energètica? Vostè hi creu? Vostè ens feia una petició als diputats del Partit Popular. Jo li faig una petició als diputats d'Esquerra Republicana, i vostè feia referència al senyor Pere Bosch, que es creia la pobresa energètica.

Jo li faig aquesta petició, però em sembla que vostès no parlen de tot això. Sap per què? Perquè tot això és una moneda de canvi, com vam veure ahir amb el pressupost, un pressupost que ni el mateix conseller d'Economia es creia. És que per no creure-s'ho no va contestar ni a l'oposició, perquè no s'ho creia, perquè van aparèixer 2.000 milions com van aparèixer 2.000 milions l'any passat, que tampoc ningú s'ho creia. És a dir, vostès ens plantegen coses que no són creïbles. I després el senyor diputat d'Esquerra Republicana, Torrent, ens diu: «Hem de fer-ho possible.» Fem-ho possible –fem-ho possible–, però posem els recursos. Sap que tota llei ha de tenir memòria econòmica: posem els recursos, perquè, si no hi ha recursos, ens passarà com amb el decret de l'any passat, i a vostès no els interessa això. Això és una moneda de canvi, per a què? Per enfrontar-se amb el Govern de l'Estat, amb el seu full de ruta, i anar a aquestes eleccions plebiscitàries, avançades, precipitades, cesaristes, per a ma-

jor glòria del senyor Mas, que és l'únic objectiu per fer i per pactar la llista única o la llista separada, com deia el senyor Junqueras, els d'aquí i els d'allà. Però sap què passa, senyor Torrent? Que els d'aquí, tant els d'aquí com els d'allà, aquests cobren quatre mil euros al mes, aquests no tenen problemes. Jo el que els demano és que parlin dels problemes reals. Un milió i mig de catalans que estan sota el llindar de la pobresa, quaranta mil catalans nous aquest any. D'això s'ha de parlar, i no dels d'aquí o dels d'allà.

I vostès ens parlaven del Govern de l'Estat. Sap què ha fet el Govern de l'Estat durant aquests tres anys que portem? Doncs, tot el que no ha fet el Govern de la Generalitat, tot allò. Un pla d'inclusió, mobilitzant més de cent trenta... Sí, senyor Puig, jo li ho explico, li ho explico perquè veig que no s'ho coneix. Un pla d'inclusió... Sí, home, i tant, jo li ho explico. Un pla d'inclusió que mobilitza entre tots els recursos municipals, autonòmics i estatals 136.000 milions, 240 mesures. Un pla PENIA contra la pobresa infantil; l'estratègia del poble gitano, o per exemple lluitant a Europa, que és on s'ha de lluitar. Vostès van a Europa a parlar del procés, nosaltres anem a Europa a lluitar pels interessos dels espanyols i, per tant, dels catalans, perquè el 20 per cent dels fons socials europeus vagin a la inclusió a Espanya, i això és lluitar pels catalans, és a dir, lluitar també per tots els espanyols, com, per exemple, lluitar per la iniciativa juvenil. I avui, per exemple, el senyor Rajoy està lluitant a Europa en contra del frau fiscal amb iniciatives concretes. Així es va a Europa, i així es va defensant. I tot això és el que hem fet. O per exemple, llegeixi's, per exemple, la nova llei del sector elèctric, que el que fa és blindar els *bonus* socials, que afecta més de 2,5 milions de famílies de tot Espanya. això són polítiques fiscals. Tot allò que vostè no ha pogut fer en dos anys, ho fem nosaltres.

I és que ens ho hem de creure. Perquè, fixi's, si vostè s'ho cregués, senyor Puig i senyora Munté, no la vull desmerèixer fins i tot en la crítica, si vostès s'ho creguessin, digui'm, quantes vegades vostè ha parlat amb el ministre Soria sobre aquest tema? Quantes vegades ha parlat amb el ministre Soria de l'interès, de la necessitat de definir el consumidor vulnerable? Quantes vegades la senyora Munté ha parlat al consell sectorial, la conferència sectorial, sobre aquest tema? Quantes vegades? Perquè potser, senyora Munté, si vostè hi hagués anat hauria trobat moltes complicitats amb altres comunitats autònomes. Segurament –segurament. No, vostès vénen al Parlament, com van fer en el decret anterior, a fer un xoc de trens. Com deia el senyor Mas fa dos anys, rumb de col·lisió, i això nosaltres no ho acceptem.

Mirin, veig que no estan contents amb la meua intervenció. Doncs, contesti'm, contesti'm una pregunta. D'acord, em diu que no sé de què parlo. Doncs, miri, contesti'm una pregunta si no sé de què parlo. Per què en dos anys...? Per escrit o com vulgui, i fins i tot pot fer declaracions després. Per què en dos anys han estat incapaços –incapaços– de signar un pacte per la pobresa? No sé de què parlo? Han estat incapaços. Han signat el Pacte pel dret a decidir. Han signat, doncs, aquí, la creació del Consell de la Transició Nacional, han es-

tat capaços de fer manifestacions any rere any, han estat capaços de fer un procés participatiu, i són incapaços de donar resposta a 1 milió i mig de catalans que es troben sota el llindar de la pobresa. Incapaços, incompetents per donar solució a això. I ens vénen a donar lliçons? No ho acceptem –no ho acceptem.

I, fixi's, ja el límit a què podíem arribar, senyor Puig, és que ens vingui aquí i ens digui que no sap com pot pagar-ho. Quaranta milions d'euros on diu vostè que posarà 5 milions. I qui ha de posar la resta? El món municipal, que la senyora Munté li ha retallat 20 milions d'euros, any rere any, en transferències corrents? Transferències corrents de 197 milions de l'any 2012, a 178 milions –178,1 milions– l'any 2014. I aquest any ha pujat un 0,4 per cent –un 0,4 per cent. Aquests ho han de posar? Les entitats, que la senyora Munté també els ha retallat un 25 per cent, 50 milions, que ens deia l'altre dia la Taula del Tercer Sector i també que hi feia ja referència un altre diputat? Aquests són els que ho han de posar?

Si s'ho creuen, senyor conseller, digui'm: què van fer amb el decret del 2013? (*Pausa.*) Em diu el conseller que no tinc vergonya. (*Veus de fons.*) Miri, digui, senyor conseller..., què van fer –i digui'm qui té o qui no té vergonya– amb el decret de l'any 2013? Què van fer en onze mesos? El van actualitzar, en onze mesos? Van fer l'avaluació que havien de fer el 30 de juny de l'any passat? Van presentar un nou decret abans del 30 de setembre? Han aprovat les mocions que hem aprovat aquí al Parlament? L'altre dia Iniciativa ens deia: trenta mocions sobre pobresa energètica. (*Pausa.*) No han fet res. Perquè no s'ho creuen. I ara, al «final», entre cometes, de la suposada legislatura, ens vénen a donar lliçons.

Doncs, miri, nosaltres estem a favor que es creï un fons. I li donaré uns certs, diguem-ne, suggeriments de com crear un fons. En aquest pressupost del 2015 hi ha una sèrie de partides que pugen. Jo li dic: miri, totes aquelles partides que pugen, destinades a fer un fons. Per exemple, els 3 milions i mig d'euros que destinaran als alts càrrecs de confiança de Convergència i Unió, de més, d'aquest any; els 2 milions i mig de més que destinaran aquest any a l'alta direcció de la Generalitat; el milió i mig que destinaran de més a partides relacionades amb el joc; els 15 milions i mig que destinaran de més al que es diu «finances de la Generalitat» –és a dir, Agència Tributària–; el milió i mig de més d'ambaixades; o, per exemple, els 40 milions i mig, els 40 milions de més, a TV3 i als mitjans de comunicació. Fixi's, un fons de 63,5 milions d'euros que podem crear, si vostè vol, ara mateix.

Ara, vostè ens ve amb les mans buides i donant lliçons als altres, i de lliçons, vostès, no en poden donar cap ni una.

Gràcies, senyor Puig, senyora Munté, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalu-

nya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, presidenta. Senyors consellers, senyors i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa votarem a favor del dictamen final i mantindrem tres esmenes, a què després faré referència, però els haig de dir també que amb profunda insatisfacció.

Perquè –el senyor Torrent ho assenyalava anteriorment, però jo hi vull insistir– el que estem plantejant avui aquí, a les portes del 2015, són mesures contra el sobreendeutament personal, és a dir, evitar que la gent es pugui sobreendeutar en la concessió de préstecs, garanties sobre tot el procediment hipotecari, que evidentment no solucionaran el problema de la gent que ja està afectada ara; cada dia, cada hora, cada any, milers de persones afectades amb el tema dels llançaments hipotecaris i dels desnonaments –en aquest cas, amb els llançaments hipotecaris. I és cert que la millor mesura que podríem fer és que se'ns aprovin les esmenes que presentarem als pressupostos perquè s'incrementin les partides per a ajudes al pagament del lloguer i de quotes hipotecàries, perquè la gent que està avui en dia amb risc de perdre l'habitatge per impossibilitat de pagar..., aquesta llei que aprovem avui, que va molt bé per prevenir, no cura els problemes que tenim.

És cert que el que hi ha aquí ve motivat..., i ara vull dirigir-me molt especialment al Partit Popular, perquè realment la seva intervenció m'ha sorprès. S'ha referit, el senyor Calbó, a: «Arriben tard.» Miri, el primer debat que hi va haver en aquest Parlament la legislatura del 2011 van ser les tres proposicions de llei que es van presentar per tres grups parlamentaris respecte al tema de la dació en pagament i d'evitar el sobreendeutament. I després d'un treball molt feixuc, vam aprovar la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció davant de procediments d'execució hipotecària de l'habitatge habitual, per unanimitat, em sembla, de la cambra, amb la qual cosa vam comptar amb el seu vot, i que, ara al febrer farà un any, al Congrés dels Diputats el mateix Partit Popular ens ho va rebutjar. I allà hi havien contemplades totes aquestes mesures. I no hi havia invasió competencial, perquè vam anar-ho a demanar on hi havien totes les competències, inclús algunes que creiem que són pròpies d'aquí –però es tractava de fer un sistema integrat.

No vam entendre el senyor Pujalte –es veu que no és difícil no entendre'l– quan ens va dir: «Bueno, está bien que en Cataluña hayan dicho que sí, pero nosotros aquí decimos que no porque..., això no convé per ara.» Però és que s'ha referit a altres coses, home. El Real decreto ley 6/2012, de 9 de març, de medidas urgentes de protección de deudores hipotecarios, a quanta gent ha solucionat la vida en aquest país? A poquíssims, a ningú. Em sembla que deien sis-centes famílies. I el Real decreto ley 27/2012, de 15 de novembre, de medidas urgentes para protección de los deudores

hipotecarios, res en absolut. Han estat fracassos absoluts, perquè, si no, aquestes mesures que estan des del 2012 farien que avui no tinguéssim els milers de llançaments hipotecaris que tenim, i que hi haguessin moltes dacions en pagament, i que tinguéssim moltes suspensions.

Però és que també s'han descuidat d'una altra cosa, els senyors del PP. Vostès van rebutjar una iniciativa legislativa ciutadana, de més d'1 milió i mig de signatures, que es va presentar al Congrés dels Diputats, coincidint..., quan nosaltres vàrem portar, la representació del Parlament de Catalunya, eh? –quan dic «nosaltres», en aquest cas vam ser tots–, que vàrem portar aquesta proposta. I se la van carregar, literalment. No van deixar ni que es tramités. I allà hi havien les mesures que proposava la gent dels afectats per la hipoteca de tot Espanya. Un milió, més d'1 milió i mig de signatures, per demanar que això s'apliqués.

I aquí estem, intentant salvar els mobles i fer, a través de la legislació catalana i de les nostres competències en la mesura que puguem, recuperar, algunes d'aquelles mesures. Ja diré, després, que nosaltres les esmenes que fem, precisament, van en l'intent que s'incorporin encara..., és a dir, que estirem més, encara, aquesta possibilitat, cosa que ens hauríem estalviat si el Congrés dels Diputats hagués admès a tràmit i hagués discutit la proposició que els portaven, que vostès saben, perquè la van votar a favor –senyors del PP i tots–, que era un document molt ben elaborat, amb aportacions d'experts, i que reunia tots els aspectes: els preventius –que és tot l'aspecte d'informació, de prevenció, de taxació, per garantir que la gent no se sobreendeuti– i de segona oportunitat, és a dir, evitar el llançament hipotecari, o, en tot cas, donar una segona oportunitat a través d'un procediment simple de concurs. També intentem recuperar i transposar a Catalunya la directiva del Parlament Europeu i del Consell sobre contractes de crèdit per a béns immobles d'ús residencial, aprovada al febrer del 2014. Justament, quan vam anar a Madrid s'acabava d'aprovar. I les mesures que s'han contemplat, tant en aquell projecte com en aquesta llei, són, en bona part..., reflecteixen això.

Què ens agrada –hi estem d'acord, evidentment, perquè hem dit que ho votariem–? Doncs, efectivament, s'intenta atacar tot el que són..., els aspectes que poden induir a confusió els ciutadans, és a dir, la informació –informació–, transparència també. En aquesta llei també es parla avui de transparència, del fet que el ciutadà tingui tota la informació disponible, que sigui entenedora, que els assessors els pugui triar, que no el puguin enganyar; que hi hagi, en definitiva, una protecció..., a més –també important–, per a tots –i aquest és un element positiu–, no sols el que ha adquirit el crèdit. Sabem que hi han els prestataris, però també hi han els avaladors, i també hi han els tercers hipotecants, és a dir –que això ha passat molt, no?–, la família, els pares, els parents, que hipotequen la casa per garantir un préstec a favor d'un familiar. I aquesta llei s'estén a prestataris, avaladors, propietaris hipotecants. Per tant, en aquest sentit és positiu, com també és positiu tot l'aspecte relatiu a les garanties que s'han

de donar, la informació que s'ha de facilitar. I el control de les entitats de taxació.

A nosaltres ens hauria agradat que s'aprofundís més en una figura que..., el Col·legi d'Advocats ens va fer arribar una proposta respecte al tema de..., el que en diem els «xiringuitos financers», els que s'aprofiten de la situació desesperada de moltes famílies que no poden pagar la hipoteca, i al damunt els fan una segona hipoteca, i al damunt –perquè els hem rebut en aquest Parlament– els estafen. Els fan firmar els documents com si haguessin rebut uns diners per poder refinançar les hipoteques, i després resulta que ni es refinança la hipoteca, i, a més, els executen la casa del segon hipotecant, eh?, per una condició absolutament miserable per part d'aquest personal.

S'ha definit el tema que aquests han de ser considerats com –aquests intermediaris financers– intermediaris professionals «minoristes», perquè no sols són les entitats bancàries: també hi ha gent que es dedica professionalment a això, encara que intenti dissimular-se, aparentment, com un simple assessorament –i que, en realitat, el que fa el préstec és una tercera persona. Creiem que s'hauria pogut anar més a fons en aquest tema, però com a mínim queda apuntat aquí.

Les tres esmenes que nosaltres mantenim van en el sentit de mantenir el sistema de mediació previ a les execucions hipotecàries; que tinguem també, i recuperem de la proposició de llei que vam fer, tot l'apartat relatiu a la liquidació ordenada de deutes que hagin implicat o puguin implicar la pèrdua de l'habitatge habitual; i la creació de la comissió de sobreendeutament, que era una figura molt treballada, molt ben pensada, d'abast nacional, que tenia, doncs, tota una estructura i un sistema de funcionament molt especialitzat, en atenció, precisament, que estem parlant d'un àmbit molt especialitzat. No n'hi ha prou amb les comissions de mediació en l'àmbit de consum, sinó que creiem que l'àmbit de l'adquisició de l'habitatge mereixia una comissió de sobreendeutament i de segona oportunitat que definís aquest informe social, que sí que surt en el projecte –i ens agrada que hi hagi aquest informe social–, que pugui ser considerat pels jutges.

Nosaltres creiem que aquest procediment..., fer una precisió: hi han moltes normes que obliguen a passar pel procediment de mediació. És veritat que qualsevol de les parts pot dir que el rebutja, però el fet que prèviament a la interposició del procediment hi hagi d'haver una proposta de sotmetiment a arbitratge ara ja hi és, i els jutges ho utilitzen; i l'altra cosa és qui ho rebutja. I l'altra cosa, també, és quins efectes i quin interpretació donarà el jutge al procediment posterior –que això està perfectament regulat– per al cas d'aquell que no hagi volgut participar-hi, però que, en canvi, el servei de mediació pot formular el seu informe sobre la situació social d'aquella persona, d'aquella família, i portar-ho al tribunal que haurà de resoldre el procediment hipotecari o de resolució.

Per tant, creiem que aquest punt intermedi que volíem fer aquí respecte a una creació..., en la qual tots vam participar, senyor Calbó. Hi van participar vostès també, en la definició de la comissió de sobreendeutament

i la definició de segona oportunitat. La llàstima és que ara aquí no podem fer, com en aquell moment es feia, la creació d'una proposta de liquidació conjunta dels deutes que afecten aquestes famílies i la facilitació d'un habitatge, ja sigui en el mateix habitatge en règim de lloguer o un habitatge provisional.

Ara anem, en tot cas, a l'altre apartat, a l'apartat de pobresa energètica. Aquí direm el que hem dit també respecte al decret que va fer el Govern i que el Govern del PP ha impugnat. Hi haurem de votar a favor perquè vostès els han impugnat, senyors del PP, perquè realment és molt insatisfactori el que se'ns planteja. Està ple de bona voluntat, però és d'una indefinició extraordinària. En definitiva, no diu el que dirà una de les esmenes que presentem també a la llei d'acompanyament molt clar: que quan una persona es troba en una situació de vulnerabilitat i impossibilitat de pagar els subministraments –una persona o una família–, definit per un informe social, es prohibeix, simplement, que es talli aquest subministrament, i no que s'ajorni el pagament, es busquin solucions complementàries, etcètera.

Per tant, creiem que hi ha molt bona voluntat, però hi ha una selva burocràtica d'informes previs, d'informes posteriors, de suspensions temporals, i, al final, a on anem a parar? Oh, doncs, anem a parar al fet que la persona ve a millor fortuna i pot pagar-ho íntegrament, cosa ja sorprenent, no?, perquè si resultava que durant sis mesos no podia pagar..., i el mes set podia pagar sis mesos i el que tocava. És a dir, com no li hagués tocat la Primitiva durant aquest període, aquesta família és difícil que pugui arribar aquí. O anem a parar a això tan singular que està en l'apartat 9: les unitats familiars que no poden complir els compromisos de pagament han de disposar dels «instruments de suport econòmic necessaris».

I aquí és on apareix la proposta de crear un fons. Quin fons? S'ha comentat aquí, i ens preocupa extraordinàriament. Nosaltres no voldríem creure que és cert el que es va plantejar en una recent reunió del departament..., no sé si és de tots els departaments o en un, o amb la Taula del Tercer Sector i representants de la diputació, que consisteix –i ens agradaria que ho desmentissin, i li prometo, en tot cas, que no demanaré segon torn a algun dels consellers– que efectivament la Generalitat hi posa 5 milions, les diputacions n'han de posar 15, i –atenció– la resta fins a 40, és a dir 20 milions, anirà a càrrec d'una taxa sobre la resta de consumidors. Això és inaudit. Si el planteig és que la situació que afecta unes famílies determinades davant d'unes empreses subministradores que fan uns beneficis extraordinaris l'han d'acabar de pagar la resta de consumidors i usuaris, l'únic que farem és una pilota: anirem incrementant aquells que, com a conseqüència del nou increment que representarà aquest fons de solidaritat, no podran, tampoc, acabar de pagar. És a dir, això... –m'ho deia un company diputat–, això és com *La Marató* de TV3 obligatòria: és a dir, ja no cal que fem una marató de TV3 sobre la pobresa el mes de desembre, sinó que cada mes els ciutadans de Catalunya sí o sí hauran de pagar aquest fons. No és seriós, això –no és seriós.

És a dir, ho repeteixo: acceptem que hi hagi aquesta referència que hi haurà un fons. Aquí no es parla de com serà aquest fons, perquè, evidentment, si es fes aquest plantejament de fons aquí, hi votariem en contra i ho denunciariem, però sí que demanariem al Govern, i prendrem les iniciatives parlamentàries que siguin convenients, perquè aquest fons de solidaritat sigui dotat amb aportacions públiques i aportacions privades. De qui? De les companyies subministradores, senyors, i, si cal, si hem de fer impostos per pagar això, no els els posem als consumidors, sinó que posem-los a les companyies distribuïdors de servei i posem-los aquesta petita imposició del 0,0 no sé quant de la seva facturació perquè pugui anar a això, mirin si és fàcil. Tenim la llei d'acompanyament, tenim les lleis fiscals corresponents, però no ho carreguem sobre els consumidors i usuaris.

Ho repetim –i acabo ja, remetent-me al que deia al principi–, aquest és un instrument que té una perspectiva preventiva però que, respecte a les situacions que estan patint ja moltes famílies de pèrdua de l'habitatge, el que es necessita és que el Govern de la Generalitat incrementi les partides per a ajudes al pagament de lloguer, per a ajuda del pagament de quotes, que acceleri la constitució del fons social català de l'habitatge i actuï ràpidament sobre les entitats –la Sareb i altres entitats immobiliàries– que tenen milers de pisos buits i que no els posen a disposició, que faci els convenis que calgui amb les entitats del tercer sector per posar aquests habitatges a disposició, perquè això és el que ajudarà els que estan perdent en aquest moment o estan en risc de perdre el seu habitatge.

I, respecte a la pobresa energètica, abordem el que és una emergència social com s'ha de fer en aquests casos d'emergència: qui té més possibilitats, que són les companyies subministradores, els hem d'obligar que suportin temporalment aquesta manca de pagament durant el període en què les famílies no es troben en aquesta situació, i si hem de trobar una manera de compensar-ho, ells han de participar perquè ells ja tenen els beneficis corresponents i tenen, a més, un monopoli que en aquest moment està tornant-se molt feixuc per al conjunt dels ciutadans.

Per tant, nosaltres, ho repeteixo, mantindrem aquestes tres esmenes que intentaven anar més enllà del que el projecte fa pel que es refereix al tema de les comissions de sobreendeutament i a la segona oportunitat a les famílies. I, en la resta, diríem, farem un vot favorable que només, senyors del Govern, podran agrair a l'actitud absolutament irresponsable del Partit Popular, que fins i tot aquestes engrunes, impugnen.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señora *consellera*, señores diputados, señoras diputadas, hoy

estamos debatiendo una modificación del Código de consumo de Cataluña en algunos temas referidos a la protección de consumidores en el ámbito de créditos y préstamos hipotecarios, básicamente; también se han producido algunos cambios en otros ámbitos, que también comentaremos.

Lo que votamos hoy es el resultado de una ponencia que..., me uno al resto de diputados que han hecho una buena valoración de la misma, porque realmente hay que reconocer que se ha hecho un buen trabajo parlamentario, que las comparencias que han tenido lugar en el desarrollo de esta modificación, pues, han sido muy interesantes, y también creo que los diputados han tenido mucha predisposición a mejorar el texto y a llegar a un acuerdo. También hay que reconocer la labor de la letrada Anna Casas, que ha hecho un trabajo jurídico la verdad es que muy importante para tener hoy el texto que hoy tenemos.

Desde Ciudadans hemos participado activamente en la elaboración de esta modificación del Código de consumo, porque sabemos que está íntimamente relacionada con uno de los mayores dramas familiares y personales que tenemos ahora mismo en nuestro país. Y es un drama actual: la pérdida de viviendas, los desahucios, las hipotecas, que son una losa para las familias, son un drama actual, no de hace dos años. No se está recuperando, sino todo lo contrario: en los últimos meses ha habido un aumento, también, de ejecuciones hipotecarias y de desahucios. En el informe que ha hecho el Consejo General del Poder Judicial se dice, además, que Cataluña es la comunidad autónoma con más desahucios y la segunda con más ejecuciones hipotecarias. Por tanto, estamos muy lejos –estamos muy lejos– de ser una comunidad autónoma que protege a los ciudadanos en este aspecto.

Hablamos de desahucios, pero también tenemos que hablar de personas avalistas y fiadoras que han perdido también su vivienda por haber participado en las hipotecas a veces de sus hijos o de sus familiares. Y no solo hay que hablar de gente que ha perdido su vivienda, sino de gente que sigue pagando religiosamente cada mes su hipoteca con mucho esfuerzo, con mucho sudor y lágrimas, y que en algunos casos supone hasta el 80 por ciento de sus ingresos. Esto es un drama, también, porque esas personas que hacen frente a su hipoteca a veces, en muchísimos casos, le hacen frente teniendo en cuenta intereses abusivos, intereses desorbitados, cláusulas que son abusivas y tasaciones injustas. Tenemos en España millones de personas afectadas por las cláusulas suelo, que también se han comentado por otro diputado.

El problema del que hablamos tiene muchos orígenes: no tiene un origen únicamente en el Código de consumo, sino que tiene orígenes en diferentes ámbitos. Uno de los más importantes, sin duda, es la normativa hipotecaria que hemos tenido, y que tenemos, en España. Y no lo decimos nosotros, sino que el Tribunal de Justicia de la Unión Europea ya se pronunció al respecto diciendo claramente que la normativa en materia hipotecaria de España no protege de manera adecuada a los consumidores ni garantiza su tutela judicial efectiva. Y aquí hay muchos responsables: el

Partido Socialista, el Partido Popular, Convergència i Unió, que han tenido oportunidades para cambiar esta normativa y no lo han hecho, llevando así a muchas familias durante muchos años a la ruina.

También está íntimamente relacionado con la política de vivienda: cómo se ha desarrollado la política de vivienda, la especulación que ha habido en este ámbito, la mala gestión por muchos ayuntamientos, por muchos gobiernos regionales, también está en el origen, y por tanto, aquí, también, *els senyors del tripartit* también tienen responsabilidades.

Y un ámbito, sin duda, en lo que estamos hablando hoy, que es el ámbito de consumo. El ámbito de consumo ha sido muy importante, porque a veces se nos olvida, pero los ciudadanos que tienen una hipoteca son *clientes* de los bancos; parece que es al revés, parece que van a los bancos a pedir un favor, pero son clientes, son consumidores. Y, por tanto, la protección de los consumidores también debería haber llegado a esas familias y a esas personas que tenían hipoteca.

Otro de los grandes problemas que ha pasado, además de que la normativa no ha sido adecuada, es que no se ha cumplido lo que estaba establecido. Ha habido desde hace cuatro años una orden del Banco de España, que ya incorporaba muchos requisitos de información y publicidad, que simplemente no se ha cumplido, y, por tanto, no es solo que ha habido un problema de normativa, que lo hay, sino también un problema de que no se ha controlado que esa normativa se cumpla.

Como decía, es un problema que tiene muchos orígenes, es un problema que tiene muchos responsables, y lo importante es analizar dónde están esos problemas y no perder ni un segundo más para solucionarlo.

Hoy estamos hablando del Código de consumo de Cataluña. ¿Tiene mucha importancia en este tema? Sí, la tiene. Pero aquí estamos acostumbrados a echarle siempre la culpa a Madrid, ¿verdad?, sobre todo por los señores de Convergència i Unió. Bueno, pues, el Código de consumo de Cataluña es responsabilidad de la Generalitat de Cataluña. La Ley hipotecaria no es responsabilidad del Gobierno de la Generalitat, pero también han votado a favor de mucha normativa hipotecaria desde el Congreso de los Diputados que viene a ser lo mismo. Podemos entender que, si tuviéramos aquí la competencia, los señores de Convergència i Unió habrían hecho exactamente lo mismo que lo que sus compañeros han votado en Madrid.

Pero nos centramos en la modificación del Código de consumo de Cataluña. ¿Era necesario modificar el Código de consumo de Cataluña? Sin duda sí, era necesario. ¿Es responsabilidad de la Generalitat de Cataluña, del Gobierno de la Generalitat de Cataluña? Sí. Por tanto, nadie le impedía hacerlo antes. ¿Si lo hubiéramos modificado antes, se habrían podido evitar muchos dramas familiares y personales? Sin duda.

¿Y por qué ha tardado tanto, en llegar esta modificación? –más de tres años, desde que se planteó. La Ley de consultas se ha hecho muy rápido: esto en un año, ¿eh?, lo hemos ventilado; ahora, modificar el Código de consumo y evitar dramas familiares y perso-

nales (*Inés Arrimadas García fa el so de tocar l'ase*), eso tarda más: eso va decayendo con las siguientes legislaturas, y eso tarda un poquito más. Sin duda aquí no ha habido voluntad política para dar una respuesta rápida a un problema que es gravísimo para los ciudadanos como son los créditos y los préstamos hipotecarios. No puede ser que la Administración pública tarde tanto en dar respuesta a los problemas más graves de los ciudadanos. Estos problemas se detectaron ya en el año 2007; estamos a finales del 2014: no podemos seguir tardando tanto en dar respuestas a los problemas *reales* de la gente, porque cambiar de pasaporte no es un problema real, pero poder pagar la hipoteca sí que lo es.

¿Mejora algo esta modificación del Código de consumo? Sinceramente sí. Se han mejorado bastantes cosas. Y nosotros en este sentido hemos incorporado algunas enmiendas, porque pensábamos que era importante mejorar algunos aspectos, por ejemplo, la trasposición de algunas de las cuestiones que introduce la directiva sobre contratos de créditos para bienes inmuebles. Era necesario incorporar algunos de los contenidos de esta directiva al Código de consumo: creemos que se mejoran algunos aspectos de información de los consumidores a la hora de adquirir estos productos, y también se mejora la protección de las personas fiadoras y de los avalistas, que, como decía al principio, también han sido perjudicadas por esta mala normativa y por esta ausencia de control sobre la normativa que existía.

Otra de las cosas que a nosotros nos parecía, y por eso hemos insistido, muy interesante es potenciar los mecanismos de resolución de conflictos que son extrajudiciales. ¿Y por qué hemos incidido en esto? Pues, porque está demostrado que los mecanismos de resolución de conflictos extrajudiciales, sobre todo en el ámbito hipotecario, pueden dar una solución más favorable para las familias; para las familias y a veces también para las propias entidades financieras, que ven reducidos sus costes y ven reducido el tiempo en el que se llega a una solución.

Y, por supuesto, las cláusulas abusivas. Hay millones de personas afectadas por las cláusulas suelo, por ejemplo, pero no son las únicas cláusulas que sin duda han traspasado el límite de lo razonable para ser incluidas en un contrato. Y también se intenta aumentar la protección de los consumidores frente a esas cláusulas abusivas.

Y por último, también, más transparencia respecto a algunas cuestiones del contrato, como los precios, los intereses, etcétera.

¿Será útil esa modificación? Depende de cómo se aplique. Hay elementos para que pueda ser útil, en esta modificación, y, por tanto, nosotros vamos a apoyarla, pero dependerá de cómo se aplique, dependerá del control que se haga, también de lo que se regula, para ver, valorar su utilidad. Como decía antes, ha habido órdenes del Banco de España que instaban a las entidades financieras a hacer determinadas cosas; no se han cumplido y no ha pasado absolutamente nada, porque los órganos de control y de supervisión no han

funcionado. Por tanto, que no solo nos centremos, que también, en cambiar las normativas, sino también en controlar que estas normativas se cumplan.

También me gustaría hacer una referencia a los artículos que se han incorporado sobre pobreza energética. No era el objetivo de esta modificación del Código de consumo, pero Esquerra Republicana lo que ha hecho es introducir artículos calcados del decreto que fue suspendido de manera cautelar por parte del Tribunal Constitucional, del Decreto de pobreza energética. Este decreto –ya lo dijimos en sede parlamentaria– no solucionaba gran cosa, y no lo decimos solo nosotros, sino que las entidades sociales que hemos tenido también la oportunidad de escuchar en el Parlament así lo han dicho: no era suficiente, ni muchísimo menos, para abordar el problema. Básicamente, lo que hacía es derivar responsabilidades a las entidades locales sin dar recursos ni personales ni financieros para ello. Pero lo más importante no es que ese decreto fuera, para la magnitud del problema, pues, sinceramente insuficiente, lo más importante es que ese decreto está suspendido, y lo que hace Esquerra Republicana es incorporar en esa modificación del Código de consumo artículos calcados suspendidos por el Tribunal Constitucional.

Mire –se lo digo al señor Torrent, de Esquerra Republicana–, la inseguridad jurídica no protege a los ciudadanos, las normas inconstitucionales no protegen a los ciudadanos, las pugnas políticas que se traducen en pugnas jurídicas no protegen a los ciudadanos. Nosotros estamos de acuerdo con usted en una cuestión: el Gobierno de España, el Gobierno central, no ha hecho los deberes, porque la Unión Europea ha instado a los estados miembros a definir lo que es un consumidor vulnerable, y, 2, definir medidas para protegerlos respecto a los cortes subministro y de tal. El Gobierno de España estas dos cosas no las ha hecho: está pendiente de desarrollo reglamentario lo que es la definición, y está pendiente de poner en marcha medidas para impedir esos cortes. En eso estamos totalmente de acuerdo. Pero usted no está buscando proteger a los consumidores poniendo estos artículos aquí, porque saben que se suspenderán. Le insisto: la inseguridad jurídica y las normas inconstitucionales no protegen a nadie.

¿Yo qué le propongo? Lleguemos a un acuerdo: el Gobierno de Cataluña, en el margen de sus responsabilidades, con el Gobierno de España. Insten a cumplir con sus responsabilidades, a acabar el desarrollo normativo que, señor Calbó, usted sabe que no se ha finalizado; insten al Gobierno de España a colaborar también con las comunidades autónomas para poner en marcha medidas que impidan el corte de suministros básicos, que no es otra cosa que lo que está pidiendo la Unión Europea, no es algo que pida únicamente Ciudadanos. Por tanto, sus pugnas jurídicas y políticas las acaban pagando los ciudadanos. Por tanto, nosotros no vamos a poder apoyar a ese calco que ustedes hacen de artículos suspendidos por el Tribunal Constitucional. Porque, insistimos, la inseguridad jurídica no protege a los ciudadanos; las normas inconstitucionales no protegen a los ciudadanos. Vamos a hacer nor-

mas y medidas que sí que se puedan llevar a cabo, que sean realistas, como usted decía, y que sí que protejan a los ciudadanos, en colaboración con el Gobierno de España, cada uno en el ámbito de sus responsabilidades, y también las entidades locales.

Si ustedes no estuvieran pendientes únicamente de buscar el titular, el agravio y el victimismo respecto al Gobierno de España, quizás podríamos desde el Parlament de Catalunya tener una actitud más proactiva. Insisto, no defiendo lo que está haciendo el Gobierno de España, que es no dejar legislar las comunidades autónomas, y él no legisla; no dejar proteger a las comunidades autónomas, y él no protege. Pero esta pugna no sirve para nada, señor Torrent. Nosotros tenemos otra visión de hacer política; no es alimentar el victimismo constante de que toda la culpa de todo la tiene el Gobierno de España, porque no. Ni tampoco nos vamos a adherir al discurso del Gobierno de España de decir que toda la culpa la tiene el Gobierno de Cataluña y ellos lo hacen todo muy bien. No. A cada uno sus responsabilidades, que cada palo aguante su vela.

Somos la cola de Europa en protección de consumidores vulnerables, y eso es cierto. Y aquí también responsabilidad, por supuesto; la Generalitat, pero también el Gobierno de España. Yo les insto a que se pongan de acuerdo. Sé que es un momento difícil financieramente; las arcas públicas están deterioradas. Pero hay que ponerse de acuerdo, hay que hacer caso a lo que dice la Unión Europea. Definan ustedes lo que es consumidor vulnerable, tengamos unos criterios paraguas a nivel nacional, que a mí no me parece mal, y permitan también que se desarrolle esto a nivel autonómico.

Una última referencia a la creación del fondo de atención solidaria. Nosotros, por supuesto, estamos de acuerdo. Si ustedes quieren crear un fondo, tendrán todo nuestro apoyo para hacer frente a la situación de penuria de muchas familias que este invierno van a pasar frío en su casa y no van a poder tener una temperatura adecuada. Pero es que no se dice cómo lo van a llevar ustedes a cabo. ¿Qué van a hacer, que los consumidores paguen en la factura ese fondo? Ojo, ¿en qué afecta esto al Gobierno de la Generalitat? Es, como siempre, derivar la responsabilidad hacia arriba, al Gobierno de España. «La culpa de todo es del Gobierno de España. Voy a salvar a mis ciudadanos. Pero derivo la responsabilidad a que lo hagan o las entidades locales o los propios ciudadanos.» No, no, eso, a nuestro modo de ver, no es una buena manera de gobernar la Generalitat de Catalunya.

Estaremos muy atentos a cómo quieren ustedes desplegar este fondo de atención solidaria, que, en principio, nos parece una buena idea, pero que, desde luego, ustedes tendrán que concretar en qué va a afectar al presupuesto de la Generalitat de Catalunya. Nosotros, analizando el presupuesto, vemos que despilfarran, ustedes siguen despilfarrando millones de euros en estructuras de estado, en televisiones, en estructuras políticas, y después, para estas cosas, les piden a los ciudadanos que hagan un sobreesfuerzo para aportar dinero en sus facturas para los más necesitados. Este no es nuestro modelo.

Y, en definitiva, nosotros vamos a apoyar esta modificación del Código de consumo de Cataluña. De hecho, nos consideramos también partícipes de esta modificación, porque hemos participado en la ponencia y porque hemos también puesto enmiendas y hemos incorporado algunas, creemos, mejoras.

Creemos que esta modificación llega tarde, muy tarde. Si se hubiera aprobado hace tres años o cuatro, se podrían haber evitado muchos dramas personales y familiares. Y, sin duda, esta modificación, que es positiva, es condición necesaria, pero no suficiente para proteger a los ciudadanos en uno de los momentos más importantes de su vida, que es cuando van a comprar una vivienda.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señora *consellera*, señores diputados, señoras diputadas.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bona tarda, de nou, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres, i començant fent l'autocrítica que haurem de fer també en la següent ponència de llei, que és que no hem pogut estar en els treballs de ponència –només vam assistir a les compareixences– i que ens ha passat en molts altres aspectes, perquè entre comissions, ponències, grups de treball són trenta-sis llocs on hem d'acudir, som tres, i esperem que si algun dia tenim més diputats ho puguem solucionar. Ara mateix, fem una mica el que podem.

I dit això, i començant, jo crec que estaria bé, almenys pel que he escoltat fins ara, no generar falses expectatives sobre què suposarà aquesta modificació del Codi de consum, perquè aquesta modificació ni solucionarà els problemes respecte als crèdits i als préstecs hipotecaris, i no només això, molt menys encara solucionarà els desnonaments, menys encara abordarà el drama habitacional. Per tant, d'inici, rebaixar una mica l'entusiasme, diguéssim, de l'aprovació del Codi de consum. Entenem que són –s'ha dit abans, i jo crec que l'expressió era certa– engrunes, i són engrunes que, per desgràcia, ens veiem amb l'obligació de recolzar, perquè la gent ho està passant molt malament i perquè no ens queda un altre remei.

Ara bé, doncs, si fem una anàlisi de què són els codis de consum –en general, eh?, sense parlar d'aquesta modificació concreta–, veurem que són, com s'ha dit abans, mecanismes de resolució extrajudicial de conflictes, que són de caràcter voluntari i que, a més a més, no tenen les potestats sancionadores que toquen per exigir ni la reparació ni la recuperació, ni tan sols una indemnització. Per tant, en la pràctica podem dir que els codis de consum o els serveis públics de consum no solucionen els problemes que ara mateix tenen els consumidors. I per què no els solucionen? Jo crec que és obvi. No els solucionen perquè no podem anar amb un lliri a la mà davant d'aquells que s'han lucrats

gràcies a la misèria que s'ha generat al voltant de les polítiques d'habitatge en els últims set anys. Es deia abans que s'arribava tard. S'arriba tard no dos anys ni tres, com a mínim set anys s'arriba tard.

I, en tot cas, aquest mecanisme podrà solucionar mínimament les coses a partir d'ara, però no s'aplicarà amb efectes retroactius. I, en tot cas, a més a més, pensem que els codis de consum no resolen els problemes dels consumidors perquè encara no han modificat allò que és essencial, que és el seu caràcter voluntari, la seua, per tant, pretesa voluntarietat i el fet que, un cop aprovats els codis, és la mateixa Administració la que no sanciona.

I podem posar un exemple clau, l'exemple de l'oficina municipal de la ciutat de Barcelona, una ciutat amb una densitat poblacional que ja coneixen i que abans fèiem gala de com d'importantíssima era per a la capitalitat cultural catalana; una ciutat que té un inspector de consum –un inspector de consum. Bé, diran: «Quina feina pot fer un inspector de consum en tota una ciutat com és Barcelona?», amb els drames habitacionals que hi estan havent, amb Ciutat Meridiana, per posar un exemple, i els problemes dels desnonaments. Doncs, bé, no ho sé, ja me diran –ja me diran– com casen aquestes paraules d'optimisme amb la realitat, que és que les administracions acaben fent la feina bruta d'aquestes grans empreses, que només ens situen un telèfon d'*atención al cliente* al qual tu pots trucar i ells se sotmeten voluntàriament, si volen, a l'arbitratge.

Home, en fi, és igual. Li anava a dir: no em vagi dient que no, perquè això jo crec que és obvi; no és una qüestió d'un judici subjectiu de valors, és obvi, és, en tot cas, bastant nostrat.

En tot cas, si anem al cas concret, anem a la llei, vegem-la, vegem si realment és que nosaltres estem negatives o és que la llei deixa en mans, doncs, de la voluntarietat d'aquestes empreses el fet de sotmetre's als mecanismes d'arbitratge. L'article 132.4 i també l'apartat cinquè del 133 estableixen, precisament, o diuen: «Les administracions públiques catalanes i, de manera especial, els serveis públics de consum han de garantir, han de promoure...» En tot cas, obligacions exclusivament per a les administracions públiques i mai per a les empreses privades. És a dir, finalment, acabem generant mecanismes legals que ens obliguen a fer polítiques públiques –i això és correcte, trobe que és obvi, és el que ens toca fer–, però no hi ha mai un mínim..., jo diria que mínima eina que pugui obligar, que ens pugui situar amb una mica de protecció davant d'aquestes empreses.

I, a més, sobre la proposta concreta, ja ho vam dir quan hi vam intervenir, però tornarem a analitzar part per part què és el que no ens agrada. No ens agrada que no s'hagi tractat l'obligació expressa de la figura de mediació. Abans es deia: «La mediació serà obligatòria.» Bé, es tracta amb un subterfugi, que entenc que és el que més o menys s'ha aconseguit fer i el votarem a favor, però que en cap cas estableix que aquells que no es sotmetin a l'arbitratge tindran unes conseqüències, en tot cas, sancionadores, com no passa ara.

No ens agrada l'abusi d'interès de demora. Entenem que és abusiu. I, a més a més, ens fa certa gràcia que, quan es té potestat normativa aquí, s'acabe copiant el que fa l'Estat espanyol. Ells van establir un 12 per cent d'interès de demora; nosaltres, literalment, agafem i el copiem.

No ens agrada tampoc que les tasques d'inspecció acaben sent mers redactats copiats, enganxats d'altres redactats, diguéssim, que són tasques que entenem, no ho sé, d'inspecció clàssica i que no donen les eines de control necessàries. De fet, ho hem titulat «tasques d'inspecció *low cost*», perquè, doncs, no s'acaba explicant què. Actuacions d'inspecció i control, quines? Quines són les necessàries, com es fan, quantes, amb quina periodicitat, amb quins agents de consum, amb el que hi ha a Barcelona? Doncs, entenem que, bé, la part més important de tot el Codi de consum, que és la relativa al control i la inspecció, queda coixa –queda coixa. A més a més, la part del sobreendeutament, que, via esmenes, podem dir que s'ha anat preconfigurant, doncs, tampoc acaba d'estar com nosaltres entenem que hauria d'estar.

Sí que valorem positivament, òbviament, l'obligació de prestar informació. Entenem que hauria de ser el mínim, i que això sí que arriba molt tard; la taxació alternativa de l'immoble, les mesures que s'han aportat en el cas de la pobresa energètica. I el que tampoc entenem, i que sí que hem vist en alguna esmena que inclou, però no satisfactòriament, és l'exclusió del lloguer quan el 80 per cent dels desnonaments provenen del lloguer.

Per tant, en definitiva, entenem que és una mesura que serà útil, o no, però que en cap cas –en cap cas– solucionarà els problemes que ara tenen els consumidors, per no parlar de l'habitatge, per no parlar dels desnonaments i per no parlar de la pobresa energètica.

D'altra banda, quin és el problema que hi ha a sota? Què s'està coent en aquest Codi de consum? S'està coent un problema d'accés a l'habitatge, s'està coent un problema en el qual les administracions, ho tornem a repetir –i ja van moltes lleis que ho repetim–, no s'atreveixen a actuar, no s'atreveixen a fixar condicions, no s'atreveixen a dir a les empreses: «Tu tens aquesta responsabilitat perquè estàs establert aquí i, com a responsable, hi has de contribuir.»

Ens ha semblat aberrant –ho desconeixíem– el que s'ha afirmat abans sobre com es generarà aquest fons que compensarà els problemes de pobresa energètica. Perquè si és repercutint-ho en els consumidors no només hi estarem en contra, sinó que entenem que és una autèntica aberració. I, si us plau, d'una vegada ja, una mica de valentia –una mica de valentia–, perquè el que està passant al voltant dels guanys d'aquestes empreses elèctriques és greu, és indignant, i perquè se'ls reclami tot allò que han de pagar, només per responsabilitat social, home, no se'ls cauran els anells. Ja són moltes les lleis que veiem..., hi tornem, obligacions de cara a les administracions públiques, que veiem, a més a més, doncs, que se va reblant, que se van «apretant» cada vegada més les condicions de les classes populars. I, en canvi, no s'atreveixen a fixar una

mínima obligatorietat de cara a aquestes empreses i de cara a la submissió obligatòria a l'arbitratge. En fi, no ho entenem.

En tot cas –i ho hem dit abans–, no votarem en contra del projecte perquè entenem que aporta bones coses. No votarem en contra del projecte perquè planeja l'ombra de dubte que pugui ser inconstitucional. I a nosaltres la inconstitucionalitat ens agrada moltíssim. I, per tant, només pel fet que es pugui qüestionar des de l'Estat espanyol que l'engruna que és aquest codi de comerç pugui ser inconstitucional li donarem suport.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Dilmé.

Xavier Dilmé i Vert

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats... Bé, abans de la intervenció, vull fer una prèvia, perquè jo vinc de l'Empordà i em pensava que de surrealisme n'entenia bastant, però veig que aquí hi ha gent, després de sentir la intervenció del Partit Popular, que encara veig que n'entén més que jo, de surrealisme. Perquè, clar, o sigui, vejam, venir aquí a treure pit... Cadascú fa el que vol, eh?, jo no m'hi posaré, però sí que crec que s'ha de fer la reflexió. Que amb el drama social que hi està havent en el tema de l'habitatge, en el tema hipotecari, es vingui a treure pit de com de bé s'està fent tot per part del Govern del Partit Popular..., home, dic que tothom pot fer el que vol, però em sembla que s'hauria de ser una mica més modest.

I aquí nosaltres no anem en rumb de col·lisió. En tot cas, anem en rumb de solució, de solucionar un problema que és ben real i ben «frapant» a dia d'avui. Perquè, és clar, vostès tenen un problema. Es preocupen molt del que fa el Govern de Catalunya i es preocupen molt poc del que no fa el Govern de Madrid. I poder si fossin una mica més equilibrats ens podríem entendre millor.

I el que sí que hi ha és una cosa que jo crec que és quasi insultant. Que es digui que fem servir els més desfavorits, el problema social que hi ha en aquests moments en aquest país, en temes de pobresa energètica o en temes d'hipoteques, per esgarrapar quatre vots i generar expectatives falses, jo, sincerament –i en aquest cas parlo pel Grup de Convergència i Unió–, ho trobo quasi insultant. Però, bé, tothom és esclau de les seves paraules i tothom és lliure del que vulgui.

Ara, sí que també el que es diu, que nosaltres no ens creiem el tema de la pobresa energètica..., només li llegiré dues frases sobre el decret que ha estat suspès pel Constitucional, quina valoració se'n fa en aquestes dues frases. «Propone solucionar la cuestión permitiendo que los ciudadanos no paguen sus facturas» –primera frase. Segona: «Sería injusto que alguien dejara de pagar la luz y se lo cobraran a usted.» Ministre Soria, titular d'Indústria, en el Senat espanyol. Bé, nosaltres no sé si ens ho creurem, però veig que n'hi ha que en-

cara s'ho creuen menys. Tanco parèntesis i anem a la intervenció.

És obligació dels poders públics establir mecanismes d'ajuda o protecció als consumidors quan es produeixen diferències entre les parts en una relació de consum, entre qui ven i qui compra. Per això el Govern va presentar un projecte de llei de modificació del Codi de consum, per protegir els consumidors a l'hora d'assignar crèdit o préstec hipotecari, entre altres punts. Hem de millorar les garanties del consumidor, però ens veiem obligats a fer-ho –i això s'ha dit per diversos intervinents– «apretats», entre cometes, per aquesta faixa competencial que tenim al nostre voltant i que està formada per tota una legislació estatal –hipotecària, mercantil, processal– sobre bona part de la qual –i és veritat, i la principal– no tenim competències. Per aquest motiu, perquè som conscients de quines són les nostres competències i el que podem fer, entenc que hem legislat al màxim dins les nostres pròpies competències, que són les que són i no les que voldríem que fossin; almenys aquest és el convenciment que té el nostre grup.

A nosaltres també ens hauria agradat anar més enllà, però venim aquí a fer lleis, no brindis al sol, i s'ha de ser realista i tocar de peus a terra. Les lleis són interpretables i, evidentment, aquesta també ho pot ser; però assegurar alegrement que en tot el que estem fent aquí ens estem excedint de les nostres competències, en aquest cas no ho podem compartir.

Potser aviat tindrem mecanismes per poder fer la llei que entenc que una majoria voldria fer, però a dia d'avui no els tenim, i llavors tampoc hem de generar més expectatives, realment, que les que tenim. I per això ens centrem ben bé en el que hem fet, aquesta modificació, que, per cert, és una modificació que s'incorpora dins un codi de consum que ja està aprovat. O sigui, això no és el Codi de consum. Llavors, algunes intervencions que hi han hagut parlant d'inspeccions i altres coses..., home, ens hauríem de llegir el Codi de consum en el seu conjunt i llavors mirar quins són els efectius, perquè d'inspectors a la província de Barcelona només n'hi ha vint, d'inspectors de consum.

Bé, en tot cas, el text, què recull aquest text? Resumit i esbossant-ne els principals arguments. Doncs, garanteix que el consumidor tingui tota la informació abans de signar res; que tingui temps suficient per mirar la documentació i assessorar-se pel seu compte; que la documentació sigui clara i entenedora, i indiquem a la llei també quins han de ser els seus continguts mínims, d'aquesta informació; que quedi clar quins són els costos totals de l'operació, ben desglossats, especificant quins són aquests costos i quins conceptes són obligatoris i quins no; que el consumidor tingui clar on assessorar-se a l'Administració; que se li hagi de donar tota la informació, inclòs el que li comportaria l'incompliment del contracte, per a ell o per al seu avalador; limitem els tipus d'interès de demora; establim l'obligació del prestador d'avaluar la solvència del deutor hipotecari, una solvència que no pot anar només lligada al valor de l'immoble subjecte a la hipoteca, que és una trampa que s'ha fet en el pas-

sat; que el fedatari públic, en aquest cas el notari, doni fe també que la persona comprèn el contingut del que signarà; que en cas de conflicte la mediació i l'arbitratge siguin eines necessàries abans d'arribar a la via judicial.

Nosaltres no podem legislar sobre arbitratge, no podem obligar a anar a un arbitratge abans d'anar a judici, però sí que podem legislar sobre mediació. Les parts, abans d'interposar reclamació administrativa o demanda, han d'acudir a la mediació o poden acordar, com diu molt bé la llei, sotmetre's a l'arbitratge.

Punt important és també que aquest arbitratge –això sí que és nou–, en el cas que sigui l'habitatge habitual, s'entendrà que l'empresa prestadora l'accepta sempre que no hagi comunicat expressament al prestatari la seva voluntat en contra d'anar a aquest arbitratge abans de signar el contracte. Precisament aquí l'organisme competent podrà sol·licitar un informe d'avaluació social –que també n'han parlat altres intervinents– que determini els riscos econòmics i socials derivats del procés. Aquest informe, que faran els serveis socials bàsics, anirà acompanyat de propostes de viabilitat o liquidació del deute que les parts poden assumir com a solució pactada, fins i tot amb la inclusió de la dació en pagament. Si no hi ha acord i es recorre a la via judicial –que això és una cosa que ens van demanar també alguns ponents–, aquesta feina feta prèvia queda a disposició de les parts o de l'autoritat judicial.

En tot cas –i això sí que s'ha de subratllar–, l'objectiu del procediment extrajudicial, de la mediació o l'arbitratge, ha d'anar adreçat a cercar acords que facin viable que la persona consumidora conservi la propietat de l'habitatge o, subsidiàriament, que en pugui mantenir l'ús i gaudi. Punt i a part.

El projecte també defineix els serveis financers i inversors de caràcter minorista, que es diferencien en la llei dels destinats a professionals en la matèria. Aquí s'estableix també tota la informació que han de rebre aquests consumidors, totes les condicions, les despeses i els riscos que comporta cada operació.

D'ençà que va entrar el projecte al Parlament han passat coses. Una d'elles –s'ha comentat– ha sigut la suspensió per part del Tribunal Constitucional, a instàncies del Govern espanyol, del Decret llei català sobre pobresa energètica. Ho hem incorporat. En aquest sentit, també vull agrair en aquest tema l'ajuda que he tingut de la diputada del nostre grup, la Montse Ribera. Per una banda, es defineix la pobresa energètica i es defineix el concepte de persones en situació de vulnerabilitat econòmica; per l'altra, s'augmenten les obligacions de les empreses –s'augmenten les obligacions de les empreses– a l'hora d'informar el consumidor sobre els drets en cas d'impagament del servei i s'augmenten les garanties abans que es pugui executar un tall. Si quan es rep la comunicació de tall –ho subratllem– es presenta un informe dels serveis socials sobre la situació precària d'aquella persona o família, no es podrà tallar el servei.

I parlem del fons, que se n'ha parlat. Senyor Milà, mireu què fan a Europa amb els fons d'aquest tipus. Es crea el Fons d'atenció solidària de subministraments

bàsics, perquè les unitats familiars que no puguin complir els seus compromisos de pagament d'aigua, llum o gas tinguin els instruments necessaris de suport econòmic. Aquest fons es desplegarà per reglament; s'ha dit. Jo no sé si no s'han llegit l'article dels fons, però hi ha hagut diversos intervinents que això no ho tenien gaire clar. Es desplegarà per reglament. I ja diu específicament la modificació d'aquest codi que es nodrirà de les aportacions de les empreses subministradores, de les administracions, i queda la porta oberta que pugui rebre altres tipus d'aportacions, atès el seu caire social.

Destacar finalment que tota la part aquesta de pobresa energètica, que no s'ha dit, serà vigent l'endemà mateix de la publicació de la norma. Perquè el problema que tenim ja és vigent en aquests moments.

Per tant, entenem des de Convergència i Unió que amb aquest text donem resposta a un clam social, per una banda, i per l'altra volem evitar, amb garanties concretes i sense generar expectatives que no siguin, el patiment de moltes famílies, precisament aquelles més vulnerables.

Gràcies, presidenta, consellera, conseller, diputades, diputats.

La presidenta

Cridarem a votació.

(Roger Torrent i Ramió demana per parlar.) Senyor Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Per al·lusions. Al·lusions múltiples, eh?

La presidenta

Trenta segons.

Roger Torrent i Ramió

Als diputats del PP, el senyor Calbó i el senyor López. Segurament el fet de dividir-se la intervenció pot generar contradiccions, és el perill que té, això de dividir-ho, perquè per una banda el senyor Calbó reclamava o denunciava aquesta taxa que precisament s'aplicarà a les empreses subministradores i, per l'altra, el seu company demanava a veure com es podia finançar aquest fons. Per tant, una via de finançament que és per les mateixes companyies, resulta que d'un company a l'altre es contradeien.

En qualsevol cas, fixin-se que avui estàvem parlant de desnonaments i de pobresa energètica, i els únics que han parlat d'eleccions i d'estratègies electorals han estat els dos diputats del PP. La resta hem parlat d'allò que efectivament es tractava avui.

I a la senyora Arrimadas. Si vol entrem en el debat jurídic i anem allargant el tema, però estem a punt d'entrar a l'hivern i 358.000 famílies del país demanen solucions; solucions que a vegades es poden trobar

dintre el marc competencial i en d'altres, com deia en la meua intervenció, s'ha d'estirar al màxim el marc competencial. En qualsevol cas, la gent ens demana solucions, i no debats jurídics.

Gràcies.

(Pausa. Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Sí, por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Sí, al señor Torrent. Estamos de acuerdo en una cosa: es un problema real, la pobreza energética es un problema real de Cataluña, y lo que necesita son soluciones reales. Usted sabe perfectamente que los artículos que ha introducido no se van a poder aplicar, porque están suspendidos por el Tribunal Constitucional. Ustedes lo que quieren seguir haciendo es política ficción, política del victimismo. Nosotros lo que proponemos es política real y soluciones reales. Es evidente que se necesita dar una solución a las familias, pero la inseguridad jurídica no es una de ellas. Y le digo más: las grandes empresas suministradoras de energía lo que van a hacer es acogerse a esa inconstitucionalidad y a esa dispersión normativa para no cumplir nada, ninguno de los requisitos de los que estamos hablando ahora.

Construyamos una solución real, en coordinación con el conjunto de administraciones públicas, para solucionar los problemas de las familias.

Gracias.

(Rafael López i Rueda demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rafa López.

Rafael López i Rueda

Sí, senyora presidenta, per al·lusions també.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael López i Rueda

Miri, senyor Torrent, és que aquest diputat porta deu anys de diputat i, com comprendrà, prendre el pèl, no me'l poden prendre, ni perquè porto deu anys ni per la meua fesomia. I, escolti, vostès han vingut avui aquí

amb un fons que no saben com pagaran, vostè no pot dir avui aquí com pagarà el fons de la pobresa. Per tant, el que li dic: el senyor Junqueras i el senyor Mas parlen en les seves converses, diguem-ne, amb nocturnitat, d'aquests temes? Jo crec que no en parlen. I vostès ho poden fer. Perquè el que a vostès els interessa, com deia el senyor Junqueras, són els problemes dels d'aquí i els d'allà. I, com li he recordat abans, el problema no és aquest, perquè els d'aquí i els d'allà cobren quatre mil euros. El problema és el milió i mig de ciutadans de Catalunya que està sota el llindar de la pobresa i que amb aquest nou decret o amb aquesta nova llei no tindran cap tipus de solució.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passarem a la votació de les esmenes reservades, ordenades per grups parlamentaris. Al final votarem les esmenes tècniques i la resta del text del dictamen.

En primer lloc votarem les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Votem l'esmena número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor i 91 en contra.

Votem ara la número 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 71 en contra i 23 abstencions.

Votem l'esmena número 66.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 62 en contra i 29 abstencions.

Votem ara la número 73.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Setanta-tres. (*Veus de fons.*) Com? (*Pausa.*) Sí, és una esmena transaccional –perdó, perdó–, sí.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 90 vots a favor, 14 en contra i 24 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Socialista.

Les esmenes número 14, 22, 25, 69 i 70.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 33 vots a favor, 83 en contra i 12 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Les número 9, 10, 29, 42 i 43.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor, 105 en contra.

Votem les esmenes número 12, 54, 56, 58 i 75.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 102 en contra i 12 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem les esmenes número 1, 18, 19 i 20.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 57 vots a favor, 62 en contra i 9 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans.

En primer lloc, la número 13 i 71.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 82 en contra i 20 abstencions.

Votem l'esmena número 41.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 89 en contra.

Votem ara les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 128 vots a favor.

Finalment, votem el text del dictamen del projecte de llei, i, en primer lloc, els articles 3 i 16.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 105 vots a favor, 1 en contra i 22 abstencions.

Votem ara la disposició addicional.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem ara els articles 8, 12, 23, 24 i la disposició final.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 114 vots a favor i 14 en contra.

Se sotmet ara a votació la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de modificació del Codi de consum de Catalunya ha estat aprovat per 128 vots a favor.

(*Alguns aplaudiments.*)

Projecte de llei

del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública (tram. 200-00014/10, 202-00033/10 i 202-00041/10)

El vintè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Justícia i Drets Humans, sobre el Projecte de llei del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la il·lustre senyora Elena Ribera.

(Pausa.)

Sí, sí..., ja pot començar, senyora Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Tinc el gust de fer de relatora d'aquest Projecte de Llei del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública.

Aquest és un projecte de llei que ha passat diferents vicissituds al llarg del temps, i que en boca del meu benivolgut company i diputat Milà, que ara està una mica distret, però... (*veus de fons*), ara ja no. (*L'oradorariu.*) Ell, quan vam presentar aquest projecte, va dir: «Aquest text té una música. I aquesta música ha anat variant i això ha provocat diferents parelles de ball.» I així va ser. Aquest va ser un text que ja ve de la vuitena legislatura, que venia amb una partitura presentada en aquell moment, signada pel Partit Socialista. Aquesta llei, la Llei del protectorat..., el protectorat és un òrgan que acompanya les fundacions. I, en aquest cas, també hi afegim les associacions declarades d'utilitat pública, amb òrgans que supervisin la seva gestió, precisament per la finalitat d'utilitat pública. Doncs, bé, amb el llibre tercer del Codi civil, el Grup Socialista en aquell moment, en la legislatura vuitena, va presentar un projecte per regular el protectorat.

En la legislatura novena es va produir una modificació del llibre tercer, de fundacions, perquè va molt unida una cosa amb l'altra. Aleshores, això va implicar que aquell mateix projecte que no hi havia hagut temps de substanciar-se en la legislatura vuitena, es tornés a portar aquí al Parlament. I ens trobem en la legislatura novena, amb un projecte també del Partit Socialista, que va ser àmpliament esmenat pel Partit Popular i per Convergència i Unió, que va donar lloc al fet que es debatés conjuntament en el Ple tant la modificació del llibre tercer com la posada en consideració del projecte de fundacions.

Vam anar a una comissió, l'any concretament 2010, el 26 de maig, i es va decidir que com els dos temes eren similars es farien les compareixences conjuntes, de tal forma que els compareixents, que en van ser molts, podrien contestar a les preguntes dels diputats i, a més, manifestar-se sobre qualsevol dels dos aspectes. Va acabar la legislatura i va decaure el projecte.

Així vam arribar a la desena legislatura. En la novena es va aprovar la modificació del llibre tercer. I en aquesta, en la desena, ens hem trobat que va concórrer en la presentació el projecte presentat pel Govern, que havia estat millorat, a més dels pactes que ja havíem tingut amb el Partit Popular en la legislatura anterior, amb suggeriments del Grup d'Esquerra Republicana per un costat, per un altre costat la proposta del Grup Socialista i per un altre costat la del Partit Popular. I tornaré al tema de la música, perquè és veritat que les combinacions que es van anar fent van donar lloc a aquests pactes.

Però aquest dia, quan el senyor Milà va dir «ha passat això», i tots havíem presentat esmenes –o molts dels grups– a la totalitat, vam decidir..., perquè ja el cant que va començar a sonar el febrer d'aquest any, aquí en el Parlament, és que el que ens calia, ja que estàvem a la tercera temptativa, era intentar de fer-ho bé, de posar-nos d'acord el màxim possible, de mirar de transaccionar i, per descomptat, de retirar les esmenes a la totalitat, de tal manera que es poguessin, sobre els tres textos presentats, utilitzant un document com a base, que va ser el projecte del Govern, mirar de fer una regulació conjunta. I crec que aquesta era la tercera vegada –a la tercera va la vençuda– i crec que aquesta vegada ens n'hem sortit. La veritat és que, d'una lectura del text, es veu que queda una cosa bastant endreçada, i, per descomptat, que ha comptat amb el consens i la col·laboració per part de tots, que jo els ho agraeixo.

S'ha fet..., i ja es va esmentar quan es va presentar el text que, a més de la flexibilitat, la confiança en les fundacions, intentaríem adequar –i ho regulava així el projecte presentat pel Govern– tot el tema de la regulació de les fundacions, sobretot quan aquestes tenen fons públics, i inclús a les associacions declarades d'utilitat pública..., que se'ls adequarien les normes de transparència. S'estava debatent també en el Parlament sobre la Llei de transparència, i hem tingut molta cura –després ho deixaré als meus companys perquè ells vagin explicant en concret què vol dir això– que també, pel que fa referència a les fundacions, tot l'apartat de transparència els sigui predicable.

S'hi han presentat 105 esmenes. Es van aprofitar les compareixences, perquè en virtut d'aquest consens, vam establir entre tots que aquestes compareixences ja s'havien tingut en el seu moment i que aprofitaríem el que s'hi havia dit.

En aquest apartat he d'agrair molt –i els veig aquí acompanyant-nos– la feina que ha fet la Coordinadora de Fundacions amb tots els grups parlamentaris, explicant-nos quin era el seu posicionament i com es podia millorar el text, i també les seves preocupacions per no veure's sotmesos a una doble regulació; d'una banda, per la Llei de transparència, i, per una altra part, per aquesta llei, per als dictats de transparència que imposava aquesta llei sobre les fundacions; sobretot tenint en compte aquelles fundacions que són petites en la seva dimensió o en les seves possibilitats, perquè poguessin donar bon compliment a la llei. Per tant, el nostre agraïment, que crec que ho puc dir en nom de tots els grups, tant al seu president actual, el senyor Pere Fàbregas, com al secretari general, el senyor Raimon Bergós.

En el capítol d'agraïments externs, no seria possible tampoc aquesta llei sense la col·laboració del projecte inicial del Departament de Justícia, la mà estesa del conseller des del primer moment perquè retiréssim les esmenes..., per part del nostre grup l'esmena a la totalitat al seu suggeriment, i que acceptéssim i escoltéssim les esmenes de tots els grups per mirar d'arribar a aquest consens.

Aquesta mateixa directriu des de dalt, traslladada pel senyor Jordi Torrents –a qui també saludo des d'aquí,

que ha fet molt bé d'enllaçar – i pel personal de la mateixa direcció general, des del director, senyor Ballester, la sotsdirectora, Olga del Peix, i els tècnics, que han tingut força reunions amb nosaltres, el senyor Josep Lluís Cano i la senyora Carolina Sàez.

I què dir dels ponents? Jo no vull deixar passar aquesta oportunitat –ja que no n'hi ha potser moltes en la nostra vida parlamentària i n'hi haurien d'haver més sovint– de poder lloar els companys, eh? Perquè tots s'han esforçat en la mateixa línia de trobar un consens al més ampli possible. Hi han hagut..., per part d'Esquerra Republicana, la seva portaveu ha estat la senyora Gemma Calvet; per part del Partit socialista, el senyor Ferran Pedret; per part del Partit Popular, el senyor Sergio Santamaría; el senyor Salvador Milà, pel Grup d'Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; la senyora Carmen de Rivera, pel Grup de Ciutadans, i la senyora Isabel Vallet, per la CUP.

La senyora Gemma Calvet ens va dir el primer dia, ja, també quan vam posar en tràmit el debat de si tenia esmenes i si tirava cap endavant el projecte, que havíem de treballar ràpid i treballar bé. I aquest eslògan que ens va deixar damunt la taula és el que ella ha encapçalat; s'ha posat aquest barret i ha facilitat totes les coses perquè poguéssim entrar aquest projecte en termini, que es poguéssim portar avui; però no fet de qual-sevol manera, sinó fet d'una forma..., amb rigor. I és especialment d'agrair que en l'última etapa..., li coincidís amb les feines de la Llei de transparència, per la qual cosa també quan s'incorporava a les reunions de la nostra ponència ens portava el debat fresc de per on anaven els temes de transparència, perquè aquí les fundacions entressin en aquesta regulació comuna i no es produïssin ingerències ni contradiccions.

Del senyor Ferran Pedret vull destacar, entre moltes altres coses, la seva moderació, objectivitat, el seu to conciliador i la seva voluntat, també, de solucionar les coses; a part que és un bon escriptor, que ell ens convidava sempre a fer les seves lectures.

Al senyor Milà, amb el qual ja tenim una àmplia experiència i que hem compartit moltes sessions..., vull traslladar-li el meu afecte i el meu reconeixement. Ens ha posat damunt la taula, en tot moment, totes les músiques que han fet falta perquè les poguéssim ballar entre tots. Els seus coneixements..., que hem conegut –que ja ho sabíem, però que hi hem arribat, com han dit abans, amb el temps; un va coneixent coses dels companys–, doncs, que era un brillant estudiant; i ho hem pogut comprovar per les seves apreciacions objectives, que han permès que tots els grups, buscant..., fos qui fos, poguéssim veure ateses les seves pretensions, no només les que presentava el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per tant, moltíssimes gràcies.

Del senyor Sergio Santamaría..., també agrair-li el seu to conciliador i cordial, i també per buscar consens.

I la senyora Carmen de Rivera, per la seva flexibilitat també per buscar la millor solució per a les esmenes que havia presentat, algunes de les quals han sigut molt importants per poder classificar les fundacions per la seva transparència. També el seu sentit de l'hu-

mor, alguns dies que estàvem una mica espessos. Aquí ja no explicaré quines eren les seves solucions.

Bé. I això no estaria complet si no em referís al lletrat Pere Sol, que crec que convindran tots els diputats amb mi que sense ell aquesta llei no hauria estat possible, perquè ha sigut capaç de posar amb lletra, i que ho poguéssim veure tots bé, aquests consensos que ens feien falta per poder ballar tots sense trepitjar-nos els peus i que tots ho poguéssim fer bé. Han sigut tals el seu «esmero» i el seu interès, que ha volgut que aquesta sigui una llei que resisteixi el temps i ha fet consultes a la Unió Europea per tal que, més cap endavant, quan les directives europees..., quan els països es posen d'acord, aquesta llei no quedi endarrerida i pugui ser una satisfacció i un orgull per a tots si avui veu la llum.

La presidenta

A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris que tenen esmenes reservades. En primer lloc, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller..., gràcies, relatora, perquè vostè no s'ha fet l'autoreconeixement que es mereixia en les funcions que li han estat assignades, i aquí sí que les hi vull fer: sens dubte han estat claus l'agilitat i la capacitat de consens que vostè ha pogut facilitar com a mediadora, també amb l'actitud i amb el treball de tot l'equip del Departament de Justícia. Jo el reconeixement al lletrat Pere Sol també el vull ratificar, entre altres qüestions perquè aquesta no era una llei senzilla, en la mesura que havia d'harmonitzar-se amb els llibres del Codi civil, i també amb aquesta vessant de la transparència, avui aprovada aquí a la Llei de transparència, i amb les directives europees o almenys els plantejaments europeus que en matèria de fundacions, doncs, s'estaven treballant. I, sens dubte, també perquè al final el que ha posat, en definitiva, per seguir la metàfora musical, els pentagrames en ordre i les notes i els compassos ben endregats ha estat el lletrat, i aquest és a qui devem que hàgim pogut acabar en el temps preceptiu per entrar avui aquí aquesta llei.

Efectivament, el protectorat és una institució de llarga tradició en el dret català –saludem també els membres del departament que acaben d'arribar–, i està entès com aquest òrgan que exerceix un control públicoadministratiu, amb aquesta vessant de les entitats que són fundacions i associacions, en aquest cas vinculades a les fundacions, de col·laboració de la societat civil en afers que són d'interès general. És evident que aquest òrgan havia d'estar regulat d'una manera que fos racional, que fos fàcil, que fos endregada, que donés seguretat jurídica, però al mateix temps que també mantingués aquests criteris de llibertat, de flexibilitat, dintre de les responsabilitats de les mateixes entitats que en els diversos sectors que a Catalunya, doncs, a més a més, d'una forma molt rica i molt

prolífera existeixen, en els diversos àmbits –cultural, l'àmbit de la salut, l'àmbit del tercer sector, l'àmbit de justícia,– doncs, en aquests àmbits, puguin seguir treballant d'una forma còmoda, però també d'una forma que doni seguretat jurídica.

I això què implica? Que el vincle amb l'Administració pública a través de la figura de la institució del protectorat pugui garantir que aquestes fundacions, aquestes associacions, es regeixin pels propis estatuts, però també entrin dintre del que planteja aquesta llei com una dinàmica de control i de garantia, sobretot en el seu funcionament corporatiu i comptable, i econòmic.

Per tant, el protectorat ha de ser una eina útil, i aquesta és la finalitat d'aquesta llei. Una eina útil, una eina que també brindi transparència i doni a la capacitat de l'Administració de fer de la seva intervenció una utilitat pública a les entitats, doncs, una qüestió de rigor i de garanties per a la ciutadania. Perquè, és evident, en aquesta interacció de les entitats amb la ciutadania, els ciutadans, les ciutadanes, també tenen uns drets que estan vinculats a aquesta funció de garantia que atorga el protectorat.

S'han endreçat les capacitats d'inspecció, les capacitats de sanció. Aquestes sancions nosaltres, en l'única esmena que ens hem reservat, entenem que també hauria d'estar adequada la seva imposició a la capacitat econòmica de les entitats; per això nosaltres hem reservat aquesta esmena. Però sí que s'han tingut present i s'han ponderat al màxim els criteris comparats amb aquest tema de sancions econòmiques. És evident que hi ha un alt nivell d'exigència en matèria de portar els comptes al dia, però és que això és la millor garantia per evitar, per prevenir, per reduir al màxim els riscos legals en el funcionament de les mateixes entitats.

Per tant, entenem que, en la mesura que està ben taxat, des del punt de vista normatiu, quines són les obligacions i, al protectorat, quines són les seves funcions de vetllar perquè aquestes obligacions es compleixin, hi han més garanties perquè les mateixes entitats tinguin capacitat, en la mesura que tenen un catàleg, una guia, un full de ruta, si volen, de com han de treballar, puguin garantir que no hi hagin problemes interns ni problemes amb tercers derivats de les seves actuacions.

És interessant –i aquí m'hi vull dedicar– l'aspecte de la interacció amb les entitats vinculades. En l'article 15 hem hagut de fer un esforç important de consens, i aquí, efectivament, ha estat la capacitat integradora de totes les aportacions de tots els grups –perquè jo penso, si no em falla la memòria, que en aquest punt vam estar d'acord tots els grups de forma unànime, i m'hi vull referir especialment–, quan establim els criteris d'entitats vinculades i el conflicte d'interessos, que és un dels aspectes potser més sensibles a l'hora de regular, vam decidir, també acompanyats pel criteri del lletrat en les seves orientacions, que la consideració d'entitats vinculades s'havia de regir per diversos requisits: un, que les persones membres dels respectius òrgans de govern coincidissin en més d'un 30 per cent, segons els criteris establerts al Codi civil de Catalunya –per tant, seguïem el criteri que ja està establert–; el segon és que les operacions amb transcendència eco-

nòmica entre aquelles entitats representin més del 20 per cent del total de despeses de l'exercici comptable anual de qualsevol d'elles, i tercer, que l'immobilitzat d'una de les entitats provingui o hagi estat aportat en més d'un 30 per cent per una altra entitat.

Aquests són criteris objectius. És evident que, a l'hora de posar-los en pràctica i a l'hora que això doni lloc a una seguretat jurídica, farà falta també la decisió personal: de com s'organitzen les entitats, de com s'orienten aquests criteris com una eina de seguretat jurídica i no com una eina per eludir el control del protectorat... És aquí on hem d'estar tots plegats observants de si la cultura jurídica que intenta impregnar aquesta llei és o no és assolida pels diversos operadors. I aquí és on crec que hem de fer un ampli esforç de difusió de la llei, un ampli esforç, també, de convèncer que aquesta llei ha de ser una llei perquè es compleixi –com totes, però aquesta més–, i, sobretot, el protectorat també haurà de garantir que les seves funcions es desenvolupin amb el màxim zel possible, perquè per a això està constituït. El que no podrà fer el protectorat amb la llei que avui aprovem és ni mirar cap a un altre cantó ni dir que no està suficientment regulat.

Aquests són, diguem-ne, els passos endavant que aquesta llei pretén. Això no treu que en el futur, si aquesta llei esdevé insuficient, es pugui aprofundir en algun àmbit de regulació. No ens hem de tancar a la possibilitat de millorar qualsevol norma, i menys aquesta. Però el pas que avui es dona és un pas important, i jo penso que és un pas en què calia un consens polític ampli, atès que la pluralitat de les entitats, de les fundacions i de les associacions és aquesta, la riquesa de l'àmplia pluralitat ideològica, cultural i política, si volen, també, de les diverses associacions i fundacions, i calia que en aquest sentit tingués un segell de consens polític que jo penso que aquí hem assolit. Res més.

Agrair, en tot cas, la feina de tots els que hem col·laborat en ponència, i moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, voldria començar –perquè crec que és menester fer-ho– amb un capítol de salutacions i agraïments, que espero que aquesta vegada plagui més a la bancada governamental, començant per saludar, com ja s'ha fet, la coordinadora de fundacions i agrair la feina que tant moltes associacions com fundacions han fet, a l'hora de fer aportacions en els debats parlamentaris que s'estan tenint, ja des de la vuitena legislatura, però, evidentment, també agrair-los la contribució que han fet ara. I agrair també la tasca que tant la relatora com la resta de ponents, els serveis tècnics i lingüístics de la cambra, el lletrat assignat a la ponència, i també –em permetran que ho faci– els serveis tècnics i administratius del meu propi grup parlamentari, han fet, diguem-ne, al llarg d'aquesta ponència, que ha es-

tat relativament breu, però intensa en els seus treballs, i que crec que si alguna cosa en destaca, de tot plegat, és la predisposició que ha tingut tothom a arribar a acords i consensos respecte a una llei que –ja s’ha esmentat– ja és la tercera vegada que s’intenta que prosperi en aquesta cambra. Hi ha hagut dos intents, en la vuitena i en la novena legislatura, i aquesta és la tercera ocasió, en què sembla que ens en podem sortir. Hi ha hagut debats a la totalitat al voltant d’aquesta Llei del protectorat el 26 de maig de 2010 i el 30 de novembre de 2011. En totes dues ocasions, el finiment de la legislatura va fer decaure la Llei del protectorat, que corria el risc de convertir-se en un perenne *nasciturus* d’aquest Parlament, un paper en el qual, evidentment, no té rival la Llei electoral.

Els socialistes creiem, per tant, que avui és desitjable que es produeixi un consens que permeti desenvolupar allò que preveu l’article 118 de l’Estatut d’autonomia de Catalunya, així com donar compliment al que preveu la disposició transitòria quarta del Llibre tercer del nostre Codi civil i, si em permeten recordar un dels orígens que fa especialment necessària aquesta regulació, també per donar compliment a allò que preveia la Resolució 759 de la vuitena legislatura, publicada el 30 de juliol de 2010, que deia, literalment, que «el Parlament recomana aprovar, en el termini més breu possible, la Llei del protectorat de la Generalitat per a les fundacions, incorporant-hi les funcions i els mecanismes de control establerts pels projectes de llei actualment en tràmit al Parlament». Així, doncs, quatre anys després, estem provant de donar-hi finalment compliment.

Per això el Grup Parlamentari Socialista, a risc que se’ns pugui acusar de fer una defensa purament proforma de les esmenes que hem mantingut reservades fins a aquest plenari, anunciem que donarem suport a l’aprovació de la Llei del protectorat que aquesta tarda estem discutint, fins i tot amb el benentès que no prosperin les esmenes que hem mantingut vives.

És el text que nosaltres hauríem fet? Probablement no –i això els deu passar a tots els grups parlamentaris que participen d’aquest consens que em sembla que s’està produint de manera força àmplia. Ho acredita el fet que havíem proposat un text propi, havíem proposat un bon nombre d’esmenes al projecte del Govern, algunes de les quals mantenim avui. Però també és veritat –i els ho he de confessar– que les esmenes que nosaltres hem mantingut vives, fins i tot en cas de ser aprovades, no alterarien el caràcter que a grans trets té el text recomanat per la ponència. És a dir, n’hi ha que tenen a veure, probablement, amb la sistemàtica o ordenació del text, i és veritat que potser en alguna de les esmenes posem més èmfasi en l’òrgan supervisor de les associacions d’utilitat pública... Però, vaja, vist el camí que hem fet fins aquí, no vindrà, en aquesta ocasió, d’aquí el nostre suport al text.

De fet, al text, i en bona part és això el que ens permet votar-hi a favor sense especial recança o reserva, s’hi contemplen alguns dels elements sobre els quals el Grup Socialista, tant en la vuitena com en la novena legislatura, més havia insistit. Hi ha un capítol dedicat a regular el caràcter i l’abast de la transparència

exigida. Es regulen amb certa amplitud les funcions d’assessorament, registre, supervisió i tutela del patrimonat, i també les funcions corresponents de l’òrgan supervisor de les associacions declarades d’utilitat pública. S’hi regulen les entitats vinculades –s’hi ha fet referència abans, i, per tant, no m’hi estendré. També les qüestions relatives a l’acumulació de càrrecs, al deure de col·laboració amb el protectorat i amb l’òrgan supervisor de les associacions; la intervenció judicial temporal de les fundacions, d’acord amb el que diu l’article 336.4 del Codi civil; la potestat inspectora i la planificació de l’activitat inspectora; la tipificació de les infraccions, i un règim sancionador que ha de contribuir, en definitiva, a fer efectives les finalitats de la mateixa llei.

Per últim, pel que fa al contingut de la llei, es contemplen a la disposició final segona les modificacions necessàries en el Llibre tercer del Codi civil per assegurar la plena coherència amb la regulació que ara es pretén del protectorat. I aquí cal fer novament esment del paper que ha tingut el lletrat per ajudar-nos que això fos un tot plenament coherent, no?

Per què ens sembla, per tant, al Grup Socialista, que aquesta regulació, que és un complet règim d’intervenció administrativa, és necessària i urgent? Jo crec que no cal referir-se a la història recent d’aquest país o a la comissió que va donar lloc a les recomanacions contingudes a la Resolució 759 de la vuitena legislatura, que abans he esmentat, perquè tothom té ben present d’on ve aquesta necessitat peremptòria i urgent de regular aquestes qüestions.

No obstant això, crec que també és de justícia destacar el rellevant paper que les fundacions i associacions desenvolupen a la nostra societat. Amb orígens tan remots com la fundació que l’any 1389 va donar lloc a l’hospital de Cervera, les fundacions i associacions han estat cabdals en la promoció d’activitats socials, culturals i educatives, i de tantes altres, al nostre país, a subvenir les necessitats, oblidades, sovint, pels poders públics, o a complementar-les. Són, per tant, un important actor social, i també formen una part significativa del teixit econòmic d’aquest país. Cal, per tant, fer un reconeixement de la seva contribució cabdal al desenvolupament de Catalunya, a la seva cohesió social i a la projecció de la solidaritat dels seus ciutadans, tant terra endins com a nivell internacional.

Però també cal reconèixer, amb el federalista nord-americà James Madison, que, si tots els éssers humans fossin angelicals, no caldrien governs ni lleis. I, per tant, convenir en la necessitat de protegir l’interès general i, al mateix temps, protegir les pròpies fundacions i associacions de gestions que puguin desviar-les dels propòsits fundacionals, o de la seva finalitat social, o que, d’una o altra forma, puguin posar-les en risc. I això és el que persegueix aquesta llei, que, sens dubte, és un pas endavant.

És per això que li donarem suport i és per això que demanem a tots els diputats i diputades que en aquesta ocasió ens posem d’acord a permetre la seva aprovació, al marge de les preferències i millores que cadascun de nosaltres hauria volgut veure-hi incloses,

perquè convenim amb la diputada Calvet, i crec que amb la majoria dels que han intervingut en la ponència, que això és un pas endavant respecte a la situació que teníem i que forma part del conjunt de mesures i de canvis que la societat està demanant per garantir la transparència, la protecció de l'interès general, i per garantir que no hi hagi pràctiques que puguin desviar també fons públics de la seva destinació.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores, senyors diputats, també un capítol inicial, no?, respecte a aquest projecte de llei, d'agraïments. Bé. Haig de començar per la relatora, la senyora Elena Ribera, que, si no fos perquè sé que ho fa amb una espontaneïtat gironina molt gran, pensaria que vol enfonsar la meua carrera política dintre d'Iniciativa, però ja sé que m'aprecia molt i que ho diu sincerament, no?

Sí que em vull... M'ha agradat que recordés el tema que jo crec que ha ajudat a la tramitació d'aquest projecte, que és que vaig tenir la satisfacció de proposar que es retiressin les esmenes que hi havien creuades, perquè la llei s'ho mereixia, i crec que ha donat bon resultat, i d'això ens en fem felicitats.

Mirin, nosaltres, naturalment, votarem a favor del dictamen. Explicaré les tres esmenes que hem reservat. I m'agradaria destacar, bé, primer, que sort, eh?, perquè ens ha vingut just; ens ha vingut just que fos la quarta vegada, perquè no sé com van les coses, però, si no ho fem en aquesta sessió d'avui, potser ens trobaríem que hauríem d'esperar o algú hauria d'esperar a una altra legislatura.

I estem parlant d'un instrument necessari per aplicar el que és el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, que va ser aprovat l'abril del 2008. I ho he comptat i són set anys, set anys i mig, eh? I el sector necessitava aquest instrument.

Encara que pot semblar un tema molt instrumental i molt burocràtic, jo diria que la importància d'aquesta llei està en íntima relació amb la importància del que representa el fet fundacional a Catalunya en aquest moment –ja s'hi ha referit també el senyor Pedret–, com a instrument de participació de la societat civil en l'assoliment de finalitats d'interès públic per part de milers de persones, que hi posen diners, que hi posen patrimoni o que hi posen –que són els que també ens agraden a nosaltres– treball voluntari.

En definitiva, hi han unes finalitats fundacionals o uns fins socials, en el cas de les entitats, de les associacions que són declarades d'interès públic, que beneficien el col·lectiu de la societat, col·lectius més amplis, que no pas els mateixos patrons o els mateixos fundadors. I dir això ja és important, perquè hi havia hagut

una certa deriva, a vegades. I sabem que un dels vicis que alguna vegada havien tingut les fundacions és que algunes es plantejaven més per afavorir interessos concrets o familiars que no l'interès global. Però això ja va quedar arreglat en el llibre tercer del Codi civil. Són finalitats d'interès públic, amb uns fins fundacionals perfectament legítims per part de la societat civil, que no tenen ànim de lucre, i això és molt important, i que sovint reben fons públics i col·laboren amb l'Administració pública.

Per tant, cal un instrument del protectorat per fer què? Nosaltres diem: per garantir que aquest interès públic s'assoleix i es respecta, per garantir la transparència, per garantir que tothom estigui informat dels serveis de les prestacions que donen aquestes fundacions i aquestes associacions d'interès públic i per garantir el rigor econòmic, i fer-ho compatible, això, amb el respecte a les finalitats fundacionals. És un joc d'equilibris entre unes finalitats fundacionals que es volen assolir, però que, en la mesura que tenen interès públic, requereixen rigor, transparència, informació, publicitat i rigor econòmic.

A nosaltres també ens agradaria afegir, ja em refereixo amb això a una de les esmenes, encara que s'hi ha anat introduint una mica..., nosaltres insistíem, una mica, en la línia del que havia estat el projecte del període del Govern catalanista d'esquerreres –a nosaltres ens agrada dir-ho així, del mal anomenat «tripartit»; nosaltres ens diem «Govern catalanista i d'esquerreres»–, en què insistíem molt en els aspectes d'assessorament, d'informació, de foment, sempre que, naturalment, les entitats ho demanessin. I, en aquest sentit, mantenim encara viva una esmena que fa referència específicament al fet que una de les finalitats del protectorat hauria de ser assessorar, donar assistència, quan les fundacions o les associacions ho demanessin.

Es tracta de fer-ho, doncs, sense entorpir ni amb burocràcia ni amb requisits innecessaris el bon funcionament de les fundacions i associacions, deixant molt clar –que aquest és un perill que hi ha hagut i que també s'hi ha referit el senyor Pedret– que no siguin instruments per fer negoci, ni per defraudar la hisenda pública, ni per fer pagament de comissions il·legals, ni per obtenir avantatges fiscals no pertinents, o per afavorir altres interessos. I això cal dir-ho, eh?, com s'ha destacat molt bé. Aquest Parlament, en moltes legislatures, va constatar amb estupor que, sota el sostre de les fundacions i del bonisme que tots som bons i tots ho fem a fi de bé, s'utilitzaven per a coses inadequades.

També, sobretot, tenir especial vigilància sobre el que en diríem les fundacions vinculades i associacions que formin part d'un conglomerat d'entitats, que cal tenir especial control sobre aquests vinculacions, sobretot que es conegui públicament qui és qui, qui mana en un lloc i en un altre, perquè ningú pugui ser enganyat respecte al paper d'aquestes fundacions, perquè a vegades aquestes fundacions també renten la cara una mica a determinades entitats, del tipus que siguin, doncs, que, a través de la fundació, es fan perdonar els pecats, que abans ho feien fent misses a Montserrat, però ara està més bé que ho facin a través d'una fundació. No, no hi ha res a oposar.

Per això, creiem que està adequada, la llei, en el sentit que també s'hi aplica la capacitat sancionadora. Jo diria que aquesta és una de les concessions més grans que ha fet el Grup de Convergència, no? Convergència és molt allò de: «Fomenteu, però no castigueu», no?; és a dir, Déu ja els castigarà. No; sense esperar a l'altra vida, doncs, hem de procurar que, si la gent s'aparta de la recta via, no?, i s'aparta d'aquest *ramat* que ens ha de portar cap al futur –oi, senyora Elena Ribera?–, doncs, que hi hagi el pastor que els doni un cop de vara i els posi sobre el redós. Perquè no passa res, eh?, perquè el règim sancionador no l'hem de veure des de la perspectiva del que rep la sanció, sinó des de la perspectiva del 99,9 per cent que no rep cap sanció, i, per tant, està molt satisfet. I, en aquest sentit, estem contents que hi hagi aquesta capacitat sancionadora.

I l'altra esmena que nosaltres..., dues altres esmenes que ens guardàvem, i amb això acabo. Una era la possibilitat que el protectorat pugui, en circumstàncies extraordinàries, amb entitats que, encara que no reuneixin els requisits per ser auditades en un moment determinat, segons la mateixa llei, a vegades es produeixen circumstàncies –n'hem tingut casos, no?– de fundacions que resultava que eren molt fosques i que s'havien utilitzat per a coses inadequades, que potser eren molt petites, doncs, que poguessin tenir la..., d'ofici, el protectorat pogués actuar.

I, per últim, el control efectiu de les declaracions responsables. Aquest famós..., aquesta figura anglosaxona, que a nosaltres ens agrada, però que, és clar, ens sembla que la societat catalana, que és més aviat mediterrània, no té ben bé el concepte de responsabilitat que tenen els anglosaxons, no? I nosaltres volíem..., i en aquest sentit també s'ha recollit, i per això estem contents; s'ha recollit que el protectorat ha de controlar les declaracions responsables. Nosaltres també tenim una esmena en què desenvolupem les actuacions preventives davant d'aquestes; és a dir, la possibilitat que d'ofici es puguin fer actuacions, fins i tot substitutòries, quan una declaració responsable no resulti adequada. Perquè, si no, com vaig tenir ocasió de dir en la ponència, fa por, moltes vegades, que fem aquest vici tan català, i àdhuc m'atreviria a dir espanyol, de dir: «Nada, echa una firma», o: «Res, firma aquí, que això és un paper més, no té més importància», quan allà diu: «Jo declaro, sota la meva responsabilitat, que això i això i això», i després diuen: «No, és que això m'ho va dir l'advocat, que ho havia de firmar» –els «dixosos» advocats–; o: «M'ho va dir el secretari del consell, però jo no sabia de què anava.» No, no; la gent ha de saber que la declaració responsable estalvia molta feina, molts tràmits d'autorització, etcètera, però que qui la fa, la paga, i, si t'equivoques amb la declaració responsable, has de ser sancionat..., o ha de ser substituït.

Res més. L'agraïment, també, al conjunt, per descomptat, dels membres de la ponència, al senyor Pere Sol, que crec que ha fet també una tasca molt tècnica però molt necessària d'integració normativa, que en aquest tipus d'instruments fa falta. A nosaltres ens hauria agradat, també, i ho vaig proposar, que traguéssim del Codi civil, del llibre tercer, normes estrictament reglamentistes, és a dir que van tenir el sentit el 2008, per

passar aquest període, fins que aprovem aquest projecte, però que, en un codi substantiu, normes processals no tenen massa sentit. Però, bé, això ja ho arreglarà el temps i la vida. I res més.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, el Grupo Parlamentario del Partido Popular dará su voto afirmativo al Proyecto de ley del protectorado de las fundaciones y de verificación de la actividad de las asociaciones declaradas de utilidad pública, porque recoge esencialmente el texto que nuestro grupo presentó como proposición de ley en esta cámara.

El protectorado tiene como objetivo primordial garantizar el adecuado, el recto ejercicio del derecho de fundación, reconocido en la Constitución española, concretamente en su artículo 34, y ya consagra la finalidad que debe perseguir; es decir, atender al interés general.

La regulación que contiene esta ley articula el protectorado y su órgano de supervisión basándose en criterios de libertad y de responsabilidad de las entidades, y también de flexibilidad y agilidad de estos órganos, y todo ello con la finalidad de alcanzar un equilibrio adecuado entre la autonomía de gestión y el funcionamiento de las entidades sujetas a su acción, y, como no puede ser de otra manera, también los necesarios mecanismos de asesoramiento, fomento y vigilancia del interés general, siempre respetando la voluntad del fundador y las finalidades de estas entidades. Ese es el *leitmotiv* que anima, que impulsa este texto legal, y nosotros, evidentemente, teniendo en cuenta su adecuación constitucional, lo suscribimos en su integridad.

La ley, además, persigue el fomento de la autorresponsabilidad de las entidades a fin de hacer efectiva la mínima intervención administrativa. En efecto, nosotros somos partidarios de que la intervención administrativa en este ámbito se limite al máximo, en el sentido de que consideramos que precisamente el ánimo de una fundación es fundamentalmente respetar la voluntad de ese derecho de fundación, y, por tanto, la injerencia administrativa debe ser, como digo, lo menos «inmisiva» posible.

Resulta, en cualquier caso, necesario dotar a la Administración de los instrumentos adecuados para garantizar el uso y el destino correcto de las ayudas y subvenciones públicas que, a menudo, perciben las entidades sin ánimo de lucro, como también los fondos que provienen de la captación ciudadana y los provenientes del mecenazgo privado. En definitiva, es lo que se conoce en el ámbito del derecho administrativo como el ejercicio de la policía administrativa.

También nos parece interesante y nos parece acorde a los nuevos tiempos que estamos viviendo establecer una cultura de transparencia y de colaboración interadministrativa e institucional a fin de coordinar las funciones de seguimiento, control y supervisión.

Y debo decir que, en este ámbito, sobre todo en lo que afecta a la colaboración interadministrativa, este Gobierno la practica poco. Por tanto, esperemos, espere-mos que esta ley en buena medida sirva para impulsar, si cabe, un respeto, un ajuste y una necesidad de im-plementar estos conceptos que, no por repetidos..., a veces pensamos que han caído en el desuso, y nos pa-rece lamentable, en ese sentido.

La ley incluye un catálogo de sanciones como meca-nismo disuasorio de las conductas contrarias a las obligaciones administrativas y, además, como instru-mento que genere confianza para los que contribuyen a financiar estas entidades. En efecto, en ese sentido sí que hay que garantizar desde el ámbito de la Adminis-tración que aquellos que destinan recursos al ejercicio del derecho de fundación en buena medida tengan la confianza de que, efectivamente, esos fines van a ver-se cumplidos.

Igualmente, la ley potencia el uso de medios electróni-cos en las relaciones entre Administración y adminis-trados, así como la colaboración entre instituciones; un ejemplo de ella es la Oficina de Gestión Empresar-ial para que las fundaciones puedan hacer una única presentación de las cuentas anuales que luego los dis-tintos departamentos de la Generalitat puedan verifi-car. Nos parece, en ese sentido, que es un mecanismo adecuado, acertado para agilizar los trámites y huir de la burocracia que a veces afecta en demasía el ejer-cicio, en este caso, del derecho de fundación.

Por lo demás, la ley cuenta con cuarenta y uno artí-culos, y mantiene, a juicio de este diputado, el difícil equilibrio entre la libertad en el ejercicio del derecho que regula y la mínima intervención requerida por ra-zones de interés público. Es lo que entiendo que justi-fica, como digo, esa intervención desde una perspecti-va estrictamente liberal.

Su ámbito de actuación, fijado en el artículo 3, recurre al indeseado pero inevitable concepto jurídico inde-terminado vinculado al empleo de la expresión «ma-yoritariamente» cuando se refiere a la actividad de las fundaciones en Cataluña que estarán sometidas al control de la Generalitat. Debo decir que, no siendo partidario, lógicamente, aunque solo sea por mi con-dición de jurista, de recurrir a los conceptos jurídicos indeterminados, porque siempre generan problemas y dificultades interpretativas..., pero, como decía, debo decir que en otras comunidades autónomas con legis-lación en la materia se emplean términos similares al indicado: se usa el término «preferentemente», «prin-cipalmente». Y entiendo que obedece a la dificultad de establecer parámetros objetivos, que pueden ser, por otra parte, fácilmente evitados. De ahí, lógica-mente, nuestro apoyo a ese redactado.

Sí que me parece importante introducir toda una serie de consideraciones de naturaleza también política, no estrictamente técnico-jurídica, en este debate, porque

pienso que, independientemente de que la ponencia haya trabajado bien, lógicamente, tanto para bien, tan-to espíritu navideño yo no lo voy a compartir en este caso –ya tendremos tiempo para ello.

Y lo digo porque, evidentemente, estamos convenci-dos..., y vamos a dar, por tanto, apoyo a esta ley, pero con la finalidad de dar sentido a esta raquílica legisla-tura –porque así lo ha sido, y yo empiezo a hablar ya en pasado, ¿no? Porque creo que debemos trabajar en la dirección que reclama la gente; porque creo que de-bemos darle sentido, verdadero sentido, a esta cámara autonómica; porque, si el Gobierno de la Generalitat recuperara el recto criterio, daría continuidad al man-dato emanado de las pasadas elecciones para remar y no para saltar por la borda, como parece que pretende el Gobierno –encabezado por el presidente Mas, que entra ahora mismo en el hemiciclo.

Y si CiU fuera una organización política centrada, co-mo lo ha demostrado con este proyecto de ley, enten-dería, señor Mas, que la clave no es la confrontación, sino el entendimiento. Y si se atreven a bajar del mon-te, les aseguro que reencontrarán a la democracia ci-vilizada; nunca es tarde para ver la luz de la moderni-dad democrática. Y lo digo plenamente convencido y me gustaría que escucharan estas palabras, porque, en definitiva, lo que pretenden es recuperar un espíritu de concordia que esta cámara autonómica no debería ha-ber perdido nunca.

Por otra parte, debo decir que la iniciativa privada en el ámbito fundacional debe ser el rasgo general que la caracterice, de ahí que en este ámbito nuestro par-tido sea inequívocamente partidario de una minora-ción significativa, cuando no de una eliminación, de las subvenciones públicas. Pero, de haberlas, exigimos transparencia, inequívoco destino social y control milimétrico del destino querido de ese dinero público. Basta de comprar voluntades, basta de clientelismo, propaganda, favorecimiento a los fines de una causa como la separatista, porque, señor Milà, a usted se le ha olvidado recordar, en esa panoplia que ha hecho de fines que deben evitarse, este: el que se alimente también con este tipo de instituciones fines que no son constitucionalmente legítimos.

Y, en definitiva, lo que queremos también criticar sin ningún tipo de rodeo son las urgencias –las urgen-cias– de esta última hora, que la relatora ha puesto de manifiesto, para alumbrar esta ley, teniendo en cuenta que el ritmo de trabajo sorprendentemente, señora Ri-bera, no solo se aceleró, sino que incluso obvió trámi-tes reglamentarios.

Este pleno –este pleno– está siendo buena muestra de ello: es la tarjeta de presentación para cerrar abrupta-mente esta legislatura. Y lo estamos viendo teniendo en cuenta la aceleración, la velocidad meteórica con la que se están aprobando leyes. Y mucho me temo –y mucho me temo– que es precisamente –que es preci-samente, señor Mas– la comisión del caso Pujol la que ustedes ven como una bomba de relojería. Y, por tan-to, ese acuerdo que sigue estando vigente, el acuerdo de «Convergencia Republicana», no tiene otra preten-sión que desactivarla. Pero esa es su responsabilidad,

y si quieren construir ese «país nou» al que tanto se refieren, primero levanten las alfombras y limpien la corrupción que les asola: es lo que debe hacer un gobernante responsable y democrático que piensa en los intereses generales de todos los ciudadanos de Cataluña. Nada más.

Muchísimas gracias, presidenta.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller...* Perdón. Gracias, presidenta. *President; conseller;* diputadas; diputados; don Pere Anton Fàbregas Vidal, presidente de la Coordinadora Catalana de Fundaciones; señor Santiago Ballester, señor Torrents, de la *conselleria* de Justicia, que nos acompañan esta tarde aquí, en primer lugar, destacar la satisfacción de este grupo parlamentario porque finalmente se apruebe esta ley, esta ley que está pendiente de aprobación desde el año 2008 con motivo del libro tercero del Código civil de Cataluña. Son tres legislaturas las que llevamos trabajando en este tema y por dos veces se ha visto truncada su aprobación por la disolución prematura de la octava y la novena legislatura.

Esta ley regula el contenido y el alcance de las funciones del protectorado como órgano que ha de velar por el recto ejercicio del derecho de fundación y asegurar que el funcionamiento de las fundaciones se ajuste a la legalidad. También regula el órgano de supervisión de las asociaciones declaradas de utilidad pública, que debe velar para que estas entidades mantengan los requisitos para disfrutar de esta declaración.

Es una ley que se ha trabajado y discutido intensamente en comisión, con numerosas e interesantes comparecencias, y en la ponencia se ha alcanzado un alto grado de consenso en los puntos esenciales que deben conformar el protectorado, y que lo dota de competencias reales para velar por el cumplimiento de los requisitos de un correcto funcionamiento de las fundaciones y asociaciones sometidas a esta ley.

Ciutadans apoya esta ley y votará a favor del dictamen, porque es una ley que cumple con los objetivos básicos que manifestamos en el debate de admisión a trámite, y que, en definitiva, eran que constaran como elementos esenciales e irrenunciables la transparencia, la seguridad jurídica y el control adecuado para que una figura jurídica como es la de fundación y las asociaciones declaradas de interés público se utilice bien y conforme al interés público y fundacional, y no puedan volverse a producir nunca más casos como el del Palau de la Música o lo de la fundación Sant Pau, en estos momentos en los juzgados de Cataluña, aunque, afortunadamente, casos excepcionales y que nada tienen que ver con la realidad fundacional y asociativa catalana.

Las enmiendas que se hicieron al proyecto de ley de este grupo parlamentario básicamente se dirigían a

atender una solicitud del sector de las fundaciones, expresada por la Coordinadora Catalana de Fundaciones en sus comparecencias, y es que se tuviera en cuenta, a la hora de establecer los requisitos de funcionamiento y de transparencia, la diversidad de fundaciones y asociaciones que en estos momentos en Cataluña ejercen un papel insustituible, pues muchas veces llegan a donde no llega la Administración, como es el caso de todas aquellas asociaciones y fundaciones del tercer sector.

Y esto se ha tenido en cuenta en esta ley, y, así, se ha introducido la diferenciación entre entidades grandes y pequeñas, y también una aplicación proporcional y atemperada a la hora de exigir su correcto funcionamiento, atendiendo a las características de estas entidades, especialmente a sus dimensiones. Y esto nos parecía muy importante, pues es la única manera de preservar la pluralidad asociativa y fundacional que ha caracterizado a la sociedad civil catalana y que permitirá, con un control adecuado y proporcionado, la pervivencia de grandes y pequeñas fundaciones y asociaciones.

Se ha establecido un régimen sancionador, también proporcional y graduado, con un control reforzado, a la declaración responsable, más del que había hasta ahora. Y, también, que el protectorado pueda solicitar al juez la intervención temporal de una fundación en determinadas circunstancias. Todo ello fue objeto, como se ha explicado por otros diputados, también de intenso debate en el seno de la ponencia.

Agradecer la disponibilidad y el nivel de diálogo de la relatora, que ha contado con la ayuda en todo momento del Departament de Treball en este sentido, de la diputada Elena Ribera... (*Veus de fons.*) Perdón, del Departament de Justícia –gracias, honorable Milà. Y de los diputados Salvador Milà, Ferran Pedret, Sergio Santamaría y de la diputada Gemma Calvet, y la inestimable y docta labor del letrado Pere Sol, imprescindible, sin duda, para que esta ponencia saliera adelante, así como la tarea ágil y eficiente de la gestora Laia Grau.

Por último, para acabar, esta ley que esta tarde votamos es un buen instrumento para que la sociedad civil, una de cuyas expresiones es el tercer sector, continúe con su gran labor en pro de un mañana mejor.

Nada más y muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabell Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres. Primer de res, doncs, de nou demanar disculpes per no haver estat en la ponència; les explicacions ja les he donat. El fet de no haver estat, doncs, tampoc..., i entenem que no ens eximeix d'agrair que s'hagi fet una feina i que hagin arribat a un acord, tot i que no és

un acord compartit des del nostre punt de vista, i que, en tot cas, intentaré explicar-ho.

Jo crec que no podria usar unes millors paraules que les que ha usat el diputat del Partit Popular per explicar per què nosaltres no donarem suport a aquesta llei; tampoc hi votarem en contra, però, en tot cas, no hi donarem suport. I és que, com ell ha dit, el que s'ha anat treballant..., totes les eines que s'han posat en disposició del protectorat, com ha quedat fixat finalment el protectorat, no supera una intervenció des del punt de vista estrictament liberal. És a dir, finalment, la qüestió és aquí: és que no s'han superat aquestes, d'alguna manera, mancances que ja tenia la llei anterior respecte al control... (*Veus de fons.*) Bé, és..., el nostre parer era, en tot cas..., ja entenc que no hi estiguin d'acord, per això tots han arribat a un acord, no? Però el nostre parer és que no s'han superat aquestes mancances de control que tenia la llei anterior. I intentaré explicar-me una mica millor.

S'ha explicat què és el protectorat de les fundacions; a més a més, al que s'ha explicat jo hi afegiria una cosa i és que quan es fa referència a la intervenció pública que el protectorat ha de tenir sempre es parla dels objectius d'interès general o dels objectius que persegueix, per tant, la fundació; però és..., una de les altres obligacions d'intervenció pública de tota fundació és una correcta aplicació dels beneficis fiscals. I d'alguna manera aquí ja posem l'accent sobre el que més ens ha escamat de tot el que s'ha treballat.

Les funcions típicament atribuïdes al protectorat s'han explicat, però el que no s'ha explicat massa bé és qui mana en les fundacions i qui controla els manaires. Qui mana en les fundacions? Jo crec que és obvi: manen els patrons, perquè aquest protectorat és un agregat de funcions que no acaba tenint una correspondència física, diguéssim, en cap altre òrgan, i que, des del nostre punt de vista –i per això estem expressant la nostra posició– no té suficients mecanismes de control, no té suficients mecanismes per impedir i castigar les infraccions comeses per les fundacions, i a més a més no disposa de poders executius, ni tampoc sancionadors. A més a més, no només això, sinó que els protectorats gairebé mai –gairebé mai– actuen judicialment contra les fundacions, el màxim que fan és emetre requeriments.

Entenem que era un mal que venia de lluny, i així ja ho vam expressar quan vam exposar el posicionament quan es presentaven els projectes, i fèiem esment a les mancances que tenia ja la Llei 4 del 2008. Mancances que per a nosaltres eren el fet d'abolir l'obligació que el protectorat hagués d'aprovar els actes dispositius i que només calgués sols una comunicació, i que això era greu des del nostre punt de vista en el cas de l'alienació de patrimoni i en el cas de la venda. A més a més, entenem que la llei no regulava, no feia existir administrativament el protectorat i el mantenia com un agregat de funcions, i que, per tant, feia com difús saber en qui recau aquesta obligació.

Entenem, a més a més, que aquesta llei, com bé dic, doncs, no proporcionava els mecanismes necessaris per al protectorat, i que havia perdut, per la laxitud

en el control, una oportunitat clau per a controlar les fundacions, que no hem d'oblidar que podem atribuir aquesta laxitud al fet que estiguin creixent de manera exponencial: el 31 de desembre del 99 n'hi havia 1.355 registrades, i el 27 de setembre del 2013 n'hi havia 2.825. Vol dir que es fan fundacions perquè han canviat molt els temps? No, vol dir que es fan fundacions perquè la regulació, des del nostre punt de vista, és eminentment liberal i no s'ha superat, al contrari.

En tot cas, entenem que hi ha una manca de definició del protectorat com a òrgan amb personalitat administrativa pròpia. I això ho he explicat. És a dir, més enllà de l'agregat de funcions, no s'acaba concentrant en cap persona aquesta feina. Sí que calia –i s'ha fet, eh?– una ampliació de les funcions d'inspecció, n'han afegit algunes. Entenem, però, que, malgrat detectar algunes infraccions, no hi ha una obligació d'actuar, i així ho han reconegut. A part, sí que s'estableix que es pot sol·licitar de l'autoritat judicial que s'ordeni la intervenció temporal a la fundació, però que, com hem dit, en la pràctica no passa gairebé mai. A més a més, entenem que no se superava o que no s'ha millorat el fet de la tipificació de l'autorització prèvia amb caràcter general i que entre les potestats d'inspecció del protectorat no s'hi inclou la inspecció dels locals de la fundació.

En definitiva, i com s'ha dit abans, per a nosaltres les mesures de control i d'inspecció que es recullen no superen les meres de qualsevol..., o vistes des de qualsevol punt de vista netament liberal que té, doncs, presumescent aquesta funció de no ingerir, quan entenem que les fundacions tenen uns deures respecte a l'interès general, i respecte també a la correcta aplicació dels beneficis fiscals, que han de ser controlades.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Gràcies a tots els companys per l'exposició que heu fet dels treballs de la ponència i del vostre posicionament, que crec que han deixat damunt de la taula una perspectiva força completa i força clara de com queda regulada aquesta llei. Lamento, i no dedicaré més temps a escoltar que al Grup de la CUP no li agrada la llei, que no hagi superat les expectatives que tenien. Entenc que tenen molt treball, però crec que el millor lloc per defensar les seves expectatives, la seva manera d'entendre la societat i tot, és venint i participant en la ponència i presentant esmenes, cosa que no han fet, i ho lamento, perquè era el moment.

Dit això, és una llei que té aquesta difícil virtut de mantenir aquest equilibri necessari, i per això crec que podrà ser aprovada per tots els grups, de donar l'autonomia que necessiten les fundacions i també a les associacions declarades d'utilitat pública –només faltaria–, perquè puguem portar a terme la seva vo-

luntat fundacional sense posar-les al damunt el pes d'haver d'estar provant contínuament que ho estan fent malament; però, al mateix temps, facilitant-los també, per mitjans telemàtics, i amb tota l'ajuda de què sigui capaç el departament corresponent, el fet de posar els mitjans al seu abast per al tema de la utilització telemàtica i de la facilitació de les dades a través de la web, que és el que en l'actualitat en està portant cap endavant.

És una llei que manté aquest equilibri entre l'autoresponsabilitat amb elements també d'autocontrol intern per part de les fundacions, amb la capacitat d'inspecció per part de l'Administració. I en això hem avançat també: aquestes inspeccions, que es feien fins ara aleatòriament, ara es faran anualment amb criteris objectius i d'una forma pautaada. La transparència crec que queda força garantida, sense que hi hagi cap contradicció amb la Llei de transparència que hem aprovat avui, precisament perquè no es pugui establir cap mena de dubte ni de *sombra* respecte de cap fundació, i que no hagin de pagar justos per pecadors, i que els pecats es rentin on s'hagin de rentar i que es facin les coses ben fetes, que és del que presumim de totes les fundacions, a les quals aplaudim pel seu esforç per tirar cap endavant un projecte social en comú, on l'Administració no sempre arriba perquè no disposa de tots els mitjans, però sí que l'Administració està obligada a posar els mitjans dels quals disposa al servei de les fundacions, perquè aquestes puguin fer una bona feina. I això és el que faran. En aquest sentit, es va tenir en compte la dimensió de les fundacions pels requisits de transparència, també en atenció als fons públics que rebessin. I això mateix és el que condiciona també la inspecció i les sancions.

Pel que fa al tema de les sancions, ja el llibre tercer establia les sancions més greus, quan hi havia hagut una desviació de fons públics, en el sentit que no podien tornar a concórrer en subvencions una altra vegada o que els seus actes es feien ineficaços. També aquesta possibilitat que s'ha comentat d'intervenir temporalment les fundacions, però prèviament anar als jutjats, parlant amb els patronats, nomenant, si cal, patrons suplents, i inclús establint una sèrie de mesures correctores per tal de poder reencaminar coses que de vegades no responen a una mala intenció. No s'ha de veure sempre la mala intenció ni tot és «bonisme», però sí que cal dir que, com es diu en castellà, «al César lo que es del César, y a Dios lo que es de Dios». Y aquesta ponència ha sigut una ponència que ha treballat bé, que ha treballat molt, que s'ha esforçat per arribar a un equilibri, que crec que s'ha aconseguit, que el temps ja ens dirà si aquest ha sigut un treball eficaç, i que, evidentment, tots nosaltres ho podem comprovar.

Mesures de seguretat se n'han introduït. Hem avançat un pas respecte de les declaracions responsables sense arribar a substituir-les pel que seria un procediment d'autorització, perquè si no aquí sí que no hauríem entrat, eren dues coses completament diferents, però sí que vam estimar que calia verificar... –i vam introduir aquest criteri a instància d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa–, verificar la

conformitat de les dades de les declaracions responsables quan es cregués que hi havien símptomes d'irregularitats. Aquesta potestat sancionadora ara també es deriva sobre els patrons. Per tant, el fet d'atendre la capacitat econòmica o no de les fundacions era un element que ens quedava una mica en segon terme.

La possibilitat, també, que les entitats que hi estan vinculades també fixar els criteris pels quals es considera..., vam arribar també a un acord, com hem dit abans, quan s'havien de considerar, quan tenien un 30 per cent dels òrgans en comú, quan compartien una sèrie de recursos amb altres entitats, la necessitat que precisament per transparència puguin –i per simplicitat, simplificant el procediment– presentar i hagin de presentar els comptes unificadament, establint també un canal únic amb aquesta oficina empresarial d'atenció, quan aquestes fundacions reben subvencions o ajudes de diferents departaments. Tot això facilitarà, donarà transparència i facilitarà molt la finalitat del sector.

Crec que és molt important la feina que hem fet avui, precisament per aquest equilibri, perquè s'avança en una bona direcció, amb la qual es permet a les fundacions fer la seva feina, i l'Administració també fer la seva, que és la de col·laborar amb les fundacions i amb les associacions per a tot el que aquestes hagin de menester. Crec que avui, si supera el tràmit, com així sembla que serà, ens podem, tots, felicitar.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació del Projecte de llei del protectorat. En primer lloc, començarem amb les votacions de les esmenes reservades pels grups parlamentaris.

Primer votarem les del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és l'esmena número 71.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 88 vots a favor, 15 en contra i 22 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari Socialista. El Grup Parlamentari Socialista ha retirat les esmenes 3, 21, 23, 48, 54, 57, 75, 76, 78, 85 i 95. Votem, doncs, les esmenes número 6, 22, 24, 26, 28, 33, 42, 45, 46, 47, 55, 81, 82, 84, 87, 88, 94 i 96.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 33 vots a favor, 81 en contra i 11 abstencions.

Passem ara a votar l'esmena número 86.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

A continuació, votem les del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem, en primer lloc, les esmenes número 4 i 5 –4 i 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 41 vots a favor, 81 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la 49 i 53.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 33 vots a favor, 81 en contra i 11 abstencions.

Votem ara la número 59.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

I, finalment, votem la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública ha estat aprovat per 123 vots a favor i 2 abstencions.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació juvenil.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació juvenil (tram. 302-00227/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per exposar-la té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, desde Ciudadanos traemos hoy al Pleno del Parlament una moción que pretende pues arrojar algunas soluciones al principal problema de los catalanes, que es el paro. Y, concretamente, nos gustaría centrarnos en el paro que sufre la población más joven, el paro juvenil.

Como saben todos ustedes, la juventud de Cataluña está en una situación dramática. Tenemos un 45 por ciento de paro de menores de veinticinco años, un 33 por ciento, aproximadamente, de paro de menores de treinta años, y un dato muy preocupante y del que quizá no se habla mucho, y es el paro de los titulados universitarios. Una persona que acaba la carrera universitaria hoy en Cataluña tiene el triple de opciones de estar en el paro de lo que está en la media de los países de la OCDE.

Los jóvenes de este país, junto con los italianos, son los que menos esperanzas tienen en su futuro. Y nosotros, desde Ciudadanos, no queremos una generación ni perdida ni condenada a la subvención constante.

Nosotros queremos una generación con oportunidades. El problema del paro es un problema estructural. Lo hemos dicho muchas veces. No se trata solo del problema coyuntural de esta crisis. Nuestra media de paro, ya antes de la crisis, era absolutamente alarmante. Y, por tanto, para solucionarlo hay que tomar medidas y reformas estructurales.

Nosotros hemos traído hoy al Pleno una moción con dieciséis puntos, con dieciséis medidas que hablan de diferentes ámbitos que afectan al paro juvenil. Es evidente que el paro es una consecuencia de muchos problemas de diferentes ámbitos. Nosotros hemos querido dar soluciones que son complementarias a las que ya se aprobaron en el Pleno de políticas de juventud de hace más de un año en este Parlament, y que no se ha cumplido la mayoría de ellas, como después comentaremos.

También hemos incorporado recomendaciones que hace la Unión Europea, a España, pero también a los gobiernos regionales que son competentes en políticas activas de empleo, como es el caso de la Generalitat de Catalunya. Y también algunas recomendaciones de algunas entidades como el CTESC. Son medidas realistas y útiles –medidas realistas y útiles–, que no necesariamente suponen un aumento de los presupuestos, sino que en muchas ocasiones lo que piden es voluntad política para gastar los recursos públicos mejor. Como digo, muchas de ellas también suponen reformas estructurales. No puedo hablar de las dieciséis, pero me gustaría centrarme en algunas que para nosotros son muy importantes.

Una es la reforma de la oferta universitaria. En general, en nuestro país, la formación no está correctamente orientada a las necesidades del mercado de trabajo, pero en la universidad también es donde tenemos un problema del que ya habla también la Unión Europea. La Unión Europea dice que España, que el mercado de trabajo de este país no absorbe correctamente a todos los jóvenes más preparados. Y, por tanto, como decía, tenemos el triple de paro de jóvenes universitarios. Cada año terminan la carrera universitaria miles de jóvenes que no encuentran trabajo en sus carreras. Y eso supone la frustración de muchas personas y muchas familias que han hecho un esfuerzo importante. Por tanto, lo que nosotros pedimos es que se reforme la oferta universitaria. Es decir, que desde el Departamento de Empresa y Ocupación, también, se oriente para que esa oferta universitaria de los próximos años responda a las necesidades del mercado de trabajo, y no siga habiendo miles de licenciados en carreras que realmente no tienen salida en el mercado laboral, mientras que hay otras profesiones que sí que tienen demanda y no hay suficientes licenciados.

El segundo bloque de las medidas habla de la formación profesional. Es fundamental, y ya sé que llevamos muchos años hablando de esto, pero debemos seguir hablando de este tema, porque sigue sin solucionarse. Debemos mejorar el sistema de formación profesional. Y se está tramitando en el Parlament una ley de formación profesional, pero nosotros hemos incluido algunas medidas que no necesariamente tienen que incluirse en la ley, sobre todo destinadas al sector

empresarial. Es necesario trabajar de manera previa con el sector empresarial, sensibilizarlo y ayudarlo, también, a absorber este nuevo modelo de formación profesional. Y programas de empleo. No solo se trata de cuánto dinero nos gastamos, sino cómo nos gastamos este dinero.

También, por supuesto, hablamos de la garantía juvenil, que es la gran apuesta de la Unión Europea para luchar contra el paro juvenil, y queremos hacer propuestas de cómo se va a implantar la garantía juvenil en Cataluña, que también tiene la Generalitat de Catalunya competencias para decidirlo. Si queremos que se haga de una manera más eficaz, más eficiente y más orientada a las necesidades de los jóvenes.

También tengo que referirme al Pleno de juventud. Ha pasado más de un año y medio y muchas de las medidas, la mayoría, que se aprobaron en este Pleno no se han cumplido. Y nosotros reflejamos también en esta moción este hecho, porque nos parece especialmente grave. Es evidente que la prioridad del Gobierno de la Generalitat no es luchar contra el paro ni es luchar contra el paro juvenil. Ya lo he dicho muchas veces: en el acuerdo de gobierno de CiU y Esquerra no aparece ni una sola vez la palabra «jóvenes», y aparece veintiuna la palabra «consulta». Yo creo que eso es una declaración de intenciones muy clara.

En la segunda parte de mi intervención haré referencia a las enmiendas que se han presentado por parte de los grupos.

Muchas gracias, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Ferran Pedret.

(Pausa.)

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades –disculpin pel petit lapse–, he de començar agraïnt la predisposició del grup proponent de la moció i de la diputada Inés Arrimadas a consensuar amb diversos grups parlamentaris, i també amb el Grup Parlamentari Socialista, transaccions respecte a les diverses esmenes que s'havien plantejat a la seva moció.

Fet aquest exordi i buscant la seva benvolença, he de dir que el Grup Socialista no havia resistit la temptació de proposar esmenes que segurament eren exorbitants respecte a l'àmbit concret al qual el grup proponent volia cenyir la moció. I, per tant, comprenem que en certa mesura moltes de les nostres esmenes no s'hagin pogut incorporar al text que finalment se sotmetrà a consideració del Ple.

Tanmateix, crec que en la mateixa intervenció de la diputada, i crec que en les intervencions de la resta de portaveus que intervindran en aquest debat, quedarà prou clar per què és difícil resistir-se a aquesta

temptació. I és que la situació de la joventut catalana és certament una situació especialment complexa i difícil, especialment dura. Vam tenir ocasió de debatre'n en un ple monogràfic, sobre la situació de la joventut a Catalunya. Per tant, procuraré estalviar-me la reiteració dels arguments i de les dades. Se n'han donat algunes, de dades. Totes elles són prou conegudes, evidentment, pels diputats i les diputades i pel conjunt de la societat catalana. És una situació que només és qualificable com una autèntica catàstrofe social. I no només per a les persones que més immediatament en pateixen les conseqüències, sinó també per al conjunt de la societat.

Aquests dies, un dels humoristes gràfics més coneguts d'*El País*, el Roto, que més que vinyetes edita autèntics editorials en forma gràfica, deia –posava en boca d'un dels seus personatges– que, en lloc de parlar de la fuga de talent, parlarem de la fuga de capitals, a veure si així qui governa es commou una mica més. I és que, en part, i usant la terminologia neoliberal a l'ús, el que s'està «fugant» és un capital humà absolutament irremplaçable –insubstituïble, perdó– en el nostre país. I, per tant, clar, el fet de cenyir-se a un àmbit tan concret com el que fa la moció convida a intentar presentar tot tipus d'idees, propostes, iniciatives, algunes de les quals probablement ja havien estat debatudes i fins i tot votades en el Ple monogràfic sobre la situació de la joventut a Catalunya. I, per tant, en aquest sentit, com deia, la nostra comprensió respecte a l'actitud del grup proponent.

Però hem de dir, també, que les esmenes que s'han incorporat en el text, des del nostre humil punt de vista, contribueixen a millorar-lo i a completar la visió que es donava de la moció. I no em refereixo només a algunes esmenes que el Grup Socialista finalment ha transaccionat, sinó també a les que han incorporat provinents d'altres grups parlamentaris. I vull fer un esment especial del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que crec, sense desmerèixer la resta, que han aportat algunes esmenes que efectivament contribueixen a complementar.

Dit això, el que el Grup Socialista vol dir és que ens abstindrem respecte als dos primers punts de la moció tal com se'ns ha donat a conèixer, no perquè no puguem comprendre les raons per les quals Ciutadans planteja la necessària millora de l'adequació entre l'oferta formativa universitària i el mercat de treball, sinó perquè, tot i que no volem fer un judici d'intencions respecte al que ha redactat Ciutadans, entenem que la universitat ha de fer molt més que això, i entenem que la universitat no pot convertir-se només en un fornidor de les peces més adequades als engranatges de les empreses, sinó que, a més, ha de fer una funció social que va molt més enllà d'això.

A partir d'aquí, a partir d'aquest segon punt, nosaltres estem d'acord amb totes i cadascuna de les mesures, propostes, plans que es proposen i, diguem-ne, reivindicació d'indicadors més clars, etcètera, que es contenen a la moció. I, com dèiem, creiem que el text final, amb la contribució de tots els grups parlamentaris, és

millor. Ara, evidentment, l'objecte de la moció és un camp determinat. Caldrien moltes més actuacions, caldria una visió molt més integral per contribuir a millorar significativament la situació de la joventut a Catalunya. I, com diem sempre, al final tot és qüestió de partida pressupostària, eh? L'amor per una idea, en política, es demostra amb partida pressupostària.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Bona tarda. És positiu parlar d'un tema com aquest, com el de l'ocupació juvenil, un dels temes més sensibles que afecten el jovent. Ja hem posat moltes vegades sobre la taula la difícil situació que viu el jovent. De fet, vam fer un ple monogràfic sobre la situació de la joventut, una cosa inèdita en aquest Parlament.

Però, en tot cas, no cal reiterar... Crec que no funciona el temps, presidenta. *(Pausa.)* Per ser justos i legals. *(Pausa.)* D'acord, ara sí, continuem. Que és un tema que no té una solució única i que és prou complex, com deia, i, per tant, hi té a veure la formació, com se'n parla en aquesta moció, però també hi tenen a veure aquelles polítiques públiques que s'hi fan, quin paper important hi tenen també els recursos, però no només la quantitat de recursos, sinó cap a on es dirigeixen, i també, evidentment, està relacionat amb el tema del model productiu del nostre país, i és en el fons una situació estructural.

Per tant, nosaltres en aquesta moció, si ens anem a centrar en el que diuen el text, hem presentat setze esmenes cenyides a l'estructura d'aquesta moció. També podríem haver obert molt el ventall i parlar de molts altres temes, però, en tot cas, ens hem cenyit al que deia. I agraïm ja d'entrada haver pogut acordar alguns temes, i en general donarem suport a la moció, menys en alguns punts, que explicarem.

Si mirem bloc per bloc, votarem en contra, d'entrada, dels punts 1 i 2, sobre l'oferta formativa, perquè defensem nosaltres que hi ha d'haver una revisió del mapa de titulacions, però el que no compartim és que aquesta reforma es faci només d'acord amb les necessitats del mercat laboral o del mercat de treball. Hi ha molts altres factors que s'han de tenir en compte: el context, el territori, la sociologia, la preservació del propi coneixement... És evident que hi ha d'haver coordinació, però convindria moltes vegades que fos el mateix coneixement que s'adquireix a les universitats que es posés al servei del país, i hauria de ser la base per a canviar el model productiu, i no viceversa. Precisament com que no s'han acceptat les esmenes d'aquests punts, nosaltres no hi donarem suport.

Centrant-nos en l'apartat de la garantia juvenil, que és l'altre gran àmbit d'aquesta moció, creiem que és ne-

cessari presentar en aquest Parlament les bases per a l'estratègia d'aquesta proposta, diguéssim, d'ocupació juvenil, en aquest cas de la garantia, i, per tant, presentar també tota la informació que es demana en la moció, i per això hi donarem suport.

Hem esmenat un punt que feia referència al repartiment equilibrat de les mesures que es desenvolupen dins de la garantia juvenil, perquè el que no volíem, precisament, és aplicar un model com el que fa l'Estat espanyol, que és el model exclusiu de fer bonificacions, que ja hem vist que no serveix de res. Creiem, doncs, que el que fa falta és prioritzar aquelles polítiques orientades a fer un seguiment personalitzat dels joves, a millorar l'ocupabilitat, i, per tant, que aquestes mesures s'han de desplegar sobretot tenint en compte les necessitats socials i territorials del jovent. Com que s'ha recollit aquest punt, doncs, nosaltres votarem finalment..., d'aquest punt, que ha canviat segons que estava presentat en un primer punt. Per tant, en aquest sentit hi donarem suport.

També donarem suport a augmentar el pressupost de la Generalitat sobre la garantia juvenil. Estem molt a favor que hi hagi més recursos, això és obvi, però aquí hi ha una situació injusta i desigual, i jo crec que l'hem de posar sobre la taula, perquè estem parlant d'un programa europeu on el 50 per cent dels recursos els gestiona l'Estat, on l'altre 50 per cent és repartit entre els diversos territoris, i aquí en aquesta moció només estem exigint a la Generalitat i no estem exigint a l'Estat també part de la seva feina. I així també ens sap greu que no s'hagin acceptat aquelles esmenes relacionades a fer una territorialització dels diners de l'Estat, que en el fons fer una territorialització el que vol dir és fer polítiques des de la proximitat i donar resposta a aquelles particularitats de la desocupació juvenil, en aquest cas a Catalunya. A favor de més pressupost, evidentment, hi estem d'acord, però també hem de tenir en compte que s'obvia una part de la realitat, que és que no tenim totes les plenes competències i no tenim, en aquest cas tampoc, la totalitat dels recursos per gestionar.

El que sí que farem és votar en contra del punt que diu «de la coordinació amb el servei públic estatal», perquè, precisament, el que defensem és poder aplicar la garantia juvenil de forma plena, autònoma i amb plenes competències, i, per tant, no haver-nos de coordinar, a més a més, amb un servei que el que fa és aplicar la garantia juvenil de manera..., que no compartim, que, com deia, és a través de bonificacions.

I, finalment, sobre el tema de les propostes del Ple monogràfic de joventut, evidentment, veiem imprescindible que hi hagi aquest rendiment de comptes sobre el desplegament de totes aquelles propostes. Hem cregut també convenient que hi hagi aquest grup de treball específic, per fer-ne seguiment d'una manera molt més tècnica i acurada, més enllà dels debats polítics que tenim, i això s'ha recollit en un nou punt a través d'una esmena nostra. I, per tant, estem satisfets, diguem-ne, de com ha quedat aquest apartat.

Però sí que votarem en contra dels punts 15 i 15 bis. Sobre el tema del pla de xoc, creiem que és poc seriós

dir ara que s'ha de fer un nou pla de xoc, quan el vam aprovar al Ple monogràfic de joventut. Si del que parlem és dels diners, nosaltres fèiem una esmena dient que com a mínim s'havien de destinar 150 milions a fer polítiques d'ocupació juvenils; si del que parlàvem era de diners, nosaltres ja ho posàvem sobre la taula, però no s'ha volgut acceptar potser per motius més de generar titulars que no pas de fer veritables polítiques efectives. Però ja s'estan fent polítiques, ja s'estan invertint, analitzem-les i vegem com podem ajudar encara més, però no ens dediquem a fer titulars de pla de xoc. I, pel que fa al punt 15 bis, no en compartim la finalitat, perquè contractar joves al sector públic per sis mesos no soluciona el problema, sinó que maquilla potser les dades, però no soluciona el problema.

En tot cas, gràcies per posar el debat sobre la taula, i, com he dit, a part d'aquests únics punts, votarem a favor de la totalitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, abans de tot, vagi per endavant l'agraïment a la diputada Inés Arriadas per haver fet aquesta moció tan àmplia i per recollir les esmenes, que n'hi havien moltíssimes.

Aquesta és una moció que parla de la greu problemàtica en què es troben milers de joves quan acaben els estudis i no troben feina. L'atur és un greu problema que afecta a tota la societat, especialment en certes edats, quan és més difícil trobar feina, quan s'ha de sustentar una família o quan s'han d'afrontar pagaments de factures i hipoteques. L'atur, com bé he dit, afecta de manera diferent en funció de l'edat, i és per això que cal avui que ens parem a pensar per un moment què significa la manca de feina per a milers de joves que han de començar el seu projecte de vida: significa no poder accedir a cap «vivenda» ni lloguer, perquè no tenim cap contracte estable, ni somniar, evidentment, de tenir una propietat privada; no podem accedir a cap prestació d'atur, perquè no hem cotitzat el suficient; no podem formar una família per por que ens passi el que avui dia passa a milers de famílies desnonades, perquè no hi ha estabilitat laboral. Per tant, hem assumit la perpetuació d'aquesta precarietat en les nostres vides, i a això no hi ha dret; ni per als joves, ni per a ningú.

La senyora diputada, en la seva interpellació, deia que l'atur juvenil no l'ha provocat la crisi, sinó que l'ha agreujat, perquè és un problema que ja existia, és un problema estructural del nostre mercat de treball, i per això cal exigir al Govern actuacions estructurals des de l'oferta formativa fins a l'accés del mercat laboral.

Per tant, pel que afecta –i ara entro a parlar de les nostres esmenes i del que votarem a favor i del que

no–, pel que respecta a l'oferta formativa universitària, penso que abans de demanar al Govern que faci un mapa universitari en què s'adapti l'oferta formativa de les universitats al mercat laboral, hauríem de demanar que aturi la retallada constant al finançament de les universitats públiques, que no congeli ni beques ni taxes universitàries que impedeixen l'accés, precisament, a l'educació universitària, i, per tant, també, i el més important, que no retalli més en programes de recerca i desenvolupament, que continuem lluny dels objectius europeus d'arribar al 2 per cent del PIB, i, per tant, també, que compleixi els compromisos establerts en aquest Pacte nacional per a la recerca i la innovació, d'incrementar progressivament el pressupost en recerca, desenvolupament i innovació, i no en la contínua retallada que estem vivint.

Segons el darrer informe que ha presentat l'Associació Catalana d'Universitats Públiques, la producció científica s'ha mantingut, i ocupem avui dia una de les primeres posicions en l'àmbit estatal. Però això es deu als investigadors i es deu als treballadors docents, perquè la retallada és d'un 19 per cent tant de fons competitius com de fons no competitius destinats a recerca i desenvolupament. Què vull dir amb això? Que cal fer una reflexió, que cal fer i demanar que l'oferta formativa s'adapti no precisament a les necessitats del mercat, sinó que cal una inversió de futur per canviar el nostre model productiu, perquè cal que es reinverteixi en la societat i no en la butxaca d'un quants. Cal demanar al Govern que impulsi l'activitat en sectors que tinguin capacitat de generar feina a llarg termini, que s'orienti a cobrir les necessitats socials i econòmiques insatisfetes.

Pel que fa a l'aplicació de la garantia juvenil, que és l'altre punt que tampoc no hi estem d'acord, em sumo a totes les crítiques que han fet els diputats en altres ocasions: ens vam assabentar de l'aplicació i de l'aprovació de la garantia juvenil per la nota de premsa del departament. No hi estem..., i no donarem suport al punt 11 per diversos motius. Primer, perquè considerem que és una mesura, el nostre grup pensem que la garantia juvenil és una mesura, evidentment, que es complementària a la resta de polítiques ocupacionals; per tant, donarem suport, evidentment, al punt 12. I no donarem suport al punt 11, primer, perquè creiem que, tal com dia la senyora diputada en la seva interpellació..., deia que calien mesures estructurals, però, a més a més, deia que no podíem seguir amb les velles receptes, receptes que, per cert, comparteixen tant Convergència i Unió com el Partit Popular. I segon, perquè la insuficiència pressupostària que ja caracteritza aquesta garantia juvenil ens obliga precisament a prioritzar, i aquestes receptes, no gaire innovadores, no solucionen els problemes; receptes d'estímul a les contractacions, m'estic referint, estalvis en cotitzacions, incentius i bonificacions a la contractació jove. Tornem a velles formes, usades i inútils, polítiques que no solucionaran la situació de la gent jove, situació de temporalitat, situació de precarització, de baixos salaris, ni tampoc de l'accés al mercat laboral, perquè generen rotació excessiva.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Marta Pascal.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, també en primer lloc agrair-li a la ponent, la senyora Arrimadas, doncs, la seva voluntat de transacció, així com a la resta de grups.

Constatar, en primer lloc, doncs, que, evidentment, l'atur juvenil és un problema que tenim com a generació, però nosaltres una vegada més defugim aquesta etiqueta que som una generació perduda; crec que per tarannà l'hem de defugir d'entrada. Constatar també que el país, a més de tenir un problema d'atur juvenil, té un problema d'atur en general i que, per tant, el compromís del Govern és lluitar particularment contra l'atur juvenil, però també de forma especial contra l'atur en general a tots els sectors de la població.

Respecte a les esmenes, que nosaltres també em vam presentar un bon grapat, jo crec que milloren de forma substancial el text, totes les que s'aproven per part de tots els grups. Nosaltres no ho fiarem tot simplement a esmenes que facin referència a l'augment pressupostari, sinó que plantejem esmenes que també generin i canviïn de forma estructural el sistema que tenim plantejat. Vaig una mica per parts.

Respecte a la part d'universitats, votarem en contra d'aquest bloc. Entenem que la Llei d'universitats de Catalunya, doncs, marca bé com s'ha de produir la programació universitària a través del Consell Interuniversitari de Catalunya i, per tant, entenem que els dos primers punts no observen, diguem-ne, el que mantenia la llei, el que creiem que continua sent interessant que sigui així.

Pel que fa al bloc de formació professional i ocupació, fem esmenes en la línia, doncs, del que serà la nova llei i el desplegament tant de la formació professional com de l'actual Servei d'Ocupació de Catalunya. I, a més a més, doncs, votem a favor que les entitats juvenils tinguin presència en el que són els espais de concertació, com ja ve sent habitual, però, evidentment, hi estem compromesos.

Respecte al tema de la garantia juvenil, alguns comentaris. Evidentment, estem a favor d'aquest augment pressupostari, però és cert que si aquest és un programa que afecta tres actors, que són Catalunya, Espanya i la Unió Europea, és injust que només hagi de ser la Generalitat de Catalunya qui faci una aportació important i que no se'n hagin acceptat les esmenes que el que demanen a l'Estat espanyol és, per una part, aquest augment pressupostari clar; també obtenir aquest cent per cent, doncs, de la bestreta, i, a més a més, la territorialització dels fons, que, a més a més, la Comissió Europea –i després m'hi referiré– ho ha definit com una necessitat de millora d'aquest Programa de garantia juvenil a nivell espanyol.

Respecte al grau de compliment del Ple, evidentment, i no pot ser d'altra manera, doncs, votarem a favor d'a-

quest grup de treball que es constitueix en el si de la Comissió de Polítiques de Joventut.

Dos recordatoris, més de forma genèrica. El primer és que la Comissió Europea li ha dit reiteradament al Govern espanyol, i ho ha fet per escrit –de fet, en resposta a una pregunta del nostre eurodiputat, el senyor Ramon Tremosa–, que Espanya ha de millorar respecte a com està disposada la garantia juvenil des de tots els seus territoris i ha de millorar també la relació de coordinació entre aquest Govern central i les comunitats autònomes. I, per tant, nosaltres no deixarem d'instar i no perdrem cap oportunitat des d'aquesta cambra perquè això sigui així. Entenem que aquesta n'era una bona oportunitat, i lamentem una vegada més, doncs, haver-la perdut.

I, per altra part, doncs, recordar que el Govern ha fet de la lluita contra l'atur juvenil una veritable lluita de país. No són només els canvis estructurals en el model de formació professional, en el model universitari, en el model del SOC, sinó també un compromís concret més enllà de la garantia juvenil, amb programes com poden ser, doncs, el pla Inserjoves o com, per exemple, pot ser la reserva del 25 per cent de places en el SOC; això, només aquest 2014, 65 milions d'euros. Per tant, un compromís no només d'estructura, hi insisteixo, sinó també de recursos.

Ja per acabar, demanar-li, presidenta, doncs, la votació separada dels punts 1, 2, 15 i 15 bis, en què nosaltres votarem en contra pels arguments que ja he mostrat. I votarem a favor de la resta de la moció, entenent que és transversal i que col·labora i contribueix de forma evident que puguem lluitar de forma encara més efectiva contra l'atur juvenil.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., hoy la moción que nos presenta el Grupo de Ciudadanos, después de la interpelación que hizo al *conseller*... Nosotros, la verdad, lo que vemos en esto es que es una moción que está bien, no tenemos nada en contra. No hemos presentado enmiendas porque, realmente, pues, creemos que lo que ustedes hacen es una cosa muy fácil: ustedes lo que han hecho es un copipega, un copipega de lo que ha sido el acuerdo del monográfico de políticas de juventudes celebrado en julio del 2013. Y, aparte, se lo voy a definir por tres bloques diferentes.

Mire, en el primer bloque ustedes hablan de «mejor adecuación de la oferta universitaria», «implantación de un nuevo modelo de formación profesional», «coordinación de las políticas de formación, empleo y fomento del emprendimiento» y «mejora de los servicios y programas de empleo». Ustedes saben que en

el Parlamento ha entrado una ley, que es una ley –un proyecto de ley– de formación profesional, y de empleo y del Servicio de Ocupación de Cataluña. ¿Por qué ustedes no aportan todos estos puntos que ustedes tienen aquí a estos proyectos de ley? Porque usted, aunque diga que no, en su moción usted habla de la formación profesional, y ha hablado antes y hacía mención de los empresarios; eso se recoge en lo que es la formación profesional dual. Usted ha estado..., y habla en ella de lo que es el sistema de empleo del SOC: ¿por qué no recoge todo esto y lo lleva a los proyectos, a esos dos proyectos que se han presentado que van encaminados en la creación de empleo? Usted habla de la coordinación de diferentes departamentos; lo mismo, exactamente lo mismo que estos dos proyectos de ley que se han presentado.

Por lo tanto, nosotros, ya le decimos, no tenemos nada en contra de ellos, nos parecen bien, son muy buenas voluntades, pero, la verdad sea dicha, nos hubiera gustado mucho que ustedes lo que hubieran hecho hubiera sido llevarlo y aplicarlo a lo que son estos dos grandes proyectos que se han presentado en el Parlamento y que tanto tiempo han tardado en llegar.

Hay otro bloque en el que usted habla de la aplicación de la Garantía juvenil. Alguien hablaba..., me parece que era la portavoz en esta moción del Grupo de Iniciativa per Catalunya Verds i Alternativa, y hablaba algo del Gobierno de España. Mire, el Gobierno de España ha permitido –ha permitido– que de los 6.000 millones que tiene Europa que ha destinado para juventud, 2.000 vayan a España. Y de esos 2.000, la Generalitat de Catalunya tiene su parte proporcional para que también haga políticas de empleo. Por lo tanto, la voluntad no será la crítica al Gobierno del Partido Popular de España; la voluntad es de que lo que se debe hacer ahora, lo que se debe hacer en estos momentos, es que en Cataluña ello se aplique.

Pero también nos llama la atención en este apartado que se esté hablando de cuestiones que tienen que ver con los presupuestos de la Generalitat de Catalunya, otro proyecto de ley que hoy hemos votado a favor para que siga su trámite. ¿Por qué no lo llevan allí?, ¿por qué no lo hacen allí? Y usted léase –o, si no, yo se la puedo leer– muy bien su moción, y está hablando de eso en concreto.

Y, ya finalizando, usted lo que hace –y se lo he dicho antes– en el último apartado, que es el «Pleno monográfico de políticas de juventud celebrado en julio del 2013»..., y que la Generalitat de Cataluña, después de un año y medio, no ha dado ningún tipo de respuesta a ello –ningún tipo de respuesta a ello–, pues, usted vuelva otra vez a hacer un resumen de lo que fue ese debate monográfico, haga una copia y se la lleva aquí.

Por lo tanto, en resumidas cuentas, nosotros ¿qué quiere que le digamos? Muy buenas son las voluntades de esta moción, pero nos hubiera gustado que todo esto lo hubiera llevado usted a los dos proyectos que hay en creación de empleo y que tienen que ver mucho con juventud. Y, al mismo tiempo, cuando usted habla del Pleno monográfico de políticas de juventud

celebrado en julio de 2013, haber expuesto todo lo que allí se aprobó.

Por último, disculpe, pero, mire, a nuestro grupo nos llama la atención. Nos llama la atención que un partido como el de usted, que dice ser garante del antinacionalismo y del antindependentismo, cada día se esté nacionalizando más y cada día esté aceptando más enmiendas, propuestas de grupos independentistas como Convergencia y Unión y como Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Muchas gracias, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. No sé què deu tenir a veure exactament l'independentisme amb la formació professional ni amb la situació d'ocupació del jovent. En tot cas, nosaltres no sé si som una generació perduda, però sí que en bona part som una generació venuda: venuda per un cicle econòmic determinat, venuda per unes polítiques determinades, venuda per un sistema econòmic determinat que ens està –jo tenia vint-i-cinc anys quan va començar la crisi, ara en tinc trenta-dos–, doncs, bàsicament, tancant moltes portes com a generació, i, per tant, fent sentir bastant venuts i venudes com a generació.

Sous baixos, exili forçós, formació cara i escassa, no adequada: són una sèrie de condicions, entre moltes altres, que donen una radiografia sense la qual no podem, òbviament, entrar a parlar de formació ni d'ocupació juvenil; una radiografia del jovent que..., al voltant d'un 40 per cent dels joves catalans d'entre setze i vint-i-nou anys estan a l'atur –«a l'atur» vol dir no que el 40 per cent de tots els joves entre aquestes edats estiguin a l'atur, sinó que aquells que busquen feina estan a l'atur–, que el 52 per cent dels joves d'entre setze i vint-i-quatre anys, d'aquells que busquen feina, i moltes vegades no la busquen només perquè no tenen res més a fer, sinó perquè en depèn el sou a casa, o en depèn el seu futur o en depèn la seva formació, i, per tant, és una necessitat vital, no només una ocupació del temps..., és superior al 50 per cent.

Aquesta és una mica la radiografia, també, d'un jovent que té una taxa d'emancipació juvenil, entre els joves de setze a vint-i-nou anys, que ha caigut els darrers anys fins al 25 per cent; és a dir, dels menors de trenta anys només una quarta part poden emancipar-se en l'actual situació.

Això és una radiografia del jovent, però també és obvi cal abordar la situació des de la situació del mercat laboral i de la situació del model econòmic.

Hi ha una situació dramàtica d'atur juvenil, però que no és nova: ja hi era abans de la crisi, només que la crisi l'ha augmentat. Hi ha una reforma laboral que volia captar empreses de l'exterior però ha facilitat l'èxode d'aquestes empreses; que volia substituir plan-

tilla envellida per plantilla més jove, però en realitat acomiada vells i només subcontracta temporalment algun jove, en la seva majoria, no fa un recanvi sencer. Hi ha un règim d'autònom fals, en què la gent s'acaba donant d'alta per cotitzar alguna cosa, però que, en realitat, no li surt a compte en moltes ocasions fer-se emprenedor –com està de moda– ni fer-se autònom, sinó que acaba, això, apuntant-s'hi per cotitzar alguna cosa. Hi ha un mercat laboral que, pel que fa al jovent, sobretot, es nota sobretot en la seva desregulació, la seva temporalització i la seva precarització.

I un model econòmic en què sí que hi ha una part del país que és productiva, que cerca el valor afegit, d'alta formació. I, a vegades, pequem de només fixar-nos en aquesta oportunitat, però en realitat no és una part del país que doni feina a tothom; és més, només pot donar feina a una minoria, una minoria gran, diguéssim, o sigui, que té un pes específic important, però que no deixa de ser una minoria. Una majoria de massa laboral juvenil, de la massa laboral futura..., hi ha una majoria del mercat laboral amb zero o molt poc valor afegit, vinculada a la construcció, vinculada a la restauració, vinculada al comerç.

És per això que nosaltres hi ha alguns punts en què no podem estar d'acord en la moció de Ciutadans, malgrat que agraïm que portin temes com el de la desocupació juvenil al Ple, com dir que l'oferta universitària s'ha d'adequar a la petició del mercat. Això, a banda que és dogma, vull dir, a banda que ja és oficial, a banda que no cal reivindicar-ho perquè és el que fan les polítiques europees de formació universitària, ens podria portar a acabar formant..., o acabar convertint la formació universitària i adaptar-la al mercat laboral, a unes necessitats molt circumstancials, i fer apostes estratègiques de país per captar l'economia que volem o l'economia que ens interessa. La universitat, a més, és molt més que no només formar treballadors segons la petició, segons la comanda de les empreses, sinó que és molt més i hauria de formar persones, coneixement, intel·ligència i obrir la porta a nous sectors econòmics.

Per això mateix, nosaltres ens abstindrem també en allò que fa referència a la formació professional, perquè entenem que s'obre una llei que ha de permetre tot aquest debat.

Estem d'acord en les beques que hi ha incorporat el Partit Socialista. Només recordar que les beques han de facilitar l'accés de gent amb dificultats econòmiques als estudis, no només facilitar les matrícules, triplicades en els últims temps.

Ens abstindrem en les mesures del SOC, perquè creiem que deixen de banda una qüestió central en la reforma del SOC, que és la seva privatització gradual.

I estarem d'acord en les polítiques de Garantia juvenil, en les propostes relatives a l'actualització i el rendiment de comptes de les mesures del Ple de joventut. I estarem d'acord en les tres últimes mesures afegides per esmena –la 15, 15 bis i 16– per la seva concreció pressupostària.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Vull aprofitar aquest torn de paraula per agrair a la senyora Pascal, de Convergència i Unió; a la senyora Vilalta, d'Esquerra Republicana; a la senyora Vicioso, d'Iniciativa, i al senyor Pedret, del Partit Socialista, la presentació d'esmenes i també la seva predisposició a arribar a acords. Crec, sincerament, que aquestes esmenes han millorat el text.

Y al señor Luna, yo, sinceramente, creo que usted lo que tiene es remordimiento de conciencia. Primero, porque no me ha presentado ninguna enmienda, y ha quedado un poquito mal (*remor de veus*), porque han presentado cincuenta todos los grupos y usted se ha quedado ahí un poquito fuera de juego, y ha querido criticar que yo llegue a acuerdos con el resto de grupos parlamentarios.

Pero, sobre todo, ¿sabe de qué creo que usted tiene remordimiento de conciencia, un sentimiento de culpabilidad tremendo? De que usted sabe que hasta hace dos años han estado salvándoles la papeleta a Convergència i Unió, a los separatistas (*alguns aplaudiments*), sí, aprobándoles el presupuesto que destinaba millones a la construcción nacional y recortaba en servicios básicos. Yo, lo siento, no le puedo ayudar a quitarse de encima ese peso del remordimiento de conciencia.

Y, además, le digo una cosa: desde Ciutadans sabemos hacer dos cosas a la vez: ser implacables criticando el separatismo –y lo hacemos de una manera clara, que ustedes no han sabido o no han querido hacer durante muchos años, y eso la ciudadanía cada vez lo aprecia más– y, al mismo tiempo y por otro lado, hacer propuestas constructivas como la que estamos aprobando hoy. Hacer frente al separatismo, hacer propuestas constructivas, y en las propuestas constructivas llegaremos a acuerdos con todos los grupos parlamentarios que tengan una idea parecida a nosotros, no tenemos ningún tipo de problema.

Y para responder algunas de las cuestiones que se han dicho hoy, sobre todo a la recurrente de pedir al Gobierno de España, señora Pascal –a la recurrente. Yo, lo siento, nosotros no vamos a hacer lo que hacen ustedes, que es utilizar este Parlamento como cámara de resonancia del Congreso de los Diputados. ¿Que el Gobierno de Madrid tiene que aumentar el presupuesto de políticas activas de empleo? Claro, lo hemos votado en el Pleno de juventud. Pero nuestra moción no se va a basar, como hacen las suyas, en pedir responsabilidades a gobiernos ajenos, cuando ustedes tienen mucha responsabilidad y mucho margen de maniobra, y hoy lo hemos visto en el presupuesto de la Generalitat. Y, si no, si quiere usted le digo algunas propuestas de dónde sacar dinero para luchar contra el paro juvenil.

Y, además, también, respecto a otra cosa que decía el señor Pedret, no se trata solo de recursos, ya lo dice la

Unión Europea. Incluso durante los tiempos de vacas gordas, los programas de empleo y la formación no estaban bien orientados. Tenemos problemas estructurales: no es solo que hay que dedicar más recursos y priorizar mejor, sino hacer cambios estructurales. Nosotros lo creemos firmemente y lo seguiremos proponiendo.

También a Esquerra Republicana. Yo, lo siento, ustedes van a salvar a Convergència i Unió, otra vez, de no cumplir no algo nuevo, no: de no cumplir lo que se aprobó democráticamente en el Parlament de Catalunya. Porque ustedes apelan muchas veces a cumplir el mandato democrático del Parlament..., pues, mire, este, que es legal y –este– que beneficia a los ciudadanos, también podrían pedir ustedes al Gobierno de la Generalitat que lo cumpla.

En general, agradezco a los diferentes grupos parlamentarios su apoyo. Y nosotros, desde Ciudadanos, seguiremos trabajando en esta doble cuestión: hacer frente al nacionalismo y hacer propuestas constructivas.

Muchas gracias, señora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Senyors diputats, senyores diputades, mentre cridem a votació..., tenim sol·licitud de votació separada dels punts 1 i 2 junts, del punt 11, del punt 13, dels punts 15 i 15 bis junts.

I quines altres peticions de votació separada hi ha?

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.) Senyor Luna?

Rafael Luna Vivas

Per al·lusions personals.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Mire, señora Arrimadas, nosotros dimos soporte al Gobierno de la Generalitat en aquellos momentos en que no había un proceso separatista, y algunos de ustedes, con responsabilidades hoy en su partido, lo conocen muy bien.

Pero ustedes lo que hacen ahora es, en un momento crítico de separatismo, hacer lo peor que se puede hacer, ir en contra de sus postulados.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Arrufat, petició de votació separada?

Quim Arrufat Ibáñez

Sí. No he seguit exactament quins números ha dit; per tant, poder em repeteixo: 1,2, d'una banda; 3 i 4 d'una altra, i 7, 8 i 9 d'una altra.

(Pausa. Marta Vilalta i Torres demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Diputada Vilalta?

Marta Vilalta i Torres

Per a demanar també votació separada dels punts 1, 2, 13, 15 i 15 bis.

La vicepresidenta primera

Diputada Camats? *(Pausa.)* Sí, sí, els tinc.

Doncs, procedirem a la votació. Primer votarem conjuntament els punts... *(Inés Arrimadas García demana per parlar.)* Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Por alusiones del señor Luna, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Mire, señor Luna, desgraciadamente la situación que está viviendo Cataluña en estos momentos, esa deriva separatista, no se ha forjado en un año; se lleva muchos años trabajando en esta cuestión. Y ustedes también tienen una parte de responsabilidad por no haber sido capaces de hacer frente realmente al nacionalismo y de haber hablado claro y sin complejos. Si no fuera por su apoyo, en estos momentos probablemente no tendríamos el problema que tenemos.

Muchas gracias, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Doncs, començarem pels punts en què s'ha demanat votació separada i després farem la resta de la moció.

En primer lloc, votarem els punts 1 i 2, junts.

Comença la votació.

Els punts 1 i 2 han estat rebutjats per 24 vots a favor, 77 en contra i 20 abstencions.

Seguidament, votarem els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Els punts 3 i 4 han estat aprovats per 119 vots a favor i 2 abstencions.

Seguidament, votarem els punts 7, 8 i 9.

Comença la votació.

Els punts 7, 8 i 9 han estat aprovats per 118 vots a favor i 2 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 11.

Comença la votació.

El punt 11 ha estat aprovat per 109 vots a favor i 12 en contra.

Seguidament, votarem el punt 13.

Comença la votació.

El punt 13 ha estat aprovat per 103 vots a favor i 18 en contra.

Seguidament, votarem els punts 15 i 15 bis.

Comença la votació.

Els punts 15 i 15 bis s'han rebutjat per 58 vots a favor i 63 en contra.

I, finalment, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat, per 121 vots a favor.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.